

STUDY GUIDE

ரஷ்யா வரலாறு
க.பி. 1689 முதல் க.பி 1964 வரை

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode – 629174

Kanyakumari District.

HISTORY OF RUSSIA FROM 1689 TO 1964 A D

Objective: To enable the students to know about the importance of Russia to the world.

Unit: I

The Ascendancy of Russia:

Ivan IV the terrible – Romanov dynasty – Peter the great (1689 -1725) – Peter’s Reforms – St. Petersburg Russia’ s foreign policy, Catherine the great – Domestic reforms – Administrative reorganization – Economic Policies – Foreign Policy- Paul 1796 -1801 Society and Culture in the 18th Century.

Unit: II

Russia from 1801 to 1881:

Alexander I (1801 – 1825) – Nicholas I (1825 –1855)- Alexander II (1855-1881)- abolition of Serfdom -Judicial reforms –Zemstvos – Polish revolt – Foreign Policy

Unit: III

Russia and the World :

Alexander III (1881 – 1894) – Nicholas II(1894 -1917) Nihilism in Russia – the Russo – Japanese war (1904 -1905) Treaty of Portsmouth – Impact – Revolution of 1905. The Russian Duma (1906 -1941).

Unit: IV

Russia between the First and Second World Wars:

Role of Russia in the First World War – February Revolution of 1917 – Bolshevik Revolution of October 1917 – Impact of the Russian Revolution of and the success of Socialism – Russia under Lenin and Stalin – USSR in World War II – The Aftermath of the war.

Unit: IV

The Khrushchev Era (1953 -1964):

Domestic Policies – Agriculture – The Soviet Economy – Foreign Policy of Soviet union – Soviet union and Eastern Europe Sino – Soviet Relation – Soviet Relation with Western Powers – Cold war and military alliances – Effects of the cold War Soviet Impact on the war- Political Impact- Ideological Impact – Impact on International Relations.

Text Books:

1. ManoharR. Wadhvani- “Rise of Soviet to world Power” S.Chand and Company Ltd. Ram Nagar, New Delhi.
2. N.Subramanian –“ History of Russia. As Ennes Publications, 96, NGO Colony, Madurai.
3. Majuumdar R.K and Srivastva A.N – History of Russia.

Books for Reference:

1. Basil Dmytryshyn – A History of Russia
2. Carr.E.H - The Russian Revolution from Lenin to Stalin
3. Chaurasia R.S - World History
4. King’s Publishers - History of Russia and USSR
5. Kristine Bushnell - History of the USSR Vol I and II
6. Rao. B.V - History of Europe 1450 – 1815. Sterling Publishers Pvt Ltd.
7. Vidya DharMahajan - History of Modern Europe Since 1789.
8. Vinay Kumar Malhotra – Gorbachevian Revolution in the soviet union.

ரஷ்யா வரலாறு, - கி.பி 1689 முதல் கி.பி 1964 வரை

அலகு - I

ரஷ்யாவின் வளர்ச்சி

அரசியல் ரீதியாக ரஷ்யா ஒரு கலப்பு காடு மண்டலமாக இருந்தது, இது 1237-40 ஆம் ஆண்டு மங்கோலியர்கள் வெற்றியால் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. சாரிஸ்ட் ஆட்சியாளர்கள் ஆரம்பத்தில் ரஷ்யாவில் ஆட்சி செய்தனர், பின்னர் அது ஒரு சக்திவாய்ந்த நாடாக மாறியது. இதன் வளர்ச்சியை கீழ் காணலாம். இவான் தி கிரேட் என்றும் அழைக்கப்படும் இவான் III வாசிலியேவிச் (1440-1505) மாஸ்கோவின் கிராண்ட் இளவரசர் மற்றும் அனைத்து ரஷ்யாவின் கிராண்ட் இளவரசர் ஆவார். 1562 இல் அதிகாரப்பூர்வமாக அரியணை ஏறுவதற்கு முன்பு 1450 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இவான் தனது பார்வையற்ற தந்தை வாசிலி II க்கு இணை ஆட்சியாளராகவும் ஆட்சியாளராகவும் பணியாற்றினார்.

இவான் III

அவர் தனது மாநிலத்தின் நிலப்பரப்பை போர் மூலம் பெருக்கினார் மற்றும் அவரது வம்ச உறவினர்களிடமிருந்து நிலங்களைக் கைப்பற்றினார், ரஷ்யாவின் மீதான டாடர்களின் ஆதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார், மாஸ்கோ கிரெம்ளினைப் புதுப்பித்து, புதிய சட்டக் குறியீட்டை அறிமுகப்படுத்தி ரஷ்ய அரசின் அடித்தளத்தை அமைத்தார். கிரேட் ஹோர்டின் மீதான அவரது 1480 வெற்றி, மங்கோலிய படையெடுப்பிற்கு கியேவின் வீழ்ச்சிக்கு 240 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ரஷ்ய சுதந்திரத்தை மீட்டெடுத்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

உத்தியோகபூர்வ பட்டமாக இல்லாவிட்டாலும், "ஜார்" என்று தன்னை பட்டப் பெயரின் பாணியில் கொண்ட முதல் ரஷ்ய ஆட்சியாளர் இவான் ஆவார். சோபியா பேலியோலோக் உடனான திருமணத்தின் மூலம், அவர் இரட்டை தலை கழுகை ரஷ்யாவின் கோட் ஆஃப் ஆர்ம்ஸ் ஆக்கினார் மற்றும் மாஸ்கோவின் கருத்தை மூன்றாவது ரோமாக ஏற்றுக்கொண்டார். அவரது பேரன் இவான் IV க்குப் பிறகு, அவரது 43 ஆண்டுகால ஆட்சி ரஷ்ய வரலாற்றில் இரண்டாவது மிக நீண்ட கால ஆட்சியாகும்.

இவான் IV (1530 - 1584)

இவான் IV வாசிலியேவிச் 1533 - 1547 வரை மஸ்கவரியின் கிராண்ட் டியூக் ஆவார் மற்றும் ஜார் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ரஷ்யாவின் முதல் ஆட்சியாளர் ஆவார். அவரது நீண்ட ஆட்சியில் டார்டாரி மற்றும் சைபீரியாவை கைப்பற்றியது மற்றும் ரஷ்யாவை பல இன மற்றும் முரண்பாடான

மாநிலமாக மாற்றியது. இந்த ஜார் ரஷ்ய பாரம்பரியத்தில் தனது இடத்தை இவான் க்ரோஸ்னியாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டார், இவரை ஆங்கிலத்தில் இவான் தி ஃபியர்ஸும் அல்லது 'தண்டரஸ்' என்று அழைக்கப்படுகிறார். அதோடு, அவர் பொதுவாக ஆங்கிலத்தில் இவான் தி டெரிபிள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

இவான் IV இவான் வாசிலி III இன் நீண்டகாலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட மகன் ஆவார். அவரது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவர் மூன்று வயதில் முறையாக அரியணைக்கு வந்தார், ஆனால் அவரது சிறுபான்மையினர் ஆட்சியாளர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். ஆரம்பத்தில் அவரது தாயார் எலெனா க்ளின்ஸ்காயா ரீஜண்டாக செயல்பட்டார், ஆனால் இவானுக்கு எட்டு வயதாக இருந்தபோது அவர் இறந்தார். 1544 இல் இவான் அதிகாரத்தை ஏற்கும் வரை ஷூயிஸ்கி குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பாயர்களால் அவர் ரீஜெண்டாக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது சொந்த கடிதங்களின்படி, இவான் வழக்கமாக ஷூயிஸ்கி மற்றும் பெல்ஸ்கி குடும்பங்களைச் சேர்ந்த வலிமைமிக்க பாயர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டதாகவும் புண்படுத்தப்பட்டதாகவும் உணர்ந்தார். இந்த அதிர்ச்சிகரமான அனுபவங்கள் பாயர்கள் மீதான அவரது வெறுப்புக்கும் அவரது மன உறுதியற்ற தன்மைக்கும் பங்களித்திருக்கலாம்.

இவான் ஆட்சி

இவான் ஜனவரி 16, 1547 இல் பதினாறு வயதில் கதீட்ரல் ஆஃப் தி டார்மிஷனில் மோனோமக்கின் கிரீடத்துடன் ராஜாவாக முடிசூட்டப்பட்டார். 1547 ஆம் ஆண்டின் பெரும் தீயினால் தூண்டப்பட்ட பேரழிவுகள் இருந்தபோதிலும், அவரது ஆட்சியின் ஆரம்ப பகுதி அமைதியான சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் நவீனமயமாக்கல்களில் ஒன்றாக அமைத்தது. இவான் சட்டக் குறியீட்டை மறுபரிசீலனை செய்தார், ஒரு நிலையான இராணுவத்தை உருவாக்கினார், பிரபுக்களின் சபையான ஜெம்ஸ்கி சோபோரை நிறுவினார் மற்றும் தேவாலயத்தின் நிலையை உறுதிப்படுத்தினார். முழு நாட்டின் சடங்குகள் மற்றும் திருச்சபை ஒழுங்குமுறைகளை ஒருங்கிணைத்த நூறு அத்தியாயங்களின் தொகுப்பை கவுன்சிலுடன் ஒப்புப்பெற்றார். அவர் உள்ளூர் சுய நிர்வாகத்தை கிராமப்புறங்களில் அறிமுகப்படுத்தினார், முக்கியமாக ரஷ்யாவின் வடகிழக்கில், மாநில விவசாயிகள் வசித்தனர். அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தார். அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் முதல் அச்ச இயந்திரம் ரஷ்யாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இவான் வடிவமைப்பாளர்

1547 ஆம் ஆண்டில், ஜார் இவானின் முகவரான ஹான்ஸ் ஷ்லிட், ஜெர்மனியில் கைவினைஞர்களை ரஷ்யாவில் வேலைக்கு அமர்த்தினார். இருப்பினும் இந்த கைவினைஞர்கள் அனைவரும் போலந்து மற்றும் லிவோனியாவின் வேண்டுகோளின் பேரில் லுபெக்கில் கைது செய்யப்பட்டனர். ஜெர்மன் வணிக நிறுவனங்கள் 1550 இல் நர்வா ஆற்றின் மீது ஜார் இவானால்

கட்டப்பட்ட புதிய துறைமுகத்தை புறக்கணித்தன மற்றும் லிவோனியாவுக்கு சொந்தமான பால்டிக் துறைமுகங்களில் பொருட்களை விநியோகித்தன. ரஷ்யா கடல் வர்த்தகத்தில் இருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டது. 1552 ஆம் ஆண்டில் இவான் கசான் கானேட்டை தோற்கடித்தார், அதன் படைகள் ரஷ்யாவின் வடகிழக்கை மீண்டும் அழித்து அதன் பிரதேசத்தை இணைத்தன. 1556 ஆம் ஆண்டில், அவர் அஸ்ட்ராகான் கானேட்டை இணைத்து வோல்கா ஆற்றின் மிகப்பெரிய அடிமை சந்தையை அழித்தார். ஜாரின் இந்த ஆதாயங்கள் ஆசியாவிலிருந்து வோல்கா வழியாக ஐரோப்பாவிற்கு ஆக்கிரமிப்பு நாடோடி கூட்டங்களின் இடம்பெயர்வை சிக்கலாக்கியது. அத்துடன் ரஷ்யாவை ஒரு பன்னாட்டு மற்றும் பன்முக வலுவள்ள நாடாக மாற்றியது. கசான் கைப்பற்றப்பட்டதன் நினைவாக மாஸ்கோவில் புனித பசில் தேவாலயத்தை அவர் கட்டினார். அவர் கட்டிடக்கலைஞர்களை கண்மூடித்தனமான கட்டமைப்பில் மிகவும் கஷ்டப்படுத்தினார். அதனால் அவர்களால் ஒருபோதும் அழகாக எதையும் வடிவமைக்க முடியவில்லை என்று புராணக்கதை கூறுகிறது.

இவான் மற்றும் பாயர்ஸ்

இவானின் ஆளுமையில் ஏற்பட்ட வியத்தகு மாற்றம் பாரம்பரியமாக 1553 இல் அவரது நோய் மற்றும் அவரது முதல் மனைவி அனஸ்தேசியா ரோமானோவ்னாவின் மரணம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையதாய் இருந்தது. இவான் பாயர்கள் தனது மனைவிக்கு விஷம் கொடுத்ததாகவும், அவருக்குப் பதிலாக தனது உறவினரான ஸ்டாரிட்சாவின் விளாடிமிரை அரியணையில் அமர்த்த திட்டமிட்டதாகவும் சந்தேகித்தார். கூடுதலாக, அந்த நோயின் போது, இவான் தனது மூத்த மகனை அரியணையில் அமர்த்த நினைத்தார். அந்த நேரத்தில் ஒரு குழந்தைக்கு விசுவாசமாக சத்தியம் செய்யும்படி பாயர்களிடம் கேட்டார். இதை பல சிறுவர்கள் மறுத்துவிட்டனர், ஜார்ஸின் உடல்நிலை மிகவும் நம்பிக்கையற்றது இருந்ததால் இவானுக்கு பாயர்கள் மேல் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்ல பாயர்கள் மீதான அவநம்பிக்கையை அதிகரித்தது. பெருநகர பிலிப் மற்றும் இளவரசர் அலெக்சாண்டர் கோர்பாட்டி ஷாயிஸ்கி உட்பட அப்பாவி மக்களின் கொடுமான பழிவாங்கல்கள் மற்றும் கொலைகள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன.

இவான் கடைசி நாட்கள்

இருபத்தி நான்கு ஆண்டுகளாக லிவோனியப் போர் ரஷ்யப் பொருளாதாரத்தையும் இராணுவத்தையும் சேதப்படுத்துவதில் இழுத்தடித்தது, ஆனால் ரஷ்யா எந்தப் பகுதியையும் வெல்லவில்லை. 1560 களில் வறட்சி மற்றும் பஞ்சம், போலந்து-லிதுவேனியன் தாக்குதல்கள், டாடர் தாக்குதல்கள் மற்றும் ஸ்வீடன்ஸ், துருவங்கள் மற்றும் ஹன்சீடிக் லீக் நடத்திய கடல் வர்த்தக முற்றுகை ஆகியவை ரஷ்யாவை பேரழிவிற்கு உட்படுத்தியது. தானியத்தின் விலை பத்து மடங்கு அதிகரித்துள்ளது. 1570ல் மாஸ்கோவில் பிளேக் நோயால் தினமும் 600-1000 பேர் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிலையில் இவானின் நெருங்கிய ஆலோசகர், இளவரசர் ஆண்ட்ரி குர்ப்ஸ்கி,

லிதுவேனியர்களிடம் இருந்து விலகி, லிதுவேனியப் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி, ரஷ்யப் பகுதியான வெலிகி லுகியை நாசமாக்கினார். இந்த துரோகம் இவ்வாறான ஆழமாக காயப்படுத்தியது. ஒப்ரிச்னினை தொடர்ந்ததால், இவன் மனநலம் பாதிக்கப்பட்டு உடல் ஊனமுற்றார். ஒரு வாரத்தில், தொலைதூர வடக்கு மடாலயத்தில் பிரார்த்தனை மற்றும் உண்ணாவிருத்திற்கு அவர் எளிதில் கடந்து செல்ல முடியவில்லை.

இவான் படிப்படியாக சமநிலையற்றவராகவும் வன்முறையாகவும் வளர்ந்தார், மல்யுடா ஸ்குராடோவின் கீழ் ஒப்ரிச்னிக்ஸ் விரைவில் கையை விட்டு வெளியேறி கொலைகார குண்டர்களாக மாறினார். அவர்கள் பிரபுக்களையும் விவசாயிகளையும் கொன்று குவித்தனர் மற்றும் லிவோனியாவில் போருக்கு ஆட்களை கட்டாயப்படுத்தினர். மக்கள்தொகை மற்றும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பணக்கார நகரமான நோவ்கோரோடுனான ஒரு தகராறில், இந்த நகரத்தில் வசிப்பவர்களைக் கொலை செய்யும்படி இவான் ஒப்ரிச்னிக்களுக்கு உத்தரவிட்டார், அது அதன் முந்தைய செழிப்பை மீண்டும் பெற முடியாதிருந்தது. இந்நிலையில் 1570 இல் நாவ்கோரோட் படுகொலையின் போது முப்பது முதல் நூற்றாயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம், மேலும் பலர் வேறு இடங்களுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர். 1581 ஆம் ஆண்டில், இவான் தனது கர்ப்பிணி மருமகளை நாகரீகமற்ற ஆடைகளை அணிந்ததற்காக துன்புறுத்தியதினால் கருச்சிதைவு ஏற்பட்டது. இவன் என்று பெயரிடப்பட்ட அவனது மகன், இதை அறிந்ததும், அவனது தந்தையுடன் கட்டும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டான், இதன் விளைவாக இவான் தனது மகனின் தலையில் தனது கூர்மையான தடியால் தாக்கி, அவனது மகனின் (தற்செயலான) மரணத்தை ஏற்படுத்தினான். நவம்பர் 16, 1581 வெள்ளியன்று இலியா ரெபின், இவான் தி டெரிபிள் மற்றும் அவரது மகன் இவான் ஆகியோரின் புகழ்பெற்ற ஓவியத்தில் இந்த நிகழ்வு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது, இந்த நிகழ்வினால் இவரை இவான் தி டெரிபிள் என்று அழைக்கிறார்கள்.

இறப்பு மற்றும் மரபு

சதுரங்கப் பலகையை அமைக்கும் போது இவான் இறந்ததாக பலராலும் கருதப்பட்டாலும், 1584 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 18 ஆம் தேதி போக்டன் பெல்ஸ்கியுடன் சிறு பையன்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது இவான் இறந்திருக்கலாம். எச்சங்கள் பரிசோதிக்கப்பட்டதில், அதில் மிக அதிக அளவு பாதரசம் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது, இது அவர் விஷம் அருந்தப்பட்டதற்கான அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளதாகக் குறிக்கிறது. அத்துடன் நவீன சந்தேகம் அவரது ஆலோசகர்களான பெல்ஸ்கி மற்றும் போரிஸ் கோடுனோவ் மீது உள்ளது. மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு இவான் இரினா கோடுனோவின் சகோதரி மற்றும் ஃபியோடரின் மனைவியைக் கற்பழிக்க முயன்றதாகக் கூறப்படுகிறது. அவளுடைய அழகை கோடுனோவையும் பெல்ஸ்கியையும் சத்தத்திற்கு ஈர்த்தது என்றும் கூறுகின்றார்கள். இவான் இரினாவை விடுவித்தார், ஆனால் பெல்ஸ்கி மற்றும் கோடுனோவ் தங்களை மரணத்திற்குக் குறியாகக் இருந்தார். தங்கள் உயிருக்கு பயந்து இவான் மீது விஷம் வைத்து அல்லது கழுத்தை நெரித்து கொன்றார்கள் என்று மரபு

கூறுகிறது. இவானின் எச்சத்தில் காணப்படும் பாதரசம் சிபிலிஸிற்கான சிகிச்சையுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம், இது இவானிடம் இருந்ததாக ஊகிக்கப்படுகிறது. இவானின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அழிக்கப்பட்ட ராஜ்யம் அவரது தகுதியற்ற மற்றும் குழந்தையற்ற மகன் ஃபியோடருக்கு விடப்பட்டது.

ரோமானோவ் வீடு

ஹவுஸ் ஆஃப் ரோமானோவ் 1613 முதல் 1917 வரை ரஷ்யாவின் ஏகாதிபத்திய இல்லமாக இருந்தது. சாரினா, அனஸ்டாசியா ரோமானோவா, ரஷ்யாவின் முதல் ஜார் இவான் தி டெரிபிளை மணந்த பிறகு அவர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றனர்.

இந்த வீடு மாஸ்கோவின் கிராண்ட் டச்சியின் பாயர்களாக (ரஷ்ய பிரபுக்களில் மிக உயர்ந்த பதவி) ஆனது, பின்னர் 1598 இல் ஜார் ஃபியோடர் I இன் மரணத்திற்குப் பிறகு அழிந்துபோன ரூரிக் வம்சத்தின் கீழ் ரஷ்யாவின் ஜார்டோம் ஆட்சிக்கு வந்தது. இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட வாரிசு நெருக்கடியால், 1605-1618 ஆம் ஆண்டு போலந்து - மஸ்கோவிட் போரின் போது பல பாசாங்கு செய்பவர்கள் மற்றும் ஏமாற்றுக்காரர்கள் (False Dmitris) கிரீடத்திற்காக போராடினர். பிப்ரவரி 21, 1613 இல், ஒரு ஜெம்ஸ்கி சோபர் மைக்கேல் ரோமானோவை ரஷ்யாவின் ஜார் ஆக தேர்ந்தெடுத்தார், ரோமானோவ்களை ரஷ்யாவின் இரண்டாவது ஆட்சி வம்சமாக நிறுவினார். 1721 இல் ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய மைக்கேலின் பேரன் பீட்டர் I, தொடர்ச்சியான போர்கள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் நாட்டை ஒரு பெரிய சக்தியாக மாற்றினார்.

1762 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவின் பேரரசி எலிசபெத் இறந்தபோது ரோமானோவ்ஸின் நேரடி ஆண் வரிசை முடிவுக்கு வந்தது, இதன் விளைவாக ஹவுஸ் ஆஃப் ஹோல்ஸ்டீன்-கோட்டோர்ப்(டென்மார்க்கில் ஆட்சிசெய்த ஜெர்மன் ஹவுஸ் ஆஃப் ஓல்டன்பர்க்கின் கேடட் கிளை) இன் அனாடிக் உறுப்பினரான பீட்டர் III ஏற்றுக்கொண்டார். சிம்மாசனம் இருப்பினும் பீட்டர் தனது ரோமானோவ் தாய்வீட்டின் பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார், இதனால் ஹவுஸ் பெண் வரிசையில் தொடர வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் உத்தியோகபூர்வமாக ஹவுஸ் ஆஃப் ரோமானோவ் உறுப்பினர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள், எலிசபெத்தின் பின் வந்தவர்கள் சில சமயங்களில் "ஹோல்ஸ்டீன்-கோட்டோர்ப்-ரோமானோவ்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். பிப்ரவரி புரட்சியின் விளைவாக 15 மார்ச் 1917 அன்று பேரரசர் நிக்கோலஸ் II பதவி விலகியது 304 ஆண்டுகால ரோமானோவ் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது மற்றும் 1917 இன் ரஷ்ய உள்நாட்டுப் போருக்கு முன்னதாக ரஷ்ய இடைக்கால அரசாங்கத்தின் கீழ் ரஷ்ய குடியரசை நிறுவ வழிவகுத்தது - 1922. 1918 இல் போல்ஷிவிக் அதிகாரிகள் முன்னாள் பேரரசர் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினரை தூக்கிலிட்டனர். ஹவுஸ் ஆஃப் ரோமானோவின் 65 உறுப்பினர்களில், தப்பிப்பிழைத்த 47 பேர் வெளிநாடுகளுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர்.

ரோமானோவ் இரண்டு டஜன் ரஷ்ய உன்னத குடும்பங்களுடன் தங்கள் தோற்றத்தை பகிர்ந்து கொள்கிறார். அவர்களின் ஆரம்பகால பொதுவான மூதாதையர் ஆண்ட்ரி கோபிலா ஆவார், அவர் 1347 இல் மாஸ்கோவின் செமியோன். இன் சேவையில் ஒரு பாயராக சான்றளிக்கப்பட்டார். பிற்கால தலைமுறையினர் கோபிலாவுக்கு ஒரு புகழ்பெற்ற பரம்பரையை வழங்கினர். 13 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் படையெடுக்கும் ஜேர்மனியர்களிடம் இருந்து தப்பி ரஷ்யாவிற்கு வந்த பழைய பிரஷ்ய இளவரசர் க்லாண்டா கம்பீலாவின் மகன் என்று 18 ஆம் நூற்றாண்டின் மரபுவழி கூறுகிறது. உண்மையில், டியூடோனிக் ஒழுங்கிற்கு எதிராக 1260-1274 இல் நடந்த பழைய பிரஷ்யன் கிளர்ச்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான க்லாண்டே என்று பெயரிடப்பட்டது. ரோமானோவின் தோற்றத்தின் இந்த புகழ்பெற்ற பதிப்பு நோவ்கோரோடில் இருந்து ஒரு பாயார் குடும்பத்திலிருந்து வந்த மற்றொரு பதிப்பால் போட்டியிடப்படுகிறது.

அவரது உண்மையான தோற்றம் குறைவான கண்கவர் இருந்திருக்கலாம். கோபிலா "மேர்" என்பதற்கு ரஷ்ய மொழி மட்டுமல்ல. அவரது உறவினர்களில் சிலர் குதிரை மற்றும் பிற வீட்டு விலங்குகளுக்கான புனைபெயர்களையும் கொண்டிருந்தனர். இதனால் அரசகுதிரைகளில் ஒன்றிலிருந்து வம்சாவளியைக் குறிக்கிறது. கோபிலாவின் மகன்களில் ஒருவரான ஃபியோடர், டிமிட்ரிக்கு வெளியே உள்ள பாயார் டுமாவின் உறுப்பினர், கோஷ்கா ("பூனை") என்று செல்லப்பெயர் பெற்றார். அவரது சந்ததியினர் கோஷ்கின் என்ற குடும்பப்பெயரை எடுத்துக் கொண்டனர், பின்னர் அதை ஜாகரின் என மாற்றினர், அந்த குடும்பம் பின்னர் இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்தது: ஜாகரின்-யாகோவ்லேவ் மற்றும் ஜாகரின்-யூரிவ். இவான் தி டெரிபிலின் ஆட்சியின் போது, முன்னாள் குடும்பம் யாகோவ்லேவ் (அவர்களில் அலெக்சாண்டர் ஹெர்சன்) என்று அறியப்பட்டது, ரோமன் யூரிவிச் ஜகாரினின் பேரக்குழந்தைகள் - யூரிவ் அவர்களின் பெயரை "ரோமானோவ்" என்று மாற்றினார். ஃபியோடர் நிகிடிச் ரோமானோவ் ரூரிக் வம்சத்திலிருந்து பெண் வரிசையின் மூலம் வந்தவர். அவரது தாயார், எவ்டோக்கியா கோர்படாயா-ஷாய்ஸ்கயா, ஷாய்ஸ்கி கிளையைச் சேர்ந்த ரூரிகிட் இளவரசி, அலெக்சாண்டர் கோர்பாட்டி-ஷாயிஸ்கியின் மகள் ஆவார்.

அதிகாரத்திற்கு எழுச்சி

1547 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 3 ஆம் தேதி, ரோமானின் மகள் அனஸ்தேசியா ஜகாரினா, மாஸ்கோவின் ரூரிகிட் கிராண்ட் இளவரசரான இவான் IV (பயங்கரமான) ஐ மணந்தபோது குடும்பத்தின் செல்வம் உயர்ந்தது. அவரது கணவர் 16 ஆம் தேதி "சீசர்" என்று பொருள்படும் ஜார் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். ஜனவரி 1547, அவர் ரஷ்யாவின் முதல் சாரிட்சாவாக முடிசூட்டப்பட்டார். 1560 இல் அவரது மர்மமான மரணம் இவானின் தன்மையை மோசமாக மாற்றியது. தனது காதலிக்கு விஷம் கொடுத்ததாக பாயர்களை சந்தேகித்து, ஜார் இவான் அவர்களுக்கு எதிராக பயங்கர ஆட்சியைத் தொடங்கினார். அனஸ்தேசியாவால் அவரது குழந்தைகளில், மூத்தவர் (இவான்) ஒரு சண்டையில் ராஜாவால் கொல்லப்பட்டார்; இளைய

ஃபியோடர், ஒரு பக்தியுள்ள ஆனால் மந்தமான இளவரசன், 1584 இல் தனது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு அரியணையைப் பெற்றார்.

ஃபியோடரின் ஆட்சி (1584- 1598)

ஜாரின் மைத்துனர் போரி கோடுனோவ் மற்றும் அவரது ரோமானோவ் உறவினர்கள் ரஷ்யாவின் நடைமுறை ஆட்சியை திருப்திப்படுத்தினர். குழந்தை இல்லாத ஃபியோடரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, 700 ஆண்டுகள் பழமையான ரூரிகிட்களின் வரிசை முடிவுக்கு வந்தது. நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பிறகு, போரிஸ் கோடுனோவின் கட்சி ரோமானோவ்களை வென்றது மற்றும் ஜெம்ஸ்கி சோபர் 1598 இல் கோடுனோவை ஜார்ஸாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். கோடுனோவ் ரோமானோவ்ஸைப் பழிவாங்குவது பயங்கரமானது: அனைத்து குடும்பமும் அதன் உறவுகளும் ரஷ்ய வடக்கு மற்றும் யூரல்களின் தொலைதூர மூலைகளுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் பசி பட்டினியால் இறந்தனர்.

ஜூன் 1605 இல் கோடுனோவ் வம்சத்தின் வீழ்ச்சியுடன் ரோமானோவ்ஸின் அதிர்ஷ்டம் மீண்டும் வியத்தகு முறையில் மாறியது. கோடுனோவ் எதிர்ப்புக் கட்சியின் முன்னாள் தலைவர் மற்றும் கடைசி சட்டபூர்வமான ஜார்ஸின் உறவினர், ஃபிலரெட் ரோமானோவின் அங்கீகாரம் ரூரிகிட் மீது உரிமை கோர முயன்ற பல ஏமாற்றுக்காரர்களால் கோரப்பட்டது. பிரச்சனைகளின் போது மரபு மற்றும் சிம்மாசனம். False Dmitriy I அவரை ஒரு பெருநகராக்கினார், மற்றும் False Dmitriy II அவரை தேசபக்தரின் கண்ணியத்திற்கு உயர்த்தினார். 1612 இல் மாஸ்கோவிலிருந்து போலந்து இராணுவம் வெளியேற்றப்பட்டவுடன், ஜெம்ஸ்கி சோபர் பல ரூரிகிட் மற்றும் கெடிமினிய இளவரசர்களுக்கு ரஷ்ய கிரீடத்தை வழங்கினார், ஆனால் அனைவரும் மரியாதையை நிராகரித்தனர்.

ரஷ்ய கிரீடம் வழங்கப்பட்டவுடன், ஃபிலரெட்டின் 16 வயது மகன் மிகைல் ரோமானோவ், பின்னர் கோஸ்ட்ரோமாவின் இபாடீவ் மடாலயத்தில் வசித்து வந்தார், பயம் மற்றும் விரக்தியால் கண்ணீர் விட்டார். அவர் இறுதியாக அவரது தாயார் க்சேனியா இவ்னோவ்னா ஷெஸ்டோவாவால் அரியணையை ஏற்கும்படி வற்புறுத்தினார், அவர் புனித தியோடரின் புனித உருவத்தை அவருக்கு ஆசீர்வதித்தார். தனது சிம்மாசனம் எவ்வளவு பாதுகாப்பற்றது என்பதை உணர்ந்த மைக்கேல், கடைசி ரூரிகிட் ஜார்களுடன் தனது உறவுகளை வலியுறுத்த முயன்றார், மேலும் ஒவ்வொரு முக்கியமான பிரச்சினையிலும் ஜெம்ஸ்கி சோபரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். இந்த உத்தி வெற்றி பெற்றது. ஆரம்பகால ரோமானோவ்கள் பொதுவாக இவான் தி டெரிபிளின் மாமியார்களாக பிரபலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர் மற்றும் கோடுனோவின் கோபத்தின் அப்பாவி தியாகிகளாக கருதப்பட்டனர்.

வம்ச நெருக்கடி

மைக்கேலுக்குப் பிறகு அவரது மகன் அலெக்ஸி பதவியேற்றார், அவர் பல பிரச்சனைகளின் மத்தியில் நாட்டை அமைதியாக வழிநடத்தினார். அலெக்ஸியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது முதல் மனைவி மரியா இலினிச்னா மிலோஸ்லாவ்ஸ்காயாவின் குழந்தைகளுக்கு இடையே ஒரு வம்சப் போராட்டம் இருந்தது வந்தது. (பியோடர் III, சோபியா அலெக்ஸீவ்னா, இவான் வி) மற்றும் அவரது இரண்டாவது மனைவி நடாலியா கிரில்லோவ்னா நரிஷ்கினா, எதிர்கால பீட்டர் தி கிரேட் மூலம் அவரது மகன். பீட்டர் 1682 முதல் 1725 இல் இறக்கும் வரை பல வெற்றிகரமான போர்களில் ஆட்சி செய்தார், அவர் ஒரு பெரிய பேரரசாக ஒரு பெரிய ஐரோப்பிய சக்தியாக மாறியது. அவர் ஒரு கலாச்சாரப் புரட்சியை வழிநடத்தினார், இது சில பாரம்பரிய மற்றும் இடைக்கால சமூக மற்றும் அரசியல் அமைப்பை நவீன, அறிவியல், ஐரோப்பா சார்ந்த மற்றும் பகுத்தறிவு அமைப்புடன் மாற்றியது.

அரச வாரிசுகள்

பீட்டரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து புதிய வம்சப் போராட்டங்கள் நடந்தன. இளமைப் பருவத்தில் உயிர் பிழைத்த அவரது ஒரே மகன், சரேவிச் அலெக்ஸி, பீட்டரின் ரஷ்யாவை நவீனமயமாக்குவதை ஆதரிக்கவில்லை. அவர் முன்பு கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவரது வாழ்க்கையின் முடிவில், பீட்டர் ஆண் வாரிசுகளின் வாரிசு பாரம்பரியத்தை மாற்ற முடிந்தது, அவர் தனது வாரிசை தேர்வு செய்ய அனுமதித்தார். அதிகாரம் அப்பொழுது அவரது இரண்டாவது மனைவியின் கைகளுக்குச் சென்றது. 1727 இல் அவர் இறக்கும் வரை ஆட்சி செய்த பேரரசி கேத்தரின், சரேவிச் அலெக்ஸியின் மகன் பீட்டர் II, அரியணை ஏறினார், ஆனால் 1730 இல் அவர் இறந்தார், இதனால் ரோமானோவ் ஆண் வரிசையை முடிவுக்கு வந்தது. அவருக்குப் பின் அன்னா I, பீட்டரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரரும், இணை ஆட்சியாளருமான இவான் V. 1740 இல் இறப்பதற்கு முன், பேரரசி தனது தந்தை என்று அறிவித்தார், அதே நேரத்தில் பீட்டர் தி கிரேட் சந்ததியினரை அரியணையில் இருந்து விலக்கினார். இவான் ஆறாம் சிம்மாசனத்தில் ஏறும் போது ஒரு வயது குழந்தையாக இருந்தார், மேலும் அவரது பெற்றோர்களான கிராண்ட் டச்சஸ் அன்னா லியோபோல்டோவ்னா மற்றும் பிரன்சுவிக்கின் டியூக் அந்தோனி உல்ரிச் ஆகியோர் தங்கள் ஜெர்மன் ஆலோசகர்கள் மற்றும் உறவுகளுக்காக வெறுக்கப்பட்டனர். இதன் விளைவாக, பேரரசி அண்ணாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, பீட்டர் I இன் சட்டப்பூர்வ மகன் எலிசபெத் பெட்ரோவ்னா, மக்களின் ஆதரவைப் பெற முடிந்தது மற்றும் ப்ரீபிரஜென்ஸ்கி ரெஜிமென்ட் மற்றும் பிரான்ஸ் மற்றும் ஸ்வீடன் தூதர்களின் ஆதரவுடன் ஒரு சதித்திட்டத்தில் இவான் VI ஐ அகற்றினார். இவான் VI மற்றும் அவரது பெற்றோர் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சிறையில் இறந்தனர்.

பீட்டர் தி கிரேட்

ரஷ்யாவின் ஹோல்ஸ்டீன்-கோட்டோர்ப்ஸ் ரோமானோவ் குடும்பப் பெயரைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார், அன்னா பெட்ரோவ்னா (அவரது இரண்டாவது மனைவி மூலம் பீட்டர் இஸ்ட் மூத்த மகன்) மூலம் பீட்டர் தி கிரேட் அவர்களின் தாய்வழி வம்சாவளியை அரசராக வலியுறுத்தினார். 1742 ஆம் ஆண்டில், ரஷ்யாவின் பேரரசி எலிசபெத், அன்னாவின் மகன், ஹோல்ஸ்டீனின் மருமகன் பீட்டர் - கோட்டோர்ப் ஆகியோரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு அழைத்து வந்து தனது வாரிசாக அறிவித்தார். காலப்போக்கில், அவர் 1762 ஆம் ஆண்டில் ஒரு ஜெர்மன் இளவரசியான அன்ஹால்ட்-ஜெர்ப்ஸ்டீன் சோபியாவை மணந்தார், பேரரசி எலிசபெத்தின் மரணத்திற்குப் பிறகு, சோபியா, தனது திருமணத்தின் போது கேத்தரின் என்ற ரஷ்ய பெயரைப் பெற்ற சோபியா, தனது செல்வாக்கற்ற கணவரைப் பதவியில் இருந்து அகற்றினார். அவளுடைய காதலன், கிரிகோரி ஓர்லோவ். அவர் கேத்தரின் தி கிரேட் என்று ஆட்சி செய்தாள். 1796 ஆம் ஆண்டு தனது தாய்க்குப் பிறகு கேத்தரின் மகன் பால் I, பீட்டர் தி கிரேட் இன் கொள்ளுப் பேரன் என்பதில் பெருமிதம் கொண்டார், இருப்பினும் அவரது தாயின் நினைவுகள் பாலின் இயற்கையான தந்தை உண்மையில் அவரது கணவரை விட அவரது காதலர் செர்ஜி சால்டிகோவ் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. பீட்டர், வாரிசுச் சண்டைகளின் விளைவாக ஏற்படும் ஆபத்தைப் பற்றி வேதனையுடன் அறிந்த பால், ரோமானோவாக்களுக்கான வீட்டுச் சட்டங்களை ஆணையிட்டார் - இச்சட்டங்கள் பாலின் சட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுபவை, ஆகும் ஐரோப்பாவில் மிகவும் கடுமையானவைஹ் காணப்பட்டது. அத்துடன் - இது அரியணைக்கு வாரிசு விதியாக அரை-சாலிக் ஆதிக்கத்தை நிறுவியது. மன்னர் மற்றும் வம்சங்களுக்கு மரபுவழி நம்பிக்கை, மற்றும் மன்னர்களின் மனைவிகள் மற்றும் அவர்களின் நெருங்கிய வாரிசுகள் முதலானவற்றையும் தெளிவு படுத்தப்பட்டது.

பதவி வகித்த அரசர்களின் பெயர்கள்

பின்னர், அலெக்சாண்டர் I, 1820 ஆம் ஆண்டு தனது சகோதரர் மற்றும் வாரிசு ஆகியோரின் மோர்கனாடிக் திருமணத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆண் வரிசையில் உள்ள அனைத்து ரஷ்ய வம்சங்களின் மனைவிகளும் சமமான பிறப்பு (அதாவது, அரச அல்லது இறையாண்மை வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்) இருக்க வேண்டும் என்ற தேவையைச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பால் I 1801 இல் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் உள்ள அவரது அரண்மனையில் கொல்லப்பட்டார். அலெக்சாண்டர் I அவருக்குப் பிறகு அரியணையில் அமர்ந்தார், பின்னர் ஒரு மகனை விட்டுச் செல்லாமல் இறந்தார். அவரது சகோதரர், முடிசூட்டப்பட்ட நிக்கோலஸ் I, அவருக்குப் பிறகு அரியணையில் ஏறினார். வாரிசுகள் சுமுகமானதாக இல்லை, இருப்பினும், நூற்றுக்கணக்கான துருப்புக்கள் நிக்கோலஸ் சேர்க்கைக்கு விசுவாசமாக உறுதிமொழி எடுத்ததால், டிசம்பிரிஸ்ட் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது, நிக்கோலஸ் I நான்கு மகன்களைப் பெற்றெடுத்தார், அவர்களுக்கு கல்வி மற்றும் பயிற்சிகளை கற்பித்தார். அத்துடன் இராணுவ பயிற்சியும் வழங்கப்பட்டது.

நிக்கோலஸ் I இன் மகன் அலெக்சாண்டர் II, 1855 இல் கிரிமியப் போரின் மத்தியில், அடுத்த ரஷ்ய பேரரசரானார். அலெக்சாண்டர் ஐரோப்பாவிலும் ரஷ்யாவிலும் அமைதியைப் பேணுவதை தனது பொறுப்பாகக் கருதினாலும், வலுவான ரஷ்ய இராணுவத்தால் மட்டுமே அமைதியைக் காக்க முடியும் என்று அவர் நம்பினார். இவர் இராணுவத்தை வளர்த்து, உறுதிப்படுத்தினார் அத்துடன் பின்லாந்திற்கு சுதந்திரம் அளித்தார். 1861-ல் அடிமைகளை விடுவித்ததன் மூலம் அவர் ஆட்சியில் அதிக மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றார்.

இருப்பினும், அவரது புகழ் இருந்தபோதிலும், அவரது குடும்ப வாழ்க்கை 1860 களின் நடுப்பகுதியில் சிக்கல்கள் தொடங்கியது. 1864 ஆம் ஆண்டில், அவரது மூத்த மகனும் வாரிசுமான சரேவிச் நிக்கோலஸ் திடீரென இறந்தார். காசநோயால் பாதிக்கப்பட்ட அவரது மனைவி, பேரரசி மரியா அலெக்சாண்ட்ரோவ்னா, தனது பெரும்பாலான நேரத்தை வெளிநாட்டில் கழித்தார். அலெக்சாண்டர் இறுதியில் ஒரு எஜமானி, இளவரசி கேத்தரின் டோல்கோருகியிடம் திரும்பினார். 1880 இல் அவரது மனைவி இறந்ததைத் தொடர்ந்து உடனடியாக அவர் டோல்கோருகியுடன் மோர்கனாடிக் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர்களின் குழந்தைகளை ஆட்சிக்காக அவர் சட்டப்பூர்வமாக்கினார், மேலும் அவர் தனது புதிய மனைவியை பேரரசியாக முடிசூட்ட நினைத்தார் என்ற வதந்திகள் வம்சத்திற்குள் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, அலெக்சாண்டர் தனது மனைவியின் வாழ்நாளில் பல குழந்தைகளைப் பெற்ற ஒரு பெண்ணை ஒத்திவைக்கும் வாய்ப்பில் பெரும் டச்சஸ்கள் அவதூறு செய்யப்பட்டனர். இருப்பினும், பிரின்ஸ் கேத்தரின் அந்தஸ்தில் உயர்த்தப்படுவதற்கு முன்பு, 13 மார்ச் 1881 அன்று, அலெக்சாண்டர் இக்னசி ஹரினிவீக்கியால் வீசப்பட்ட கையால் செய்யப்பட்ட வெடிகுண்டால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். ஸ்லாவிக்க தேசபக்தி, கலாச்சார மறுமலர்ச்சி மற்றும் பான்ஸ்லாவிஸ்ட் கருத்துக்கள் இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக வளர்ந்தன, இது காஸ்மோபாலிட்டன் வம்சத்தை விட அதிக ரஷ்யன் எதிர்பார்ப்புகளைத் தூண்டியது. நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஸ்லாவிக்க அல்லது ஆர்த்தடாக்ஸ் வம்சங்களின் (கிரீஸ், மாண்டினீக்ரோ, செர்பியா) உறுப்பினர்களுடன் பல திருமண ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இரண்டாம் அலெக்சாண்டருக்குப் பிறகு அவரது மகன் மூன்றாம் அலெக்சாண்டர் ஆட்சிக்கு வந்தார். இந்த ஜார், இரண்டாவது முதல் கடைசி ரோமானோவ் பேரரசர் ரஷ்யாவில் பழமைவாத சீர்திருத்தங்களுக்கு பொறுப்பானவர். இவர் அரியணையைப் பெறுவார் என்று எவரும் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை, அவர் தனது மூத்த சகோதரர் நிக்கோலஸின் மரணத்திற்குப் பிறகுதான் மாநில விஷயங்களில் படித்தார். இராஜதந்திரப் பயிற்சியின்மை அவரது அரசியலையும் அவரது மகன் இரண்டாம் நிக்கோலஸின் அரசியலையும் பாதித்திருக்கலாம். அலெக்சாண்டர் III உடல் ரீதியாக ஈர்க்கக்கூடியவராக இருந்தார், அதோடு உயரமாக மட்டுமல்லாமல் பெரிய உடலமைப்பு மற்றும் கணிசமான வலிமையுடன் இருந்தார். அவரது தாடி பழைய ஜார்களின் சாயலை மீண்டும் கொண்டு வந்தது. இவரது கேட்டது, புத்திசாலித்தனமான அதிகாரத்தின் ஒளிக்கு பங்களித்தது,

சிலருக்கு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது, மற்றவர்களுக்கு அந்நியப்படுத்தியது. அலெக்சாண்டர், தனது தந்தைக்கு விழுந்த விதியைக் கண்டு பயந்து, ரஷ்யாவில் எதேச்சதிகார ஆட்சியை வலுப்படுத்தினார். மிகவும் தாராளவாதியான இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் கொண்டு வந்த சில சீர்திருத்தங்கள் தலைகீழாக மாற்றப்பட்டன.

அலெக்சாண்டர் தனது இறந்த சகோதரரின் Tsearevich பதவியை மட்டுமல்ல, அவரது சகோதரரின் டேனிஷ் நிதி, இளவரசி டாக்மரையும் பெற்றிருந்தார். ஆர்த்தடாக்ஸிக்கு மாறியவுடன் மரியா :பியோடோரோவ்னா என்ற பெயரைப் பெற்ற அவர், கிங் கிறிஸ்டியன் IX இன் மகள் மற்றும் டென்மார்க்கின் வருங்கால மன்னர்களான :பிரடெரிக் VIII மற்றும் கிரேக்கத்தின் ஜார்ஜ் I மற்றும் பிரிட்டனின் ராணி அலெக்ஸாண்ட்ரா ஆகியோரின் சகோதரி, எட்வர்ட் VII இன் மனைவி. மாறுபட்ட இயல்புகள் மற்றும் பின்னணிகள், திருமணம் இணக்கமானதாகக் கருதப்பட்டது, ஆறு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தது மற்றும் எஜமானிகளை எடுக்கத் தெரியாத முதல் ஜார் என்ற நற்பெயரை அலெக்சாண்டருக்குப் பெற்றது.

ஹோல்ஸ்டீன்-கோட்டார்ப்-ரோமானோவ் வரிசையின் ஆறு முடிசூட்டப்பட்ட பிரதிநிதிகள்: அவர்கள் பெயர்கள் கீழ்காணலாம் பால் (1796 - 1801), அலெக்சாண்டர் I (1801-1825), நிக்கோலஸ் I (1825 - 1855), அலெக்சாண்டர் II (1855 - 1881), அலெக்சாண்டர் III (1881- 1894) மற்றும் நிக்கோலஸ் II (1894 - 1917).

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ரஷ்யா

பீட்டர் தி.கிரேட்-ன் இறுதிநாட்கள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ரஷ்யாவின் வரலாறு, அதன் நிலையான விரிவாக்கத்தின் கதையாகும், இது ரஷ்யாவை வடக்கில் பால்டிக் கரையோரங்கள், ஜெர்மனியின் கிழக்கு எல்லைகள் மற்றும் தெற்கில் பால்டிக் கடல் வரை கொண்டு சென்றது. அவரது இரண்டு பெரிய ஆட்சியாளர்களால் பிரதேசத்தின் அற்புதமான விரிவாக்கம் ஏற்பட்டது. பீட்டர் தி கிரேட் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கேத்தரின் II இறுதியில். இந்த இருவரில் பீட்டர் தி கிரேட் நம் முக்கிய படத்திற்கு வருவது அரிது. அவர் அசுர சக்தியும், பிரம்மாண்டமான சித்த சக்தியும் கொண்டவர் என்பதை இங்கே சொன்னால் போதுமானது. அவர் ஸ்வீடனில் இருந்து வடக்கின் மேலாதிக்கத்தை கைப்பற்றினார், ஐரோப்பியர்களை விட ஆசிய மற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் அதிக ஆசியர்கள் மற்றும் ரஷ்யாவின் எதிர்கால முன்னோடி கொள்கையின் வரிசையை சுட்டிக்காட்டிய அவரது மக்களிடையே மேற்கத்திய நாகரிகத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அவரது இயல்பில் முதன்மையான காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் முக்கிய பண்புகள் இருந்தபோதிலும், அவர் கணிசமான ஆக்கபூர்வமான திறனைக் கொண்ட மேதையின் காட்டுமிராண்டியாக தன்னை நிரூபித்தார். அவர் எல்லா வகையிலும் நவீன ரஷ்யாவின் நிறுவனர் என்று அழைக்கலாம்.

பீட்டர் தி கிரேட் 1725 இல் இறந்தார். அவரது மரணம் மற்றும் 1762 இல் கேத்தரின் II வருவதற்கு இடையேயான இடைவெளியானது சாதாரணமான திறன்களைக் கொண்ட ஆறு ஆட்சியாளர்களால் பரவியது, அவர்களில் பெரும்பாலோர் தளர்வான ஒழுக்கமுள்ள பெண்கள். அவர்களில் ஒருவரான எலிசபெத் பீட்டர் தி கிரேட் மகள் ஆவார், அவர் 1740 இல் அரியணை ஏறினார். அவரது ஆட்சியின் போது ரஷ்ய செல்வாக்கு ஐரோப்பிய கொள்கைகளில் உணரத் தொடங்கியது மற்றும் ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷியா இரண்டும் அவரது கூட்டணிக்காக ஆர்வமாக இருந்தன. ஆனால் பிரஷ்யாவின் கிரேட் ஃபிரடெரிக் எலிசபெத்தின் கதாபாத்திரத்தின் மீது அவதூறு தாக்குதல்களைச் செய்து அதை அந்நியப்படுத்தினார். இது ஃபிரடெரிக் கிற்கு எதிராக கசப்பான வெறுப்புடன் ஜாரினாவைத் தூண்டியது, மேலும் அவர் பிரஷ்யாவுக்கு எதிரான 'ஏழு வருடங்கள்' போரில் ஆஸ்திரியாவுடன் இணைந்தார். அவரது தலையீடு பிரடெரிக் கின் நிலையை கடுமையாக பாதித்தது. 1762 இல் எலிசபெத்தின் மரணம் அவரைக் காப்பாற்றியது. அவளுக்குப் பிறகு பீட்டர் III, ஒரு பலவீனமான, அரை-மனித ஆட்சியாளர் மற்றும் ஃபிரடெரிக் தி கிரேட்டின் பெரும் அபிமானி. அவர் ரஷ்யாவை போரிலிருந்து வெளியேற்றி பிரடெரிக் கிற்கு உதவினார். இருப்பினும் அவரது மனைவி, ஜெர்மன் இளவரசியின் தூண்டுதலின் பேரில் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார், அவர் அரியணையில் ஏறி கேத்தரின் II என பிரபலமானார்.

கேத்தரின் II (1762 -1796)

ரஷ்யாவில் பீட்டர் தி.கிரேட்-க்கு பின் ஓர் சிறந்த ஆட்சியாளர் கேத்தரின் II ஆகும். கேத்தரின் II இன் அணுகலுடன், ரஷ்யா மீண்டும் பீட்டர் தி கிரேட் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் ஐரோப்பாவின் முன்னணி சக்திகளில் ஒன்றாக தனது தரவரிசைக்கு கொண்டு வந்தார்கள். ஐரோப்பியர் ரஷ்யாவைப் குறைகூறி வந்தார்கள். ஆனால் அரசியலில் தனது நிலையைப் பெரிதாக்குவதுமான செயல்முறை வீரியத்துடன் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டு வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்த வேண்டும் கேத்தரின் II உறுதி பூண்டார்.

கேத்தரின் புத்திசாலி மற்றும் ஆற்றல் மிக்கவர் மற்றும் அவரது காலத்தின் திறமையான ஆட்சியாளர்களில் ஒருவராக தன்னை நிரூபித்தார். அவள் அறிவார்ந்த சுவைகளைக் கொண்டிருந்தாள், வால்டேர் மற்றும் அன்றைய பிற பிரெஞ்சு தத்துவஞானிகளுடன் நெருக்கமான கடிதப் பரிமாற்றத்தின் மூலம் அவள் திருப்தி அடைந்தாள். அவர் ஒரு சிறந்த பத்திரிகையாளர் மற்றும் வரலாற்று கட்டுரைகளை விளம்பர வடிகால் எழுதுபவர். ஆனால் அவள் தன் நோக்கங்களைச் செயல்படுத்துவதில் மிகவும் நேர்மையற்றவளாகவும், அவளுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஊதாரித்தனமாகவும் இருந்தாள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

உள்நாட்டு சீர்திருத்தங்கள்

அவரது உள்நாட்டுக் கொள்கையில் அவர் பீட்டர் தி கிரேட் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றினார். மேற்கத்திய பிறப்பிலிருந்து, அவர் இயற்கையாகவே மேற்கத்திய நாகரிகத்தை விரும்பினார், மேலும் பீட்டர் தனது ஆர்வத்தில் பள்ளிகளைக் கொண்ட வந்தார். பல தொழில்களை ரஷ்யாவை உருவாக்கினார் மற்றும் வளர்ப்பார். இவ்வாறு அவர் தனது நாட்டை மேற்கத்திய தாக்கங்களுக்குத் திறந்துவிட்டார். உயர்கல்வியின் தோழியாகக் காட்டிக்கொண்டும், பெரிய கலைக்களஞ்சியத்தின் ஆசிரியரான டிடெரோட் போன்ற இலக்கியவாதிகளை ஆதரிப்பதன் மூலமும் அவர் தனது காலத்தின் அறிவொளி பெற்ற சர்வாதிகாரிகளில் ஒருவராக கடந்து சென்றார்.

நிர்வாக அமைப்பு

இருப்பினும், அவரது நிர்வாக அமைப்பு தாராளமயத்தின் சிறிய தடயத்தைக் காட்டியது. அவரது அரசாங்கம் தாராளவாதத்தை விட மிகவும் திறமையானது. அவள் அடிமை முறையைத் தொடர்ந்தாள், இருப்பினும் ஆட்சியின் கீழ் செர்ப்களின் எண்ணிக்கை இன்னும் மோசமாகிவிட்டது. மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக, சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய பல கேள்விகளை அவர் விவாதித்தார், ஆனால் அவற்றை அடைய எதுவும் செய்யவில்லை. அவர் ரஷ்யாவை நாற்பத்து நான்கு சிவில் "அரசுகள்" மற்றும் "மாவட்டங்கள்" எனப் பிரித்து நிர்வாகத்தை மையப்படுத்தினார், மேலும் அவை ஒவ்வொன்றின் மீதும் மத்திய அதிகாரத்தால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளை நியமித்தார். அவர் தேவாலய சொத்துக்களை மதச்சார்பற்றார், அதன் மூலம் மதகுருமார்கள் மகுடத்தைச் சார்ந்திருக்கச் செய்தார். அவரது சீர்திருத்தங்கள் முடியாட்சியின் சக்தி மற்றும் செயல்திறனை அதிகரித்தன, இதனால் பீட்டர் தி கிரேட் கொள்கையின் வளர்ச்சியாக இருந்தது.

அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை

கேத்தரின் ஆட்சியின் முக்கிய முக்கியத்துவம் அவரது வெளியுறவுக் கொள்கையில் உள்ளது. மக்களின் தேசிய அபிலாஷைகளுடன் தன்னை முழுமையாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள முடியாவிட்டால், வெளிநாட்டவர் என்ற தனது நிலை, உண்மையில் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியாது என்பதை கேத்தரின் முழுமையாக உணர்ந்தாள். எனவே அவர் ஒரு தீவிரமான கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் பீட்டர் தி கிரேட் தகுதியான வாரிசாக தன்னை நிரூபித்தார். அவள் மேற்கு நோக்கி விரிவாக்க பீட்டரின் யோசனையை எடுத்துக் கொண்டாள். முன்னர் கவனித்தபடி, ரஷ்யாவிற்கும் மேற்கு ஐரோப்பாவிற்கும் இடையில் மூன்று நாடுகள் நின்றன, அதாவது ஸ்வீடன், போலந்து மற்றும் துருக்கி பீட்டர் முதலாவதாகக் கைப்பற்றி ரஷ்ய எல்லையை பால்டிக் கடலுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

கேத்தரின் தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் மற்ற இரு நாடுகளான போலந்து மற்றும் துருக்கியின் அடிப்படையில் அர்ப்பணித்தார். முதன்முதலில் அது பிரபலமற்ற வழிமுறைகளாலும் அரிய முழுமையாலும் அழிப்பதில் வெற்றி பெற்றது. ஆனால் அதால் துருக்கியை துண்டிக்க முடியவில்லை, இருப்பினும் கருங்கல்லில் வடக்கில் துருக்கிய பிரதேசங்களில் கணிசமான பகுதியை அவள் கைப்பற்றியது. துருக்கி, அழிக்கப்படவில்லை என்றாலும், துருக்கியானது மண்டியிடப்பட்டது. வெளிநாட்டு விவகாரங்களைக் கையாள்வதில் கேத்தரின் மிகுந்த புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டினார் மற்றும் போற்றத்தக்க தொலைநோக்கு பார்வையுடன் தனது கூட்டாளிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார். துருக்கியில் ரஷ்யாவின் வடிவமைப்பிற்கு பிரஷியா பயப்பட வேண்டியதில்லை என்பதையும் போலந்தின் பிரிவினையால் அதிகம் பெற வேண்டியிருந்தது என்பதையும் அது அறிந்திருந்திருந்தது. எனவே போலந்து தனது கவனத்தை உள்வாங்கியபோது அவர் பிரஷியாவுடன் இணைந்து செயல்பட்டார். ஆனால் துருக்கியின் சிதைவு பற்றிய கேள்வி அவரது கவனத்தை ஆக்கிரமித்தபோது அவர் துருக்கிய பிரச்சினையில் சமமாக ஆர்வமுள்ள ஆஸ்திரியாவின் ஜோசப் II உடன் கூட்டணியை உருவாக்கினார்.

ஐரோப்பாவின் நிலை கேத்தரின் தி கிரேட்க்கு ஆக்கிரமிப்பு கொள்கைக்கு சாதகமாக இருந்தது, போலந்து நீண்டகால அராஜக நிலையில் இருந்தது மற்றும் அவரது அபத்தமான அரசியலமைப்பு வெளிநாட்டு தலையீட்டை அழைத்தது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்நிலையில் துருக்கி சரிவின் பாதையில் நன்றாக இருந்தது. போலந்து மற்றும் துருக்கியின் பாரம்பரிய நண்பரான பிரான்ஸ், ஏழாண்டுப் போரினால் மிகவும் சோர்வடைந்து, அவர்கள் சார்பாக செயலில் உள்ள உதவியில் தலையிட முடியவில்லை. அதே போர் பிரஷியா மற்றும் ஆஸ்திரியாவையும் சோர்வடையச் செய்தது.

கேத்தரின் II மற்றும் துருக்கி

ஒரு பெரிய ஐரோப்பிய சக்தியாக ரஷ்யாவின் அவசரநிலை ஐரோப்பாவில் துருக்கிய பேரரசின் வீழ்ச்சியுடன் முடிவடைந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் துருக்கியர்களின் ஆக்கிரமிப்பு ஐரோப்பாவிற்கு ஒரு பயங்கரமாக இருந்தது. ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆக்கிரமிப்பு அலை திரும்பியது. துருக்கி இனி ஆக்கிரமிப்பாளராக இருக்கவில்லை, ஆனால் ஆக்கிரமிப்புக்கு பலியாகியது, துருக்கியின் படிப்படியான வீழ்ச்சியே கிழக்குக் கேள்வி என்று அழைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. கேத்தரின் II துருக்கியர்களின் குறைந்து வரும் கடனை முழுமையாகப் பயன்படுத்த முயன்றார், மேலும் அவரது ஆக்கிரமிப்பு லட்சியங்கள் பெரும்பாலும் அவர்களுக்கு எதிராகவே இருந்தன. பீட்டர் தி கிரேட் தெற்கு ரஷ்யாவின் வளர்ச்சிக்கு கருங்கடலின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தார் மற்றும் ரஷ்ய சக்தியை அதன் கரையோரங்களுக்கு நீட்டிக்க முயற்சித்தார். அவரது முயற்சி ஆரம்பத்தில் வெற்றியடைந்தாலும் இறுதியில் தோல்வியடைந்தது. "துருக்கிக்கு எதிரான போர் எனது வரலாற்றுப் பணி" என்று அறிவித்ததன் மூலம் தெற்கு விரிவாக்கம் பற்றிய பீட்டரின்

யோசனையை கேத்தரின் எடுத்துக் கொண்டார். துருக்கியின் மீதான கத்தரின் அணுகுமுறையே கிழக்குப் பிரச்சினையை ஐரோப்பிய அரசியலில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்தது.

துருக்கியின் அழிவைத் தேடுவதற்கு ரஷ்யாவை வழிவகுத்த அரசியல் மற்றும் உணர்ச்சிகரமான காரணங்கள் இருந்தன என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். முதலாவதாக, கருங்கடலை நோக்கி ரஷ்யாவின் இயற்கையான விரிவாக்கத்திற்கு துருக்கி இடையூறாக நின்று மத்தியதரைக் கடலுக்கான அணுகலைத் தடுத்தது. இரண்டாவதாக, அழிக்க உதவுவதன் மூலம். போலந்து, ரஷ்யா அந்த சக்தியின் நலன்களையும் பொறுப்புகளையும் உள்வாங்கியிருந்தது. துருக்கிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக போலந்து ஐரோப்பாவின் அரணாக இருந்தது, இப்போது ரஷ்யாவும் அதே கடமையை நிறைவேற்ற அழைப்பு விடுத்துள்ளது. இறுதியாக, ரஷ்ய மக்களின் மத உணர்வு, கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை மீட்டெடுப்பதற்கும், துருக்கியின் ஆர்த்தடாக்ஸ் கிறிஸ்தவ குடிமக்களான சக-மதவாதிகளின் பாதுகாப்பிற்கும் சிலுவைப்போர் வைராக்கியத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமானது.

துருக்கியர்களுடன் அவரது போர்

பிரெடரிக் தி கிரேட் உடன் கூட்டணியில் இருந்த கேத்தரின் II, போலந்து சிம்மாசனத்திற்கு தனது சொந்த வேட்பாளரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டாம் என்று போலந்துக்கு கட்டாயப்படுத்தினார், அதன் மூலம் போலந்தில் ரஷ்ய செல்வாக்கை உச்சமாக்கினார். போலந்தில் ரஷ்யாவின் தலையீட்டின் முன்னேற்றத்தை துருக்கியர்கள் பொறாமை மற்றும் எச்சரிக்கையுடன் பார்த்தனர். மேலும், கிழக்கு ஐரோப்பாவின் சமநிலையைப் பாதுகாப்பதற்காக ரஷ்ய வடிவமைப்புகளை சரிபார்க்க பிரான்சால் அவர்கள் தூண்டப்பட்டனர். எனவே ரஷ்ய துருப்புக்கள் தப்பி ஓடிய துருவங்களைப் பின்தொடர்ந்து, எல்லை வழியாக துருக்கிய எல்லைக்குள் அவர்களைத் துரத்தியபோது, சுல்தான் இந்த நடுநிலைமையை மீறி 1768 இல் ரஷ்யாவுக்கு எதிராகப் போரை அறிவித்தார். ஆனால் துருக்கியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு மால்டாவினா மற்றும் வாலாச்சியாவை வெளியேற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1774 இல் கட்சுக்கைனார்ட்ஜி உடன்படிக்கையின் மூலம் இந்தப் போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. துருக்கியின் இழப்பில் ரஷ்ய பெருக்கத்தின் வரலாற்றில் இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு முக்கிய அடையாளமாகும், மேலும் இது கிழக்குப் பிரச்சினையின் புதிய வளர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. இதன் மூலம், ரஷ்யா அசாஃப மற்றும் பல இடங்களைப் பெற்றது, இது கருங்கடலின் வடக்குக் கரையில் ஒரு உறுதியான பிடியைக் கொடுத்தது மற்றும் அசோஃப கடலின் கட்டுப்பாட்டைக் கொடுத்தது. கருங்கடல் ரஷ்ய வழிசெலுத்தலுக்கும் திறக்கப்பட்டது. கிரிமியா துருக்கியில் இருந்து சுதந்திரமாக அறிவிக்கப்பட்டது, இது இறுதியில் ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தில் இணைக்கப்பட்டது. துருக்கிய நகரங்களில் ரஷ்ய ஆலோசனைகளை ஏற்கவும், ரஷ்ய குடிமக்கள் தங்கள் மதத்தை இலவசமாகப் பயன்படுத்தவும், பாலஸ்தீனத்தின் புனித ஸ்தலங்களுக்கு இலவச அணுகலை அனுமதிக்கவும் துருக்கி ஒப்புக்கொண்டது. இந்த கடைசி உட்பிரிவுகள் துருக்கியின் ஆர்த்தடாக்ஸ் கிரேக்க கிறிஸ்தவ குடிமக்கள் மீது ரஷ்யாவிற்கு

தெளிவற்ற பாதுகாப்பைக் கொடுத்தன. இதனால் துருக்கியின் உள்விவகாரங்களில் தலையிட ரஷ்யா விரும்பிய வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந்த ஒப்பந்தம் ரஷ்யாவிற்கு ஒரு பெரிய வெற்றியாக இருந்தது.

துருக்கியுடனான போர் 1787 இல் புதுப்பிக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய துருக்கியைப் பிரிப்பதற்காக ஆஸ்திரியாவின் இரண்டாம் ஜோசப் உடன் கேத்தரின் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை செய்திருந்தார். இந்த திட்டத்தின் ஒரு படியாக அவர் 1784 இல் குற்றத்தை இணைத்தார். மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு போர் வெடித்தது. ஆஸ்திரியர்கள் பெல்கிரேடில் அணிவகுத்துச் சென்றபோது ரஷ்யர்கள் ஓச்சகோப்பைத் தாக்கினர். ஆனால் பிந்தையவர்கள் பிரஷ்யாவின் அச்சுறுத்தும் அணுகுமுறையால் நிறுத்தப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. எனவே ரஷ்யா தனியாகப் போரிட்டு, 1792 இல் ஜாஸ்ஸி உடன்படிக்கையின் மூலம் துருக்கியர்களை சமாதானம் செய்ய கட்டாயப்படுத்தியது. இதன் மூலம் துருக்கியர்கள் ரஷ்யாவின் குற்றம் மற்றும் ஓச்சகோப்பும் ஆகியவற்றை அங்கீகரித்தனர்.

துருக்கியின் இழப்பில் கருங்கடலின் வடக்கில் ரஷ்யா உறுதியாகக் காலூன்றியது, ஐரோப்பாவின் சர்வதேச அரசியலில் கிழக்குப் பிரச்சினையின் திட்டவட்டமான தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

கேத்தரின் மற்றும் போலந்து

கேத்தரின் போலந்து கொள்கை வெற்றியடைந்ததைப் போலவே அநீதியானது. போலந்தின் பலவீனம் மற்றும் கவனச்சிதறல் நிலையைப் பயன்படுத்தி, கேத்தரின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடத் தொடங்கினார். முழு நாட்டையும் உள்வாங்குவதுதான் அவருடைய நோக்கமாக இருந்தது, அதைப் பிரிப்பது அல்ல. ஆனால் போலந்தில் ரஷ்ய செல்வாக்கின் விரிவாக்கம் குறித்து பிரஷ்யாவின் கிரேட் பிரிடெரிக் எச்சரிக்கை செய்தார், எனவே கேத்தரின் முழு போலந்தையும் கைப்பற்றுவதைத் தடுக்க ஆஸ்திரியாவுடன் ஒரு கூட்டணியை உருவாக்கினார். பிரிடெரிக் மற்றும் ஆஸ்திரியாவுடன் கொள்ளையடித்ததை கேத்தரின் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்த அரச சதிகாரர்கள் பின்னர் போலந்தில் இருந்து பெரிய துண்டுகளை கிழித்து தங்கள் சொந்த பிரதேசங்களுடன் இணைத்தனர் (1772). இருப்பினும், போலந்தின் முதல் பிரிவினை அந்த மாநிலத்தை முழுமையாக அழிக்கவில்லை. ஒரு மாநிலமாக போலந்தின் அழிவு 1793 மற்றும் 1795 ஆம் ஆண்டுகளில் இரண்டு அடுத்தடுத்த பிரிவுகளால் கொண்டு வரப்பட்டது.

கேத்தரின் பணியின் முக்கியத்துவம்

கேத்தரின் II பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் "அறிவொளி பெற்ற" சர்வாதிகாரிகளில் ஒருவராக உள்ளார். அவர் பிரான்ஸ் மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் எண்ணங்களின் இயக்கத்தில் தீவிர ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் மற்றும் டிடெரோட் மற்றும் வால்டேருடன் கடிதம் எழுதினார். ஆனால் அவர்

'தத்துவ தாராளமயம்' மீதான தனது காதலை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. அவரது நிர்வாகம் திறமையாக இருந்தாலும், எந்த விதத்திலும் தாராளமயமாக இல்லை. தாழ்த்தப்பட்ட அடிமைகளின் நிலையை மேம்படுத்த அவள் எதுவும் செய்யவில்லை. அவர் தனது நாட்டை மேற்கத்திய தாக்கங்களுக்கு முழுமையாகத் திறந்தாலும், ரஷ்ய சமுதாயத்தின் இடைக்காலம் ஒரு ஒழுங்கின்மையாகவே இருந்தது, அதை அவர் சிறிதும் அகற்றவில்லை. எவ்வாறாயினும், ரஷ்யாவின் பொருள் சொத்துக்களை மேம்படுத்துவதற்கு அவர் பல முக்கிய திட்டங்களை உருவாக்கினார்.

ரஷ்ய வரலாற்றில் கேத்தரின் II இன் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அவர் ரஷ்யாவை ஐரோப்பிய அரசியலில் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காரணியாக மாற்றினார், மேலும் அவரது பிராந்திய விரிவாக்கத்திற்கு மிகவும் பங்களித்தார். அவரது ஆட்சி ரஷ்ய பிரதேசத்தில் இரண்டு லட்சம் சதுர மைல்களை சேர்த்தது. "நான் ஒரு ஏழைப் பெண்ணாக ரஷ்யாவுக்கு வந்தேன்; ரஷ்யா என்னை மிகவும் ஏமாற்றியது, ஆனால் நான் அசோவ், கிரிமியா மற்றும் உக்ரைன் ஆகியவற்றுடன் திருப்பிச் செலுத்தினேன்" - இந்த வார்த்தைகளில் அவர் தனது வெளியுறவுக் கொள்கையின் சாதனைகளை சுருக்கமாகக் கூறினார். போலந்தின் அழிவைக் கொண்டு வருவதில் அவள் முக்கியமாகக் கருவியாக இருந்தாள், இது தொடர்பாக அவள் செய்த செயல் வெளிப்படையான கொள்ளைக்குக் குறைவானது அல்ல. ஆனால் ரஷ்யாவின் அரசியலில் அறநெறி என்பது அரிதானது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் கேத்தரின்

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் கேத்தரின் பங்கு முக்கியத்துவமானது, துருக்கியுடனான அவரது அணுகுமுறை மிகப்பெரிய கிழக்குப் பிரச்சினையை உருவாக்கியது, இது இன்றுவரை ஐரோப்பிய அரசியலின் மிகவும் முடிச்சுப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும். பீட்டர் தி கிரேட் என்றால் ரஷ்யாவின் மகத்துவத்தை நிறுவியவர். ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் சர்வதேசப் பிரச்சினைகளில் தனது ஆட்சியின் கீழ் ரஷ்யா எடுத்துச் சென்ற முன்னணிப் பிரிவினரால் அந்த மகத்துவத்தை ஐரோப்பா நாடுகளிடையே உணரச் செய்தார் கேத்தரின். அவரது கூட்டணி பிரஷியா மற்றும் ஆஸ்திரியா ஆகிய இரு நாடுகளாலும் விரும்பப்பட்டது மற்றும் சில சமயங்களில் பவேரியாவை இணைக்க அவளது மத்தியஸ்தம் கூட நாடப்பட்டது. பிரெடெரிக் தி கிரேட் அவரை எதிர்த்தார் மற்றும் கேத்தரின் உதவிக்கு முறையிட்டார். இந்த சர்ச்சை பெரும்பாலும் ரஷ்ய தலையீட்டின் மூலம் டெஷனின் சமாதானத்தால் தீர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறு, கேத்தரின் கீழ், ரஷ்யா முதன்முறையாக மேற்கு ஐரோப்பாவின் அரசியலில் நடுவராக செயல்படுவதற்கான தனது கோரிக்கையை நிறுவியது. எனவே அவர் ஐரோப்பிய அரசியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு காரணியாக இருந்தார், மேலும் இந்த பதவிக்கு அவர் முக்கியமாக கேத்தரின் ஆற்றல்மிக்க கொள்கைக்கு காரணமாக செயல்பட்டார்.

போலந்து பிரிவினை

போலந்தின் பிரிவினையானது வெற்றிகரமான அரசியல் கொள்ளைக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான உதாரணம். இது ஐரோப்பாவின் வரலாற்றில் ஒரு பெரிய புரட்சியை உருவாக்குகிறது மற்றும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மிகவும் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்ட தேசியத்தைப் பற்றிய எந்தக் கருத்தையும் இல்லாமல், அந்தச் சீரழிவு ஆசை மற்றும் பிரதேசத்தைச் சுற்றி வளைக்கும் போக்கு ஆகியவற்றின் குறிப்பிடத்தக்க சான்றாகும்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் போலந்து ஒரு சக்திவாய்ந்த இராச்சியமாக உயர்ந்தது மற்றும் துருக்கிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக ஐரோப்பாவின் அரணாக இருந்தது. ஜான் சோபிஸ்கியின் கீழ் அவரது மகத்துவம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. அவர் கோசாக் கும்பலின் படையெடுப்பை முறியடித்தார் மற்றும் துருக்கியர்களால் முற்றுகையிடப்பட்டபோது வியன்னாவைக் காப்பாற்றினார் (1683). இதனால் ஜெர்மனி, மே ஐரோப்பா முழுவதும் துருக்கிய ஆதிக்கத்தின் ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்டது. "ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அவள் வீழ்ச்சியடையும் பாதையில் இருந்தாள். வடக்குப் போரின்போது ஸ்வீடனின் XII சார்லஸால் அவளது பலவீனம் முழுமையாக அம்பலப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் அவள் அண்டை நாடுகளுக்கு இரையாகக் குறிக்கப்பட்டாள்.

போலந்து பிரிவினைக்கான காரணங்கள்

போலந்தின் பிரிவினையானது அண்டை நாடுகளின் பேராசையின் விளைவாக அவளது சொந்த பலவீனத்தின் விளைவு ஆகும்.

போலந்து ஒரு பெரிய நாடாக இருந்தாலும் பலவீனமான நாடாக இருந்தது. அதனை அராஜகத்திற்கு கண்டனம் செய்து, அண்டை வீட்டாரின் தாக்குதல்களுக்கு அதனை வெளிப்படுத்தும் அரசியலமைப்பு இருந்தது. இங்கு மன்னராட்சி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக இருந்தது, மேலும் ஒவ்வொரு அரசரின் தேர்தலும் உள்நாட்டு சண்டைகள் மற்றும் வெளிநாட்டு சூழ்ச்சிகளால் சிதைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு அண்டை நாடுகளும் தனது சொந்த வேட்பாளரை அரியணையில் அமர்த்துவதன் மூலம் போலந்து கொள்கையை கட்டுப்படுத்த முயன்றன. இது சர்வதேச போட்டிகளுக்கு வழிவகுத்தது, ஐரோப்பிய அமைதிக்கு மிகவும் கவலையளிக்கிறது. மன்னன் ஒரு சைபர், ஏனென்றால் தேர்தலில் பிரபுக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கு அது செய்ய வேண்டிய சலுகைகளால் கிரீடத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களும் குறைக்கப்பட்டன. எனவே அனைத்து உண்மையான அதிகாரமும் டயட்டை உருவாக்கிய பொறுப்பற்ற பிரபுக்களின் கைகளில் இருந்தது. ஆனால் லிபரம் வீட்டோவின் அபத்தமான முறையால், டயட்டின் ஒரு உறுப்பினருக்கு எந்தவொரு திட்டத்தையும் வீட்டோ செய்ய மற்றும் அரசாங்க இயந்திரத்தை நிறுத்துவதற்கான அதிகாரம்

இருந்தது. எனவே முழுமையான ஒருமித்த கருத்து இல்லாமல் அரசியலமைப்பு முன்னேற்றம் சாத்தியமில்லை.

போலந்தின் சமூக அமைப்பும் சமமாக தீயதாக இருந்தது. நிலப்பிரபுத்துவ முறைக்கு எந்த நன்மையும் இல்லாமல் மிக மோசமான முறைகேடுகளை அது பராமரித்தது. இது விவசாயிகளை அடிமைத்தனம் மற்றும் சீரழிவின் மிகக் குறைந்த ஆழத்திற்கு கண்டனம் செய்தது. தாழ்த்தப்பட்ட அடியாட்களுடன் பிரபுக்களின் ஆளும் தன்னலக்குழுவை இணைக்க எந்த நடுத்தர வர்க்கமும் இல்லை. இதனால் சமுதாயத்தில் ஒற்றுமை இல்லாமல் போனது, மத வேறுபாடுகளால் இந்தத் தீமை மேலும் தீவிரமடைந்தது. அதிருப்தியாளர்கள் என்று அழைக்கப்படும் போலந்து புராட்டஸ்டன்ட்டுகள் ஆதிக்க கத்தோலிக்கர்களால் கொடுரமாக துன்புறுத்தப்பட்டனர்.

கடைசியாக போலந்துக்கு புவியியல் ஒற்றுமை இல்லை, இது மூன்று தனித்தனி பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, இது தேசிய ஒற்றுமைக்கு வழிவகுத்தது. மேலும், அதன் இயற்கையான எல்லைகளை கொண்டிருக்கவில்லை, இதனால் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு மிகவும் பலவீனமான முன்னோடியை வழங்கியது. புவியியல் விபத்து அதனை விரிவடையும் சக்திகளுக்கு மத்தியில் வைத்தது மற்றும் அதை இருப்பு இல்லாமல் நசுக்கப்பட்டாள்.

சக்திகளின் முரண்பாடான நோக்கங்கள்

போலந்தின் பலவீனம் மற்றும் அராஜக நிலை அதன் லட்சிய அண்டை நாடுகளின் தலையீட்டை அழைத்ததுடன், அவர்களின் பிராந்திய பேராசையையும் தூண்டியது. போலந்து பிரிவினை பற்றிய யோசனை ஒன்றும் புதிதல்ல. இது ஸ்வீடனின் சார்லஸ் X ஆல் பரிந்துரைக்கப்பட்டது மற்றும் பெரிய வடக்குப் போரின் போது சிந்திக்கப்பட்டது. ரஷ்யாவின் இரண்டாம் கேத்தரின் மற்றும் ஃபிரடெரிக் தி கிரேட் இதை நடைமுறை அரசியலின் வரம்பிற்குள் கொண்டு வந்தனர். ஆனால் அவர்களின் நோக்கங்கள் வேறுபட்டன. கேத்தரின் பிரிவினையை எதிர்த்தார் மற்றும் போலந்து முழுவதையும் முழுமையாக உறிஞ்சுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இது ரஷ்யாவின் இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கான முக்கியமான மூலோபாய தளங்கள் மற்றும் நீட்டிக்கப்பட்ட பால்டிக் முன் வயது. இதனால் ரஷ்யா தனது செல்வாக்கை மத்திய மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் உணர முடியும். ஆனால் ஃபிரடெரிக் கேத்தரின் திட்டத்தை முறியடிப்பதில் உறுதியாக இருந்தார், ஏனெனில் அவரே போலந்து பிரதேசத்தின் பகுதியை விரும்பினார். அவர் தனது உடைமைகளின் பிராந்திய ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்க, பிராண்டன்பேர்க் மற்றும் கிழக்கு பிரஷியாவின் அவரது டச்சிக்கு இடையில் அமைந்துள்ள மேற்கு அல்லது போலந்து பிரஷியாவைக் கொண்டிருக்க விரும்பினார். எனவே கொள்ளையடித்ததில் தனக்கும் ஒரு பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பிரிவினையை வற்புறுத்துவது அவரது ராஜதந்திரத்தின் தொழிலாக இருந்தது. ஆஸ்திரியாவின் மரியா தெரசா முழு விவகாரத்தின் அநீதியையும் கண்டித்தார். ஆனால் பேராசை பிடித்த அண்டை வீட்டாரின்

கைகளில் அதால் இருக்க முடியாது என்பதால், அதிகார சமநிலையின் நலன்களுக்காக அவள் கொள்ளையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

போலந்தின் முதல் பிரிவினை (1772)

இரண்டு தலைமுறைகளாக, ஹவுஸ் ஆஃப் சாக்சனியின் உறுப்பினர்கள் போலந்து அரியணைக்கு முக்கியமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், ஆஸ்திரிய செல்வாக்கின் மூலம், பிரெடெரிக் தி கிரேட் மற்றும் ரஷ்யாவின் கேத்தரின் II போலந்து மீது வடிவமைப்புகள் இருந்தன, எனவே அவர்கள் ஆஸ்திரிய சார்பு சாக்சன் வம்சத்தை விலக்க முயன்றனர். அணுகுமுறையில். 1763 ஆம் ஆண்டில், சாக்சனியின் தேர்வாளரும் போலந்தின் மன்னருமான அகஸ்டஸ் III இறந்தபோது அவர்களுக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. கேத்தரின் மற்றும் பிரெடெரிக் இருவரும் ஒரு ஆஸ்திரிய வேட்பாளரை விலக்கி, தங்கள் சொந்த விருப்பப்படி ஒரு ராஜாவை போலந்து அரியணையில் அமர்த்துவதில் உறுதியாக இருந்தனர். அவர்களின் ஒருங்கிணைந்த அழுத்தம் போலந்து டயட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தியது, ஸ்டானிஸ்லாஸ் போனியாடோவ்ஸ்கி, ஒரு போலந்து பிரபு மற்றும் கேத்தரின் மிகவும் பிடித்தவர். புதிய அரசர் லிபரம் வீட்டோவை ஒழிக்கக் கூடாது என்ற உடன்படிக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டார். இதனால் போலந்து ரஷ்யாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டு அதன் பிரிவினைக்கு வழி வகுக்கப்பட்டது.

பீட்டர்ஸ்பர்க் ஒப்பந்தம்

ஆனால் ரஷ்ய தலையீடு பல தேசபக்தி துருவங்களால் விரும்பவில்லை, எனவே அவர்கள் ரஷ்ய செல்வாக்கை எதிர்க்க பார் கான்ஃபெடரேஷன் என்ற ஒரு லீக்கை உருவாக்கினர். விரோதங்கள் தொடர்ந்தன, ஆனால் கேத்தரின் படைகளை வைத்து லீக்கை அடக்கினார். போலந்தில் ரஷ்ய செல்வாக்கு நீட்டிக்கப்பட்டதைக் கண்டு பீதியடைந்த பிரெடெரிக், மோசமான பேரரசின் பிரிவினையை முன்மொழிந்தார், ஆனால் கேத்தரின் அவரது முன்மொழிவுகளை நிராகரித்தார், ஆனால் ரஷ்யாவிற்கும் துருக்கிக்கும் இடையில் போர் வெடித்தவுடன் பிரெடெரிக்கின் வாய்ப்பு வந்தது. டானூபை நோக்கி ரஷ்யாவின் முன்னேற்றம் கிழக்கில் தனது சொந்த விரிவாக்கத்தை சரிபார்க்கும் என்று ஆஸ்திரியா அஞ்சியது. எனவே அவர் போலந்தின் ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித்து துருக்கியிடமிருந்து ரஷ்யாவின் கவனத்தை திசை திருப்ப முயன்றார் மற்றும் ஆஸ்ட்ரோ-துருக்கிய கூட்டணியுடன் கேத்தரைனை அச்சுறுத்தினார். அதே நேரத்தில், டானூபிலிருந்து வெளியேறியதற்காக ரஷ்யாவிற்கு போலந்தில் இழப்பீடு வழங்க முன்மொழிந்தார். பிரெடெரிக் ஆஸ்திரியாவின் அணுகுமுறையை ஆதரித்தார், எனவே போலந்தை பிரிக்கும் திட்டத்திற்கு கேத்தரின் சம்மதிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பிரெஞ்சு மந்திரி சோய்சலின் அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்ந்ததால், போலந்தை பாதுகாக்க தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்தார், அரச சதிகாரர்களுக்கு

உதவினார், மேலும் போலந்தின் முதல் பிரிவினை 1772 இல் பீட்டர்ஸ்பர்க் உடன்படிக்கையால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலம் ரஷ்யா லிவோனியா மற்றும் லிதுவேனியாவின் ஒரு பகுதி, இதனால் மேற்கு நோக்கி டுனா மற்றும் டினி பெர் வரை முன்னேறியது. பிரஷியா மேற்கு பிரஷியாவை வாங்கியது, ஆஸ்திரியா ஜிப்ஸ் மற்றும் ரெட் ரஷ்யா (கலிசியா) ஆகியவற்றைப் பெற்றது.

இரண்டாம் பகிர்வு (1793)

1787 இல் ருஸ்ஸோ - துருக்கியப் போர் வெடித்தது, ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தை அசைக்க துருவங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியது. அவர்கள் பிரஸ்ஸியாவுடன் சமாதானம் செய்து, அவர்களின் அராஜக அரசியலமைப்பை சீர்திருத்தம் செய்து அதை பரம்பரை அரசியலமைப்பு முடியாட்சியாக மாற்றினர். சுதந்திரம் ஒழிக்கப்பட்டது, கத்தோலிக்க மதம் அரசு மதமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது மற்றும் சகிப்புத்தன்மை மற்ற மதங்களுக்கு மகத்தானது. ஆஸ்திரியாவின் இரண்டாம் லியோபோல்ட் இந்த மாற்றங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தார், ஏனெனில் ஒரு வலுவான சுதந்திர போலந்து மேற்கில் ரஷ்ய ஆக்கிரமிப்பை சரிபார்க்கும். ஆனால் ரஷ்யா இந்த சீர்திருத்தங்களில் ஆழ்ந்த எரிச்சல் அடைந்தது, அதே நேரத்தில் பிரஷியா தனது உடனடி சுற்றுப்புறத்தில் ஒரு வலுவான ஐக்கிய போலந்தின் வளர்ச்சியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது.

எனவே துருக்கியப் போரின் முடிவிற்குப் பிறகு, ரஷ்யர்கள் போலந்து மீது படையெடுத்தனர் மற்றும் துருவத்தின் ஒரு கட்சியுடன் இணைந்தனர். அவர்களின் சொந்த முகாமில் இருந்த இந்த பிரிவு துருவங்களின் எதிர்ப்பை முடக்கியது, அதே நேரத்தில் லியோபியோட் II இன் திடீர் மரணம் ஆஸ்திரியாவின் உதவிக்கான எந்த வாய்ப்பையும் இழந்தது. ஸ்டானிஸ்லாஸ் புதிய அரசியலமைப்பை ஒழிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ரஷ்யாவிற்கும் பிரஷியாவிற்கும் இடையில் இரண்டாவது பிரிவினை இரகசியமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, அதில் முன்னாள் சிங்கத்தின் பங்கைப் பெற்றது (1793). ஆஸ்திரியா ஆத்திரமடைந்தது, ஆனால் பிரான்சில் நடந்த புரட்சிகரப் போர்கள் அவளது கைகளை நிறுத்தின. துரதிர்ஷ்டவசமான ஸ்டானிஸ்லாஸ் நித்திய கூட்டணியின் ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள நிர்பந்திக்கப்பட்டார், இது நடைமுறையில் அவரை ரஷ்யாவின் அடிமையாக்கியது.

முன்றாம் பகிர்வு (1795)

1794 இல் தேசபக்தியுள்ள கோஸ்கியுஸ்கோவின் தலைமையில் போலந்தில் சீர்திருத்தவாதிகளின் கட்சி தங்கள் சுதந்திரத்திற்கான கடைசி நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. தொடக்கத்தில் கோஸ்கியுஸ்கோ சில வெற்றிகளைப் பெற்றார், ஆனால் ரஷ்யா மற்றும்

பிரஷ்யாவின் கூட்டு நடவடிக்கையை சமாளிக்க முடியவில்லை. அவர் ரஷ்யர்களான Maciejowice என்பவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு சிறைபிடிக்கப்பட்டார். ஒரு துணிச்சலான பாதுகாப்புக்குப் பிறகு போர் சரணடைந்தது மற்றும் வீழ்ச்சியுடன் கிளர்ச்சி சரிந்தது. மூன்றாவது பிரிவினை ஆஸ்திரியாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இடையே 1795 இல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இரண்டு பெரும் ஜெர்மன் சக்திகளை சமநிலைப்படுத்துவதே ரஷ்யாவின் நோக்கமாக இருந்தது, எனவே கொள்ளையடித்ததில் சிங்க பங்கை ஆஸ்திரியாவிற்கும், ஒரு சிறிய இழுவை பிரஷ்யாவிற்கும் கொடுத்தார். போலந்து ஐரோப்பாவில் ஒரு மாநிலமாக நிறுத்தப்பட்டது.

பிரிவினை பற்றிய கருத்துக்கள்

பிரபுக்களின் அதீத சுயநலத்திற்காக போலந்தின் அழிவு ஒரு நல்ல தண்டனை என்று குறிப்பிடலாம். அவர்கள் விவசாயிகளை தீவிர தீவிரத்துடன் அச்சுறுத்தினர் மற்றும் எஜமானர்களின் மாற்றத்தால் இந்த மோசமான அடிமைகள் பெற்றார்கள். இரண்டாவதாக, இந்த நிகழ்வை இன்னொரு கோணத்தில் பார்க்கலாம். போலந்தின் அராஜக நிலையை முற்றிலும் உள்நாட்டு விஷயமாக கருத முடியாது. ஏனெனில் அது நிர்ப்பந்தமான, வெளிநாட்டு தலையீட்டிற்கு உட்படுத்தப்பட்டது. அதன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முடியாட்சி போலந்தின் கிரீடத்தை அண்டை நாடுகளின் இராஜதந்திர விளையாட்டாக மாற்றியது, இது கடுமையான சர்வதேச போட்டிகளுக்கு வழிவகுத்தது. எனவே போலந்து ஒரு உண்மையான டிண்டர்-பாக்ஸாக இருந்தது, இது முழு ஐரோப்பாவையும் எரிக்கக்கூடும். எனவே, வெடிப்புச் சம்பவத்தைத் தடுப்பதில் அதிகாரங்கள் நியாயமானவை என்று சிலர் கருதுகின்றனர். போலந்தின் பிரிவினை ஒரு "பரந்த தேசிய குற்றமாக" உள்ளது. உரிமைகள் பகிரங்கமாக மீறப்படுவதற்கும், தேசியத்தின் உணர்வைப் புறக்கணிப்பதற்கும், நெப்போலியன் பிற்காலங்களில் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்ததை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவரது கீழ் போலந்து பிரிவினையால் தொடங்கப்பட்ட தேசிய உரிமைகளை புறக்கணிக்கும் கொள்கை, "உலகளாவிய வெற்றியின் அமைப்பாக இயற்கையாக வளர்ந்தது".

மீண்டும், Guedalla கூற்றுபடி, போலந்தின் அழிவு ஐரோப்பிய இராஜதந்திரத்தின் மிகவும் வெட்கமற்ற மற்றும் தரிசு செயலாகும். வெட்கக்கேடானது, ஏனென்றால் இது சர்வதேச ஒழுக்கம் மற்றும் நீதியின் அனைத்து நியதிகளையும் வெளிப்படையாக புறக்கணிக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தரிசு, ஏனென்றால் இந்த வெட்கக்கேடான குற்றத்தின் குற்றவாளிகளுக்கு அது வலிமை சேர்க்கவில்லை. துருவங்கள் தங்கள் வெளிநாட்டு எஜமானர்களின் ஆட்சியுடன் ஒருபோதும் சமரசம் செய்யப்படவில்லை மற்றும் அவர்களின் விசுவாசமின்மை பிரஷ்யா, ரஷ்யா மற்றும் ஆஸ்திரியாவுக்கு நிலையான பிரச்சனையாக இருந்தது. உண்மையில் போலந்து ஒரு இடையக நாடாக இருந்திருக்கலாம், பிரஷ்யா மற்றும் ரஷ்யாவின் இராணுவ சிக்கல்களை அதிகரித்தது. போலந்து பிரதேசத்தை கையகப்படுத்துவது,

ரஷ்ய மற்றும் ஆஸ்திரிய இரண்டு முனைகளில் ஒரு நீண்ட எல்லையை பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியத்தை பிரஷியா மீது சுமத்தியது; இதனால் ரஷ்ய கையகப்படுத்துதல்கள் ரஷ்ய எல்லைகளை நடைமுறையில் பாதுகாக்க முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது.

பிரெஞ்சு புரட்சியில் போலந்தின் தாக்கம்

போலந்து பிரச்சனைகள் ரஷ்யா, புருசியா மற்றும் ஆஸ்திரியாவை பிளியாக வைத்திருந்தது மற்றும் பிரான்சுக்கு எதிரான ஒரு ஆற்றல்மிக்க கூட்டணியிலிருந்து அவர்களைத் தடுத்தது. ஐரோப்பாவில் இரண்டு புரட்சிகள் இருந்தன, போலந்து மற்றும் பிரஞ்சு, மற்றும் போலந்து புரட்சி பெரும் சக்திகளின் ஆற்றல் மற்றும் கவனத்தை ஒரு பெரிய அளவை திரும்பப் பெறுவதன் மூலம் பிரெஞ்சு புரட்சியை வெற்றிபெற உதவியது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியினால் உருவாக்கப்பட்ட சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, புத்திசாலித்தனமாக புருஷியாவையும் ஆஸ்திரியாவையும் புரட்சியை அடக்கும் பணியை மேற்கொள்ளத் தூண்டியவர் இரண்டாம் கேத்தரின் தான். அவளுடைய சூழ்ச்சி வெற்றி பெற்றது. ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷியா இரண்டும் பிரான்சுக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றன, அவர்களின் கவனம் சிதறியபோது ரஷ்யா போலந்தை ஆக்கிரமித்தது. இது பிரஷ்யாவை சந்தேகத்திற்குரியதாகியது மற்றும் கொள்ளையடித்த பொருட்களில் ஒரு பங்கிற்காக ஒரு பிரஷ்ய படை போலந்துக்கு திருப்பி விடப்பட்டது. இதன் விளைவாக பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் மீதான அழுத்தம் திரும்பப் பெறப்பட்டது, அதே நேரத்தில் போலந்தின் இரண்டாவது பிரிவினையும் ஏற்பட்டது. எனவே, "கத்தரின் II புரட்சியை ஒரு தத்துவவாதியாக வரவேற்றால், அவர் அதை இராஜதந்திரியாகப் பயன்படுத்தினார்" என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

அலகு - II

ரஷ்யா 1801 - 1887 வரை

பீட்டர் தி கிரேட் மற்றும் கேத்தரின் தி கிரேட் போன்ற ஜார்களின் சாதனைகளால் ரஷ்யா முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தாலும், ஐரோப்பாவின் மற்ற முற்போக்கான மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அது பின்தங்கிய நாடாகவே இருந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை அது அந்த நிலையில் இருந்தது. அதன்பிறகுதான் அவர் அடிமைத்தனத்தை ஒழித்து, நாட்டின் தொழில்மயமாக்கலைத் தொடங்கினார், இது தாராளவாத மற்றும் புரட்சிகர கருத்துக்களை அதன் எழுச்சியில் கொண்டு வந்தது. இருப்பினும், ஐரோப்பாவின் வெளியுறவு விவகாரங்களில் ரஷ்யா முக்கிய பங்கு வகிக்கவில்லை என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. அது ஒரு பெரிய சக்தியாகக் கருதப்பட்டது, சர்வதேச விவகாரங்களின் சதுரங்கப் பலகையில் அதனுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் ஆர்வத்துடனும், பயத்துடனும், கவலையுடனும் பார்க்கப்பட்டது என்பதுதான் உண்மை.

ஜார் பால் I (1796 - 1801)

இரண்டாம் கேத்தரின் இறந்த பிறகு 1796 ஆம் ஆண்டில் ஜார் பால் I ரஷ்யாவின் அரியணையில் ஏறினார். அவரது முடிசூட்டப்பட்ட உடனேயே, நாட்டின் அரசாங்கத்தில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. ஒரு ஏகாதிபத்திய ஆணை ரஷ்ய சிம்மாசனத்தின் வாரிசு வரிசை முதன்மையான கொள்கையைப் பின்பற்றுவதாக அறிவித்தது. மக்களின் உடை, பழக்க வழக்கங்கள் மற்றும் தொழில்களும் மாற்றப்பட்டன. இராணுவ ஒழுக்கம் கடுமையாக்கப்பட்டது. முன்பு வருடத்திற்கு ஒருமுறை பயிற்சியில் கலந்து கொண்ட விருப்பமான நீதிமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் துப்பாக்கிப் பொடியை உருக்காத வயதான அதிகாரிகள் தினசரி இராணுவ அணிவகுப்புகளுக்கு அழைக்கப்பட்டனர். பிரஷ்யனின் உடை மற்றும் ஆடைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. நிர்வாகத்தில் முக்கிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ரஷ்ய நிதியில் இருந்து ஊழலை அகற்ற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஜார் பால் ஒரு பிறந்த சர்வாதிகாரி மற்றும் அவர் பழைய ரஷ்ய கண்ணியத்தை கொண்டிருந்தார். நீதிமன்ற சம்பிரதாயம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் ஒரு கடுமையுடன் செயல்படுத்தப்பட்டது, இது ஒவ்வொரு நாளும் வருகையை நடுங்கும் பிரபுக்களுக்கு ஆபத்தான சோதனையாக மாற்றியது. இளவரசர்களும் பெண்களும் கடந்து செல்லும் ஏகாதிபத்திய வண்டிக்கு வணக்கம் செலுத்துவதற்காக தங்கள் வாகனங்களில் இருந்து பனியில் இறங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. மாஸ்கோவில் நடந்த முடிசூட்டு விழாவில், திருவங்கள் தங்கள் ராஜாவை ஒரு பக்க கேலரிக்கு தள்ளப்பட்டதைக் கண்டு, தொடர்ந்து நிற்கும்படி கட்டளையிட்டனர். நாட்டில் ஒருவிதமான பயங்கரவாத ஆட்சி நிறுவப்பட்டது என்று சொல்லலாம்.

பால் I ன் வெளியுறவு கொள்கை

வெளியுறவு விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரை, ஜார் பால் பெர்சியா மற்றும் ஜார்ஜியாவிலிருந்து ரஷ்ய படைகளை திரும்பப் பெற்றார். அவர் புகழ்பெற்ற போலந்து கைதிகளை விடுவித்தார். அவர் ஸ்டானிஸ்லாஸை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு அழைத்து அரச மரியாதையுடன் வரவேற்றார். போலந்து நாட்டின் பிரிவினையை தான் ஏற்கவில்லை என்று போலந்து தலைவரிடம் சொல்லும் அளவிற்கு சென்றார். அனைவருடனும் அமைதி கொள்கையை அறிவித்தார். 1756 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தனது நாடு போரிட்டு வருவதாகவும், அதன் விளைவாக சோர்வடைந்து அமைதிக்காக ஏங்குவதாகவும் அவர் உணர்ந்தார்.

அவர் ரஷ்யாவின் கூட்டணிகளுக்கு விசுவாசமாக இருக்கத் தயாராக இருந்தார், மேலும் பிரெஞ்சு குடியரசு மற்றும் அதன் ஜாகோபினிசத்தை எல்லா வழிகளிலும் எதிர்த்தார். கேத்தரின் பால்டிக் கொள்கை தொடர்ந்தது மற்றும் டென்மார்க்குடன் நெருங்கிய நட்புறவு பேணப்பட்டது. ஸ்வீடனுடன் நட்புறவு ஏற்படுத்தப்பட்டது, பால் அவரது வார்த்தையைப் போலவே நன்றாக இருந்தது. ரஷ்ய குவாட்ரான் திரும்பப் பெறப்பட்டது மற்றும் 60,000 பேர் கொண்ட ரஷ்ய இராணுவத்தை ரைனுக்கு அனுப்பும் வடிவமைப்பு கைவிடப்பட்டது. ஆட்சேர்ப்பு முறையும் மாற்றப்பட்டது. இருப்பினும், விழிப்புணர்வில் தளர்வு ஏற்படவில்லை. பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு விரோதம் அவருக்கு ஒரு மதமாக இருந்தது. பிற்காலங்களில் அவர் போனபார்டேவை நோக்கிக் கற்றுக்கொண்டபோது, அவர் ஜேக்கபினிசத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த எதிரியாக அவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். மேற்கத்திய பயணங்களிலிருந்து ரஷ்ய குடிமக்கள் கோட்டை திரும்ப அழைக்கப்பட்டனர். பத்திரிகை மற்றும் தியேட்டர் மீது கடுமையான தணிக்கை விதிக்கப்பட்டது. ரஷ்யாவிற்குள் நுழையும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் போர்பன் இளவரசரால் சான்றளிக்கப்பட்ட பாஸ்போர்டுகளை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில், புதிய ஆட்சியின் கீழ் பாரிசில் பழக்கவழக்கங்களுக்கு எதிரான பாலின் கோபம் வினோதமானது மற்றும் நகைச்சுவை நிலைக்கு கூட மூழ்கியது உயர் காலர்கள் தாராளமயத்தின் சின்னங்கள் என்று கண்டிக்கப்பட்டன. மகிழ்ச்சியற்ற வட்டத் தொப்பி அணிந்தவர் தலைநகரின் தெருக்களில் காவல்துறையால் துரத்தப்பட்டார். ஒரு தூதர் கூட தலையில் அணிந்திருந்த உடையை மாற்ற வேண்டும். பவுலின் வளைந்த மன சமநிலை கொண்ட ஒரு ஆட்சியாளரால் நீண்ட காலத்திற்கு பிரச்சனையைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

அவரது முதல் இராஜதந்திர தோல்வி ஸ்வீடனுடன் இருந்தது. அவர் அந்த நாட்டுடன் நல்லுறவில் இருக்க விரும்பினார், ஆனால் ஒரு மறுப்பை சந்தித்தார். பிரான்சுடான உறவுகளும் திருப்திகரமாக இல்லை. 1797 இல், பால் செயின்ட் ஜான் மாவீரர்களுக்கு ஆதரவளித்தார். சமூகத்தின் அனைத்து நிலைகளையும் தாக்கி கீழறுக்கும் சமத்துவ சிந்தனைகளின் படையெடுப்பிற்கு எதிராக ஐரோப்பாவின் அனைத்து பிரபுக்களையும் ஒன்றிணைத்து விசுவாசம் மற்றும் மரியாதை ஆகியவற்றின் கூட்டணியில் இணைக்க ஒரு வடிவமைப்பு இருந்தது. அவர் 18 ஆம் நூற்றாண்டின்

சிலுவைப்போர் ஆவார். கேத்தரின் செண்டோ தாராளவாதத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளாதபோது. ஐரோப்பிய அரசியலில் பிரகாசிக்க அதன் அனைத்து விருப்பமும் அவனுக்கு இருந்தது. அவர் கிராண்ட் மாஸ்டர்ஷிப்பிற்கு st.John மாவீரர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ரஷ்யாவிற்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் வளர ஆரம்பித்தன. ஹாலந்திற்கான ஆங்கிலோ ரஷ்ய கூட்டுப் பயணம் தோல்வியடைந்தது மற்றும் ரஷ்யர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். 1799 ஆம் ஆண்டில், போனாபார்டே மால்டா தீவை ரஷ்யாவிடம் ஒப்படைத்தார், ஏனெனில் ஜார் செயின்ட் ஜான் மாவீரர்களின் கிராண்ட் மேட்டராக இருந்தார். இத்தாலியில் உள்ள மாரெங்கோவில் ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராக போனாபார்டே பெற்ற வெற்றி, நெப்போலியன் போனாபார்டே மீதான அபிமானத்தால் பவுலை நிரப்பியது. சார்டினியா, நேபிள்ஸ் மற்றும் ரோம் ஆகியவற்றில் பால் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தை போனாபார்டே பகிரங்கமாக அங்கீகரித்தார், மேலும் பால் திருப்தி அடைந்திருக்க வேண்டும். 1800 இல் போனாபார்டேவுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கியது. மால்டா பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் கைப்பற்றப்பட்டது, ஆனால் ஜார் ஆட்சிக்கு மீட்டெடுக்கப்படவில்லை.

இரண்டாம் ஆயுத நடுநிலைமையில் (1800) பவுலின் கோபம் வெளிப்பட்டது. ரஷ்யா, பிரஷியா, ஸ்வீடன் மற்றும் டென்மார்க் ஆகியவை ஒப்பந்தங்கள் மூலம் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு நடுநிலைக் கப்பலும் துறைமுகத்திலிருந்து துறைமுகத்திற்கும் போரில் நாடுகளின் கரையோரங்களுக்கும் சுதந்திரமாகச் செல்லலாம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. போர்க்குற்ற சக்திகளின் குடிமக்களுக்குச் சொந்தமான பொருட்கள், போர்க் கடத்தல்களைத் தவிர, நடுநிலைக் கப்பல்களில் இலவசமாக இருக்க வேண்டும். நடுநிலை கப்பல்கள் நியாயமான மற்றும் போதுமான காரணத்திற்காக மட்டுமே கைப்பற்றப்பட வேண்டும் மற்றும் தாமதமின்றி தீர்ப்பளிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு சீரான, உடனடி மற்றும் சட்ட நடைமுறை பின்பற்றப்பட வேண்டும். போனாபார்டே ஜார் உடன் ஒத்துழைத்தார்.

பால் மற்றும் கோபன் ஹேகன் போர்

1801 இல், பால் பாரிஸுக்கு ஒரு தூதரை அனுப்பினார். அவர் இங்கிலாந்து மீது பிரெஞ்சு படையெடுப்பை பரிந்துரைத்து போனாபார்டேக்கு எழுதினார் மற்றும் நெப்போலியன் போனபேட் ஒப்புக்கொண்டார். கிரேட் பிரிட்டனுக்கு எதிராக தன்னுடன் ஒத்துழைக்க ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் மற்றும் அமெரிக்காவை வற்புறுத்துமாறு அவர் போனாபார்டேவைக் கேட்டுக் கொண்டார். இந்தியாவின் மீது படையெடுப்பிற்கான திட்டத்தைத் தயாரித்தார். பொக்காரா மற்றும் கிவா வழியாக ரஷ்ய இராணுவம் வெளியேற இருந்தது. ஒரு பிரெஞ்சு இராணுவம் டானூப் நதிக்கு கீழே செல்லவிருந்தது. மற்றொரு பிரெஞ்சு இராணுவம் ஹெராத் மற்றும் கந்தர் வழியே செல்ல இருந்தது. காட்டு மற்றும் விரோதமான நிலங்கள் வழியாக நீண்ட பயணத்தின் சிரமங்களைப் பற்றி ஜார் கவலைப்படவில்லை. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் பதிலடி கொடுத்ததில் ஆச்சரியமில்லை. 1801 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் துறைமுகங்களில் அனைத்து ரஷ்ய, டேனிஷ் மற்றும் ஸ்வீடிஷ் கப்பல்களுக்கும் தடை விதிக்கப்பட்டது. பார்க்கர் மற்றும் நெல்சனின் கீழ் ஒரு பிரிட்டிஷ் கடற்படை

பால்டிக்கிற்கு பொருத்தப்பட்டது. அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான சக்திகள் எதிர்ப்பிற்கு ஆற்றலுடன் தயாராகின. இருப்பினும், 1801 இல் கோபன்ஹேகன் போரில் டேனியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், ஆனால் அதற்கு முன்பே ஜார் ஏற்கனவே கொலை செய்யப்பட்டார்.

பாலின் இறுதிநாட்கள்

அவரது கொலைக்கு பல மாதங்களுக்கு முன்பு, ஜார் பைத்தியக்காரத்தனத்தின் அறிகுறியைக் காட்டினார். அவருக்கு கட்டுக்கடங்காத மற்றும் நியாயமற்ற கோபம் இருந்தது. அவனுடைய நடத்தையில் எந்த ஒரு இணக்கமும் இல்லை. எந்த நியாயமும் இல்லாமல் மக்கள் பதவி உயர்வு அல்லது தரம் இறக்கப்பட்டனர். எல்லா நிலைகளிலும் உள்ள ஆண்கள் வெறும் சந்தேகத்தின் நிழலில் துன்புறுத்தப்பட்டனர். காவலாளியின் அதிகாரிகள் உதைக்கப்பட்டு கைவிலங்கிடப்பட்டனர் அல்லது மிக அற்பமான குற்றங்களுக்காக அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். வெற்றி வாய்ப்புக்காக அமைச்சர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டனர். பல துரதிர்ஷ்டவசமானவர்கள் சைபீரியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர் தம்முடைய உண்மையுள்ள ஊழியர்கள் அனைவரையும் ஒவ்வொருவராக அந்நியப்படுத்தினார். பல உயர் அதிகாரிகள் கண்டிக்கப்பட்டனர், நாடு கடத்தப்பட்டனர் அல்லது அவமானப்படுத்தப்பட்டனர். சிப்பாய் அவர்கள் மேலதிகாரிகளை மோசமாக நடத்தியதால் அவரை வெறுத்தார். சஸ்பென்ஸின் சூழல் தாங்க முடியாததாக மாறியது. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஒரு சதித்திட்டம் தீட்டப்பட்டு 1801 மார்ச்சில் ஜார் கொடுரமாக கழுத்தை நெறித்து கொல்லப்பட்டார்.

அலெக்சாண்டர் I (1801 - 25)

ஜார் பால் 1801 இல் அலெக்சாண்டர் I ஆல் பதவியேற்றார், அவர் தொடர்ந்து 1825 வரை ஆட்சி செய்தார். அவர் ஒரு ஸ்விஸ்கூட்டரால் கல்வி பயின்றார், மேலும் அவரது செல்வாக்கின் காரணமாக, ஜார் தாராளவாத கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். Metternich இன் செல்வாக்கு. அலெக்சாண்டர் ஒரு இலட்சியவாதி மற்றும் தொலைநோக்கு பார்வையாளராக இருந்தார். அவரது மாயவாதம், இலட்சியவாதம் மற்றும் டிபோடிசம் ஆகியவற்றின் விளைவுதான் புனிதக் கூட்டணி. அவரது இலட்சியங்கள் உயர்ந்தவை மற்றும் தெய்வீக நம்பிக்கையின் கொள்கைகளை மாநிலங்களின் விவகாரங்களில் பயன்படுத்துவதே அவரது நோக்கம் என்று அவர் உண்மையாக நம்பினார். அவர் குழந்தைகளாகக் கருதும் குடிமக்களுக்கு தந்தையின் வேடங்களில் நடிக்க விரும்புகிறார். 1814 ஆம் ஆண்டு தனது மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு ஒரு தாராளவாத சாசனத்தை வழங்க அவர் பிரான்சின் XVIII லூயியை வென்றதில் ஆச்சரியமில்லை. அவரே தனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்த போலந்து பிரதேசத்திற்கு தாராளவாத அரசியலமைப்பை வழங்கினார். வியன்னா காங்கிரஸில் ரஷ்யாவால் பாதுகாக்கப்பட்ட பின்லாந்துக்கு இதேபோன்ற அரசியலமைப்பு வழங்கப்பட்டது.

அலெக்சாண்டர் மற்றும் நெப்போலியன்

1807 இல் ஃபிரைட்லேண்ட் போருக்குப் பிறகு, அலெக்சாண்டர் நெப்போலியனுடன் டிஸ்சிட் உடன்படிக்கையில் நுழைந்தார் மற்றும் கான்டினென்டல் அமைப்பின் அமலாக்கத்தில் அவருடன் ஒத்துழைக்க ஒப்புக்கொண்டார். இந்த நிலை சில காலம் தொடர்ந்தது. இருப்பினும், பல காரணிகள் ஒன்றிணைந்து அலெக்சாண்டரை நெப்போலியனுடன் தோல்வியடையச் செய்தது. 1812 இல், நெப்போலியன் ரஷ்யாவைத் தாக்கினார். அதன் பிறகு அலெக்சாண்டர் நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஒத்துழைத்தார். அவர் தூக்கியெறியப்பட்ட பிறகு, அலெக்சாண்டர் வியன்னாவின் காங்கிரசில் (1814-15) ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆளுமையாக இருந்தார். அவர் தனது கட்டளையின் கீழ் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை வைத்திருந்தார், அதன் விளைவாக மற்ற சக்திகளிடமிருந்து அவரது கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. வியன்னா காங்கிரசில் அலெக்சாண்டர் தனது நாட்டிற்காக நிறைய பாதுகாக்க முடிந்தது என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

வியன்னா மாநாட்டிற்குப் பிறகு, அலெக்சாண்டரின் தாராளவாத கருத்துக்கள் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கின. 1818 ஆம் ஆண்டில், அவர் ஐரோப்பாவில் பிராந்திய நிலைமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்க ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷியாவுடன் கைகோர்க்கத் தயாராக இருந்தார். 1820 இல், அவர் முற்றிலும் மாற்றப்பட்டார். 1820 இல் ட்ரோப்பாவின் காங்கிரசில், அவர் மெட்டர்னிச்சின் மாற்றத்தை பகிரங்கமாக அறிவித்தார், மேலும் ஐரோப்பாவில் தாராளவாத சக்தியை அடக்குவதற்கு அவர் விரும்பிய விதத்தில் அவரைப் பயன்படுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டார். நேபிள், பீட்மாண்ட் மற்றும் ஸ்பெயினில் கிளர்ச்சிகளை நசுக்க அவர் தனது படைகளை வழிநடத்த தயாராக இருந்தார். ரஷ்யாவின் வலுவான இராணுவப் படைக்கு பயந்து மெட்டர்னிச் தனது உற்சாகத்தை குளிர்வித்தார். அலெக்சாண்டர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு பிற்போக்குவாதியாகவே இருந்தார்.

துருக்கிக்கு எதிராக கிரேக்கர்கள் கிளர்ச்சி செய்தபோது, ரஷ்யா அவர்களின் உதவிக்கு செல்வதற்கான எல்லா வாய்ப்புகளும் இருந்தன. அலெக்சாண்டருக்கான சோதனை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது, அதற்காக அவர் மீது அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. இருப்பினும், அலெக்சாண்டர் முற்றிலும் மெட்டர்னிச்சின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தார், அவருடைய அணுகுமுறை நாகரிகத்தின் கிளர்ச்சிக்கு காரணமாயிருந்தது. இதன் விளைவாக இளவரசர் யிப்சிலாண்டியின் கிளர்ச்சி முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது. அலெக்சாண்டர் கிரேக்கர்கள் மோரியா தீவில் கிளர்ச்சியின் தரத்தை உயர்த்தியபோது அவர்களுக்கு உதவவில்லை.

அலெக்சாண்டர் | எதிரெதிர்களின் ஆர்வமுள்ள கலவையாக இருந்தார். மாயவாதம், தாராளமயம், டிபோடிசம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியம் அனைத்தும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டது, அவர் சில நேரங்களில் தாராளவாதியாகவும் சில சமயங்களில் பிற்போக்குவாதியாகவும் இருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. கெட்டல்பியின் கருத்து என்னவென்றால், ஜார் அலெக்சாண்டருக்கு இராஜதந்திர நுணுக்கமோ அல்லது மெட்டர்னிச்சின் இழிந்த நிலைத்தன்மையோ இல்லை. அவரது

தோற்றத்திலும், பிரமாண்டமான சட்டகத்திலும் உருண்டையான முகத்திலும், உறுதியற்ற வாய் மற்றும் கனவான கண்களிலும் அவரது கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி கொஞ்சம் நெப்போலியன் இருந்தது. அவரது சமகாலத்தவர்களுக்கு, அவர் ஒரு புதிர். நெப்போலியனைப் பொறுத்தவரை, அவர் "ஒரு மாற்று பைசண்டைன்" மற்றும் "வடக்கின் டாம்". மெட்டெரிச்சிற்கு, அவர் "நகைச்சுவைக்குரிய ஒரு பைத்தியக்காரன்". இயல்பிலேயே, ஜார் அலெக்சாண்டர் நிலையற்றவர், ஈர்க்கக்கூடியவர், நல்ல நோக்கமுடையவர், ஆனால் நோக்கத்தில் பலவீனமானவர், கற்பனையான அகங்காரவாதி, மற்றும் நடைமுறைக்கு சாத்தியமில்லாதவர், நல்ல நோக்கமுடையவர், ஆனால் நோக்கத்தில் பலவீனமானவர், கற்பனையான அகங்காரவாதி மற்றும் நடைமுறைக்கு மாறான மற்றும் சீரற்ற இலட்சியவாதி. அவர் பொருத்தமற்ற தன்மையை ஒரு அமைப்பாக உருவாக்கினார்". அவரது சமகாலத்தவர்கள் அவரை தாராளமயம் மற்றும் டெபோடிசம், மாயவாதம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றால் பல்வேறு மற்றும் இடைவிடாது தூண்டுவதைக் கண்டனர், மேலும் அவரை நம்பமுடியாதவர் மற்றும் ஆபத்தானவர் மற்றும் பெரும்பாலும் ஏமாற்றுக்காரர் மற்றும் பாசாங்குக்காரராகக் கருதினர். அவரது சுவிஸ் ஃபுடோ லா ஹர்பேவில் இருந்து, அவர் கோட்பாடுகளை உள்வாங்கினார்.

ரூசோ மற்றும் பிரெஞ்சு ஜனநாயகத்தின் உணர்வுகள். அவரது ரஷ்ய ஆளுநரிடம் இருந்து இராணுவவாதம் மற்றும் இராணுவக் காட்சியை அவர் ரசித்தார். அவரது சதித்திட்டத்தில் அவரது தந்தையின் கொலை, அவரே இரகசியமாக இருந்ததால், அவரது உணர்ச்சிகரமான மனதில் ஒரு திகில் மற்றும் வருத்தத்தை உருவாக்கியது, அது பின்னர் வளர்ந்தது. அமைதியான இருளில் மூழ்கி, சகாப்தத்தின் மத மற்றும் பக்திவாத தாக்கங்களுக்கு அவரை ஆளாக்கினார். அவரது தாராளவாத மனநிலையில், அவர் பின்லாந்திற்கு ஒரு அரசியலமைப்பை வழங்கினார், அவர் போலந்தின் மீளுருவாக்கம் செய்ய திட்டமிட்டார், அவர் வடக்கு ரஷ்ய மாகாணங்கள் சிலவற்றின் அடிமைகளை விடுவித்தார். அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதை ஆதரித்தது மற்றும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸிற்கான முன்மொழிவுகளை முன்வைத்தது. அவரது ஏகாதிபத்தியம் அவரை பிராந்தியத்திற்கான லட்சிய திட்டங்களுக்கு இட்டுச் சென்றது ரஷ்யாவின் பெருக்கம், பின்லாந்தைக் கைப்பற்றுதல் மற்றும் துருக்கியைப் பிரிப்பதற்கும் ஆசியாவை அடிப்பணியச் செய்வதற்கும் நெப்போலியனுடன் கூட்டணி அமைத்தல். அவர் ஏமாற்றத்திற்கு இரையாக ஆனார், புரட்சியின் பயமும் மத ஆர்வமும் அவரது தாராளவாதத்தை குழப்பியது.

நடு மற்றும் கடந்த ஆண்டு அதனால் அவரது வாழ்க்கை, மத மற்றும் தொலைநோக்கு தாக்கங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அவரது மேஷத்தின் தோல்வி கடவுளின் கோபத்தின் வெளிப்பாடாக அவருக்குத் தோன்றியதால், மாஸ்கோவிலிருந்து நெப்போலியன் பின்வாங்குவது பரலோகத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட பணிக்கான அழைப்பாக அவர் கருதினார். நெப்போலியனைத் தோற்கடிப்பதற்கு தெய்வீகத்தால் நியமிக்கப்பட்ட கருவியாக அவர் உணரத் தொடங்கினார். அவர் தன்னை "வடக்கிலிருந்து வந்த மனிதன்", "சூரியனின் உதயத்திலிருந்து, ஏசாயாவால் பேசப்பட்டவர்,

ஆண்டிகிறிஸ்ட் வழித்தடத்திற்கு வரவழைக்கப்பட வேண்டும்" என்று நினைத்தார். ஜார் அலெக்சாண்டர் 1815 இல் தனது அதிகாரத்தின் உச்சத்தை அடைந்தார். அவர் வெற்றி பெற்றவர் வெற்றியாளர்களின், ஐரோப்பாவின் விடுதலையாளர், கடவுளின் சிப்பாய் யாருடைய வாள் மக்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது மற்றும் இறைவனால் புனிதப்படுத்தப்பட்டது என்று கருதினர்.

நிக்கோலஸ் I (1825 - 55)

அலெக்சாண்டர் I இறப்பதற்கு முன், நிக்கோலஸ் I ஐ விட மூத்தவராக இருந்த கான்ஸ்டன்டைனுக்கு முன்னுரிமை அளித்து நிக்கோலஸ் I ஐ தனது வாரிசாக அரியணைக்கு அமர்த்தினார். நிக்கோலஸ் I ஒரு பிற்போக்குவாதி என்று புகழ் பெற்றிருந்தார், மேலும் ரஷ்யாவின் தாராளவாதிகள் டிசம்பர் 1825 இல் கிளர்ச்சி செய்ததில் ஆச்சரியமில்லை. அவர்களின் முழுக்கம்: "கான்ஸ்டன்டைன் மற்றும் அரசியலமைப்பு". அவர்கள் கான்ஸ்டன்டைனின் ஆட்சியைக் கோரினர், அவர் தாராளவாதக் கருத்துக்களுக்கு பெயர் பெற்றவர், ஆனால் மக்கள் கான்ஸ்டன்டைனின் மனைவியாக அரசியலமைப்பைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டார்கள். எப்படியிருந்தாலும், டிசம்பர் கிளர்ச்சி பலத்த கையோடு அடக்கப்பட்டது.

நிக்கோலஸ் I 30 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவர் முதுகெலும்புக்கு பிற்போக்குத்தனமாக இருந்தார். அவர் முழுமைவாதத்தின் அவதாரம். ரஷ்ய விவகாரங்களில் எதேச்சதிகாரம் ஆட்சி செய்தது, ரஷ்யா முழுமையான அசைவற்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்தது. தாராளவாத சக்திகள் இரக்கமின்றி ஒடுக்கப்பட்டன. அனைத்து பிரபலமான வெளிப்பாடுகளும் கண்டிப்பாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. 1826 ஆம் ஆண்டில் சிந்தனை மற்றும் செயலுக்கான சுதந்திரத்திற்கான ஒவ்வொரு வழியும் முற்றிலுமாகத் தடுக்கப்பட்டது, "அரசியல் அல்லது சமூகப் புதுமைகளை" வாதிடும் எவரையும் கண்டறிந்து சுருக்கமாகத் தண்டிக்க "ஏகாதிபத்திய சான்சரியின் மூன்றாம் பிரிவை" அவர் அமைத்தார். மூன்றாம் பிரிவின் பதிவு ரஷ்யாவின் வரலாற்றில் இருண்ட பக்கங்களில் ஒன்றாகும். காவல்துறைத் தலைவர் மூன்றாம் பிரிவின் தலைவராக இருந்தார், மேலும் அவருக்கு எல்லையற்ற அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது, கைது செய்யவும், சிறையிலிருந்து நாடு கடத்தவும், அவர் விரும்பிய யாரையும் எந்த தடையும் இல்லாமல். மூன்றாவது பிரிவு "ஸ்பானிய விசாரணையின் கொடூரத்தை மீறவில்லை என்றால், போட்டியிட்டது".

நிக்கோலஸ் I தனது பாடங்களை மேற்கத்திய ஐரோப்பாவின் தாராளவாதக் கருத்துக்களின் தொற்று நோயிலிருந்து பெற முயற்சித்தார். தணிக்கையாளர்களால் ஒரு முழுமையான ஆய்வு இல்லாமல் ரஷ்யாவிற்குள் அனுமதிக்கப்படுகிறது. மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் சேர ஊக்கமளிக்கவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களின் பாடத்திட்டத்திலிருந்து தத்துவ போதனை நீக்கப்பட்டது, ரஷ்ய இளைஞர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. ரஷ்யாவில் பத்திரிகைகள் தணிக்கையின் கீழ் வைக்கப்பட்டன, அது கடுமையாக அமல்படுத்தப்பட்டது. யாரிடமாவது தடைசெய்யப்பட்ட புத்தகம் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலோ

அல்லது அவர் பாதுகாப்பற்ற வார்த்தையை உச்சரித்தாலோ, அவர் சைபீரியாவின் சில பகுதிகளுக்கு நாடுகடத்தப்படுவதற்கான எல்லா வாய்ப்புகளும் இருந்தன. நடைமுறையில் விசாரணை அல்லது மேல்முறையீடு இல்லாதிருந்தது.

1795 இல் போலந்தின் மூன்றாவது பிரிவினைக்குப் பிறகு, போலந்து அரசு இல்லை. அவளுடைய முந்தைய பிரதேசம் அனைத்தும் அண்டை நாடுகளால் இணைக்கப்பட்டது. ஆனால் இது இருந்தபோதிலும், போலந்தின் தேசிய உணர்வு ஐரோப்பிய அரசியலில் ஒரு முக்கிய காரணியாகத் தொடர்ந்தது. இது நெப்போலியன் மற்றும் ரஷ்யா, பிரஷியா மற்றும் ஆஸ்திரியாவின் அடுத்தடுத்த எதிரிகளால் சுரண்டப்பட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சுதந்திரத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான பல போலந்து முயற்சிகளின் தூண்டுதலாக இது இருந்தது. ஜார் அலெக்சாண்டர் I ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தின் துருவங்கள் நிறைந்த பகுதிக்கு ஒரு அரசியலமைப்பை வழங்கினார், மேலும் அவர் மார்ச் 1818 இல் முதல் டயட்டைத் தொடங்கினார். இருப்பினும், அவர் மெட்டர்னிச்சின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தபோது, போலிஷ் சுதந்திரத்திற்கான அவரது வைராக்கியம் குறைந்தது. தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அரசியலமைப்பில் திருப்தியடையாத துருவங்கள், அதை மீறுவதை மேலும் வெறுத்து, போலந்து பிரதேசத்தை வைஸ்ரரியின் அதிகாரத்துடன் ஆண்ட ஜாரின் சகோதரரான கிராண்ட் டியூக் கான்ஸ்டன்டைன் மீது தங்கள் கோபத்தையும் விரோதத்தையும் செலுத்தினர்.

நிக்கோலஸ் I ம் போலந்தும்

ஜார் அலெக்சாண்டர் 1825 இல் இறந்தார், அவருக்குப் பிறகு நிக்கோலஸ் I ஆனார். இரகசிய கிளர்ச்சி மற்றும் சதிச் சமூகங்களின் விரைவான வளர்ச்சி இருந்தது. போலந்து இராணுவம் குறிப்பாக பாதிக்கப்பட்டது. 1830 இல் பிரான்சில் ஜூலை புரட்சி பற்றிய செய்தியைக் கேட்டதும், நவம்பர் 1830 இல் வார்சாவில் ஒரு இராணுவச் சமூகம் இருந்தது. கிராண்ட் டியூக்கைக் கொல்ல ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது, ஆனால் அது தோல்வியுற்றது, பின்னர் அவர் இறந்தாலும் அவர் உயிருடன் தப்பினார். ஜனவரி 25, 1831 இல், போலந்து புரட்சியாளர்கள் போலந்தின் சிம்மாசனத்தை காலியாக அறிவித்தனர். அது ரஷ்யாவிற்கு எதிரான போர்ப் பிரகடனம். பிப்ரவரி 5, 1831 இல், 200,000 ரஷ்யர்கள் போலந்து எல்லையைத் தாண்டினர். துருவங்கள் வீரத்துடன் போரிட்டது உண்மைதான், ஆனால் அவர்கள் ஒற்றுமையின்மை மற்றும் ஒழுக்கமின்மை காரணமாக தோற்கடிக்கப்பட்டனர். 1831 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 25 ஆம் தேதி க்ரோச்சோவில் நடந்த இரத்தக்களரிப் போரில் அவர்கள் தாக்கப்பட்டனர். அப்போது காலரா பரவியதால் நிலைமை மோசமாகியது. செப்டம்பர் 1831 இல், போலிஷ் எதிர்ப்பு முற்றிலும் உடைந்தது.

ஆர்கானிக் சட்டம்

பிப்ரவரி 1832 இல், ஆர்கானிக் சிலை ஜார் நிக்கோலஸ் I ஆல் வெளியிடப்பட்டது, இதன் மூலம் அலெக்சாண்டர் I வழங்கிய அரசியலமைப்பு ரத்து செய்யப்பட்டது மற்றும் போலந்து ரஷ்ய

சாம்ராஜ்யத்தில் இணைக்கப்பட்டது, இருப்பினும் அது ஒரு தனி அரசாங்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஆர்கானிக் சட்டம் கடுமையான ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளால் பின்பற்றப்பட்டது. பொதுமன்னிப்பு வழங்கப்பட்டது ஆனால் அது மிகவும் திருப்திகரமாக இல்லை. கிளர்ச்சியில் பங்கேற்ற வீரர்கள் தொலைதூர ரஷ்ய படைப்பிரிவுகளில் சேர்க்கப்பட்டனர். கிளர்ச்சியாளர்களின் ஆண் குழந்தைகள் ரஷ்யாவிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு ரஷ்ய இராணுவப் பள்ளிகளில் வளர்க்கப்பட்டனர். போலந்து பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் பள்ளிகள் அகற்றப்பட்டன. மாஸ்கோ மற்றும் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் உள்ள போர் அருங்காட்சியகங்களில் இருந்து தேசிய படங்கள் கூட அகற்றப்பட்டன, இது ஒரு தாராளவாத ஆவணம் அல்லாத ஒரு இறந்த கடிதமாக இருந்தது. அனைத்து பயனுள்ள அரசாங்கமும் ரஷ்ய தலைநகரில் இருந்து நடத்தப்பட்டது. 1833 இல் ஸ்பாஸ்மோடிக் எழுச்சிகள் ஏற்பட்டன, மேலும் அவை நிலைமையை இன்னும் மோசமாக்கின. 1846 இன் எழுச்சிக்குப் பிறகு, கரிமச் சட்டம் அரசாங்கத்தால் ரத்து செய்யப்பட்டது.

நிக்கோலஸ் I இன் வெளியுறவுக் கொள்கை

அவரது வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரை, நிக்கோலஸ் I தன்னை எதேச்சதிகாரத்தின் சாம்பியனாகவும் அனைத்து முற்போக்கு இயக்கங்களின் எதிரியாகவும் கருதினார். 1831 ஆம் ஆண்டில், போர்பன் மன்னரின் சார்பாக பிரான்சில் தலையிடும் போலிஷ் கிளர்ச்சியால் அவர் தடுக்கப்பட்டார். 1833 ஆம் ஆண்டில், புரட்சிகர இயக்கங்களுக்கு எதிராக பரஸ்பர பாதுகாப்பிற்காகவும் தாராளவாதத்தை ஒடுக்கவும் ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷியாவுடன் நெருங்கிய கூட்டணியை உருவாக்கினார். இந்த மூன்று கூட்டணி நிக்கோலஸ் I ஐ ஐரோப்பிய அமைப்பில் மைய நபராக ஆக்கியது மற்றும் ஐரோப்பாவில் ரஷ்யாவின் மதிப்பை உயர்த்தியது, 1849 இல், ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து தங்களை ஒரு சுதந்திர குடியரசாக அறிவித்த ஹங்கேரியர்களுக்கு எதிராக போரிட தனது படைகளை அனுப்பினார். குரோட்ஸ், ஸ்வோவாக்கியர்கள் மற்றும் ருமேனியர்களை ஒடுக்கியதாகவும் அவர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். ஜேர்மனியில் தேசியவாத இயக்கத்திற்கு எதிராக தலையிடுவதாக அச்சுறுத்தினார். 1849 இல் பிரான்பேர்ட் பாராளுமன்றம் அவருக்கு வழங்கிய கிரீடத்தை மறுக்கும்படி பிரஸ்ஸியாவின் பிரெடெரிக் வில்லியம் IV கட்டாயப்படுத்திய முக்கியமான காரணிகளில் ஒன்று அவரது விரோத மனப்பான்மையாகும்.

நிக்கோலஸும் கிரேக்கமும்

அவர் அரியணைக்கு வந்தபோது, கிரேக்க சுதந்திரப் போர் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. தொடக்கத்தில் துருக்கிக்கு எதிராக கிரேக்கர்களுக்கு உதவ இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்சுடன் ஒத்துழைத்தார். துருக்கி மற்றும் எகிப்தின் ஒருங்கிணைந்த கடற்படைகளை முற்றிலுமாக அழித்த நவரினோ கடற்படைப் போரில் ரஷ்ய கடற்படையும் பங்கேற்றது. இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் இரண்டும் போரை விட்டு வெளியேறினாலும், நிக்கோலஸ் கிரேக்கர்களின் காரணத்தை தொடர்ந்து

ஆதரித்தார். இதன் விளைவாக 1829 இல் கிரேக்கத்தின் சுதந்திரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. கிரேக்க காரணத்திற்காக நிக்கோலஸ் I வழங்கிய உதவியின் முக்கியத்துவத்தை குறைக்க முடியாது.

நிக்கோலசும் துருக்கியும்

மெஹ்மத் அலி கிரீஸ் சுதந்திரப் போரில் துருக்கி சுல்தானுக்கு உதவினார். போருக்குப் பிறகு, அவரது சேவைகளுக்கு வெகுமதியாக அவருக்கு கிரியேட் தீவு வழங்கப்பட்டது. மெஹ்மத் அலி இது போதுமானதாக இல்லை என்று கருதினார் மற்றும் சுல்தானின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி, அவர் சிரியா மற்றும் ஆசியா மைனரை ஆக்கிரமித்தார். அவர் கான்ஸ்டாண்டினோப்பிளை அச்சுறுத்துவதாகத் தோன்றியபோது, சுல்தான் ரஷ்ய உதவியைக் கேட்டார். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் 1833 ஆம் ஆண்டு Unkar Skelessi உடன்படிக்கை கையெழுத்தானது. ரஷ்யா துருக்கியின் உதவிக்கு வர வேண்டும், அவள் போரில் ஈடுபடும் போதெல்லாம், டார்டனெல்லஸ் மற்ற நாடுகளின் போர்க்கப்பல்களுக்கு மூடப்பட வேண்டும். இந்த ஒப்பந்தம் ரஷ்யாவை கருங்கடலின் மாஸ்டர் ஆக்கியது மற்றும் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து அவளைப் பாதுகாத்தது. இது ரஷ்யாவிற்கு மத்தியதரைக் கடலுக்குள் செல்லும் வழியையும் திறந்தது.

1840 ஆம் ஆண்டில், துருக்கியின் ஒருமைப்பாட்டை பராமரிக்க ரஷ்யா கிரேட் பிரிட்டன், ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷியாவுடன் ஒத்துழைத்தது. நான்கு சக்திகளும் லண்டனில் சந்தித்து சுல்தானுக்கு உதவ முடிவு செய்தனர். நான்கு மடங்கு கூட்டணி பிரான்சுக்கு ஒரு அவமானமாக கருதப்பட்டது மற்றும் ஒரு போருக்கு எல்லா சாத்தியங்களும் இருந்தன. இருப்பினும், பிரான்சின் பிரீமியர் தியர்ஸ் லூயிஸ் பிலிப்பால் வெளியேற்றப்பட்டார். ஐரோப்பிய சக்திகளின் ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கையின் விளைவாக, மெஹ்மத் அலியின் மகன் இப்ராஹிம் சிரியாவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார், இறுதியில் 1811 இல் சரணடைய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1841 ஆம் ஆண்டு ஸ்ட்ரெய்ல்ஸ் மாநாட்டின் மூலம், அனைத்து சக்திகளும் உரிமையை அங்கீகரிக்க ஒப்புக்கொண்டன. சுல்தான் விருப்பப்படி டார்டனெல்லஸ் மற்றும் ப்ளாஸ்பரஸ் வழியாக கருங்கடலுக்குள் நுழைகிறார். 1833 இன் தொடக்கத்தில் ரத்து செய்யப்பட்டதாக ரஷ்யா அறிவித்தது. 1844 ஆம் ஆண்டில், நிக்கோலஸ் I லோனனுக்குச் சென்று துருக்கியின் பிரிவினையை முன்மொழிந்தார், அதன் வீழ்ச்சி அவருக்கு தவிர்க்க முடியாததாகத் தோன்றியது. அவர் இங்கிலாந்துக்கு எகிப்து மற்றும் கிரீட்டை அனுமதிக்க முன்மொழிந்தார், மேலும் அவர் பால்கன் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க விரும்பினார். கான்ஸ்டன்டினோப்பிளை ஆக்கிரமிக்க வேண்டும் என்று அவர் அறிவித்தார். இந்த வாய்ப்பை பிரிட்டிஷ் அரசு நிராகரித்தது.

கிரிமியன் போர்

கிரேட் பிரிட்டன் துருக்கியில் தலையிட விரும்பவில்லை என்பதைக் கண்டறிந்த நிக்கோலஸ், ஒற்றைக் கையுடன் செயல்படுவதாக அறிவித்தார். துருக்கியில் உள்ள மரபுவழி கிறிஸ்தவர்களை பாதுகாக்கும் உரிமையை அவர் கோரினார். கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டதால்,

நிக்கோலஸ் | 1853 இல் டானுபியன் அதிபர்களை ஆக்கிரமிக்க உத்தரவிட்டார். இந்த சூழ்நிலையில் தான் கிரிமியன் போர் தொடங்கியது. ரஷ்ய ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிராக துருக்கியைப் பாதுகாக்க பெரிய பிரிட்டிஷ், ஃபார்ன்ஸ் மற்றும் சர்டினியா தலையிட்டனர். கிரிமியன் போர் 1854 முதல் 1856 வரை தொடர்ந்தது. போரின் நடுவில், நிக்கோலஸ் | 1855 இல் இறந்தார்.

நிக்கோலஸ் | ஒரு தீவிரமான வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார் என்பதும், ரஷ்யாவின் செல்வாக்கு ஐரோப்பா முழுவதும் உணரப்பட்டது என்பதும் மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தெளிவாகிறது.

நிக்கோலஸ் | பற்றி, கெட்டல்பே தனது முழு ஆட்சிக்காலமும் எதேச்சதிகாரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக செலவிடப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். ஹுகேரியைப் போலவே எதேச்சதிகாரத்தை ஆதரிப்பதற்காக ரஷ்யப் படைகள் வெளிநாடுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. உள்நாட்டில், தாராளமயக் கருத்துக்களை விலக்க அல்லது ஒடுக்க அனைத்து வகையான நடவடிக்கைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. மேற்கு எல்லைகளில் "கடுமையான அறிவுசார் தனிமைப்படுத்தல்" பராமரிக்கப்பட்டது. தத்துவ இயல்புடைய அரசியலின் அனைத்து வெளிநாட்டு தொடர்புகளும் விலக்கப்பட்டன. ரஷ்ய குடிமக்கள் வெளிநாடு செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. நாட்டில் பத்திரிகைகளுக்கு தணிக்கை விதிக்கப்பட்டது. "நல்ல எண்ணம்" கொண்டவர்கள் என்று கருதப்படாத அந்த எழுத்தாளர்கள் வாயடைக்கப்பட்டனர். சக்கரவர்த்தியின் தாழ்மையான மற்றும் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஊழியர்கள் அனைத்து வகையான விமர்சனங்களிலிருந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டனர். பல்கலைக்கழகங்கள் மீது கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. காவல்துறைத் தலைவரால் சந்தேகிக்கப்படும் எவரையும் கைது செய்தல், சிறையில் அடைத்தல், நாடு கடத்துதல் மற்றும் விட்டுக்கொடுக்கும்" தன்னிச்சையான அதிகாரங்கள் காவல்துறைக்கு வழங்கப்பட்டன. மக்களின் கவனம் அரசியலில் இருந்து திசைதிருப்பப்பட வேண்டும் என்பதற்காக ரஷ்ய இலக்கியம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

சர்வதேச தாராளவாதத்தின் செல்வாக்கை எதிர்க்க ரஷ்ய தேசியவாதம் சர்வதேச தேசியவாதத்தின் செல்வாக்கை எதிர்க்க வலியுறுத்தப்பட்டது. ரஷ்ய மக்கள் ஒரு இராணுவமாக கருதப்பட்டனர், இது பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் எண்ணங்களில் துளையிடப்பட்டது. கிரிமியன் போர் வந்தபோது இதுதான் நிலை. ரஷ்யர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். எதேச்சதிகாரத்தின் ஒளிவட்டம் அகற்றப்பட்டது. ரஷ்ய அதிகாரத்துவத்தின் நேர்மையின்மையும் திறமையின்மையும் அம்பலமானது. அமைப்பு முழுவதும் கண்டிக்கப்பட்டது. ரஷ்ய எதேச்சதிகாரம் வெட்கப்பட்டு அதிருப்தி வெளிப்பட்டது. ரஷ்ய சமூகம் ஒரு வன்முறை இயக்கத்தால் கிளர்ந்தெழுந்தது.

அலெக்சாண்டர் II (1855 - 81)

அலெக்சாண்டர் II 1885 இல் கிரிமியன் போரின் தாக்குதலில் ரஷ்யாவின் அரியணை ஏறினார். அவர்தான் 1856 பாரிஸின் அவமானகரமான ஒப்பந்தத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி கையெழுத்திட வேண்டியிருந்தது. கருங்கடலைப் பொறுத்தவரை, ரஷ்ய செல்வாக்கு அடுத்த பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முற்றிலும் கலைக்கப்பட்டது.

கிரிமியன் போரை முடித்த பிறகு, அலெக்சாண்டர் II தனது கவனத்தை உள்நாட்டு விவகாரங்களில் செலுத்தினார். நாட்டில் பெரும் அதிருப்தி நிலவியது. கிரிமியன் போரின் தோல்விக்கும், 1856 இன் அவமானகரமான அமைதிக்கும் காரணமாகக் கருதப்பட்ட எதேச்சதிகார அரசாங்கத்திற்கு எதிராக மக்கள் கசப்புடன் இருந்தனர். இந்தச் சூழ்நிலையில், தோன்றும் நோக்கில் மக்களுக்குச் சில சலுகைகளை வழங்குவது விரும்பத்தக்கதாகக் கருதப்பட்டது.

அடிமைகளின் கிளர்ச்சி

அலெக்சாண்டர் II இன் மிக முக்கியமான சீர்திருத்தம் 1801 இல் செர்போம் ஒழிப்பு ஆகும். ரஷ்யாவில் சுமார் 45 மில்லியன் செர்ப்கள் இருந்தனர். 25 மில்லியன் கிரீடத்திற்கும், மீதமுள்ளவை தனியார் பிரபுக்கள், தேவாலயம் மற்றும் பிற நிறுவனங்களுக்கும் சொந்தமானது. அரசு நிலங்களில் பணியாட்களின் நிலை மிகவும் கடுமையான வரிவிதிப்பு, கட்டாய உழைப்பு மற்றும் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட பல்வேறு வகையான டிஸ்கால் பாக்கிகள் ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்பட்டது. இயக்கங்கள் மற்றும் சொத்துக்களை கையகப்படுத்துவதற்கும் அப்புறப்படுத்துவதற்கும் அவர்களின் உரிமைகள் மீது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், அவர்கள் திருமதி என அழைக்கப்படும் கிராம சமூகங்களில் ஒன்றாக குழுவாக இருந்தனர் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைகள் மற்றும் கிராம பெரியவர்கள் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான விற்பனை-அரசாங்கத்தை அனுபவித்தனர். தனியார் கைகளில் இருக்கும் மற்ற செர்ப்களின் நிலை, அவற்றின் உரிமையாளர்களின் தன்மை மற்றும் பார்வையைப் பொறுத்து மாறுபடுகிறது. அவற்றின் உரிமையாளர்களின் தரப்பில் எந்த துஷ்பிரயோகத்திற்கும் எதிராக அவர்களுக்கு நடைமுறையில் எந்த அதிகாரமும் இல்லை. பல கொடுமைகள் மற்றும் அடக்குமுறை வழக்குகள் இருந்தன.

ரஷ்யாவின் சட்டம் உரிமையாளருக்கு "அவரது வேலையாட்கள் மீது அனைத்து வகையான உழைப்பையும் சுமத்துவதற்கும், அவர்களிடமிருந்து சரியான பணம் மற்றும் தனிப்பட்ட சேவைகளை வழங்குவதற்கும்" அதிகாரத்தை வழங்கியது. ஒரு உரிமையாளர் ஒரு வேலைக்காரனை விற்கலாம். அவரை சைபீரியாவுக்கு அனுப்பலாம். இராணுவத்திற்கு ஆள் சேர்ப்பவராக அவரை ஒப்படைக்கலாம் "அவர்கள் நிறுவப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் நூற்றுக்கணக்கானோர் அழிந்தனர். இந்த பெரும் நில உரிமையாளர்களின் வருமானத்தை வாதிட அவர்கள் மனித தண்டனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர், சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர், நிலத்தடி

பாதாள அறைகளில், சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டனர். கசையடியால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டது. இது போன்ற குற்றங்களின் ஒரு முழுத் தொடர் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.... செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் தேசத்துரோகி மற்றும் பரோபகாரர்களின் நற்பெயரை அனுபவித்த மாநில மனிதர்களின் மிக உயர்ந்த இலக்கணங்களின் சொத்துக்கள் பற்றியது. 1789 க்கு முன் பிரான்சில் இருந்தவர்களை விட ரஷ்யாவில் உள்ள செர்ஃப்கள் மிகவும் துரதிர்ஷ்டவசமாக இருந்தனர். அவர்கள் இந்த வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தத்தில் அடிமைகளாக இருந்தனர்.

செர்போம் ரஷ்ய சமுதாயத்தில் அதன் சொந்த விளைவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இது உரிமையாளர்களின் ஒழுக்க சீர்கேட்டை விளைவித்தது. பொருளாதார தேக்க நிலை ஏற்பட்டது. கிளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியான கற்றல் இருந்தது. 1762 இல் பிரபுக்கள் இராணுவ சேவைக்கான தங்கள் கடமையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டபோது, செர்ஃப்கள் அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்கக் கோரத் தொடங்கினர். பிரபுக்களிடையே கட்டாய இராணுவ சேவையின் விளைவாக அடிமைத்தனம் இருப்பதாக வாதிடப்பட்டது. நிக்கோலஸ் I இன் ஆட்சியின் போது பல கிளர்ச்சிகள் இருந்தன. நிக்கோலஸ் I தானே அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்க நினைத்தார், ஆனால் அவர் விசாரணை கமிஷன்களை நியமிப்பதைத் தாண்டி செல்லவில்லை. அவர் கிரிமியன் போரின் போது இறந்தார். போர் முடிந்து பாரீஸ் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. அலெக்சாண்டர் II செர்ஃப்களின் பிரச்சினையை தீர்க்க முடிவு செய்தார்.

அடிமை முறை ஒழிப்பு

இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் பிரபுக்களுக்கு திட்டவாட்டமான முன்மொழிவுகளை வழங்கினார், அவர் இந்த வார்த்தைகளில் உரையாற்றினார், "தற்போதைய அடிமை உரிமை முறை அப்படியே இருக்க முடியாது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்; அதை ஒழிக்கத் தொடங்கும் வரை காத்திருப்பதை விட, மேலே இருந்து அதை அகற்றுவது நல்லது. இந்த சீர்திருத்தத்தை எப்படி செய்ய முடியும் என்பதை ஆராயுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். வெளிப்படையாக பிரபுக்கள் தாங்கள் அரசருடன் உடன்படுவதாகக் காட்டினர், ஆனால் நடைமுறையில் அவர்கள் தங்களுடைய அடிமைகளை விடுவிப்பதற்காக எதையும் செய்யவில்லை. இதன் விளைவு அரசாங்கம் இந்த விஷயத்தில் முன்முயற்சி எடுக்கவும். 1857 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், ரஷ்ய பேரரசின் வித்தூரிய மாகாணத்தின் பிரபுக்கள், பிரபுக்களுக்கும் செர்ஃப்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளை தங்களுக்குச் சாதகமாக மறுசீரமைக்க மனு செய்தனர். அலெக்சாண்டர் II லித்துனிய பிரபுக்கள் அவர்களை விடுவிக்க விரும்புவதாக பாசாங்கு செய்தார். லிதுவாஞ்சாவின் தாராளமான மற்றும் தேசபக்தியின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுமாறு ரஷ்யாவின் பிற மாகாணங்களுக்கு செர்ஃப்கள் அழைப்பு விடுத்தனர். இதன் விளைவாக, ஜார் அங்கீகரித்த குழுக்கள் "நிலைமைகளை சரிசெய்வதற்காக" அகற்றப்பட்டன. விவசாயிகளின்". இதில் நலன்களில் முரண்பாடு இருப்பதாகவும், இது தொடர்பாக பல பிரச்சனைகளை கையாள வேண்டியிருப்பதாகவும் கண்டறியப்பட்டது. 1861 ஆம் ஆண்டு தான்

அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்க விடுதலை ஆணை வெளியிடப்பட்டது. சுமார் 35 மில்லியன் மக்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

விடுதலை ஆணை

விடுதலைக்கான ஆணையானது தார்மீக மற்றும் பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது நான்கு முக்கிய கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முதல் கொள்கையானது விடுதலை பெற்ற அடிமைகளுக்கு முழு சிவில் உரிமைகளை வழங்குவதில் பொதிந்துள்ளது. ஒவ்வொரு அடிமையும் ஒரு சுதந்திர விவசாயி ஆனார் மற்றும் அவர் தனது எஜமானர்களுக்கு அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். இரண்டாவது கொள்கை என்னவென்றால், அவருக்கு சுதந்திரம் மட்டுமல்ல, கொஞ்சம் நிலம் மற்றும் பிரபுக்கள் அதன் மூலம் அவரது உழைப்பை மட்டுமல்ல, சில சொத்துக்களையும் இழந்தனர். இதற்கு முன்னர் மற்ற நாடுகளில் நிலமற்ற தொழிலாளர்களின் பிரச்சனையை தவிர்க்கும் நோக்கில் இது செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு விடுதலை பெற்ற விவசாயிக்கும் வழங்கப்பட வேண்டிய நிலத்தின் அளவு, பிரபுக்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையே முடிவெடுக்கும் அமைதியின் நடுவர்கள் என்று அழைக்கப்படும் மாஜிஸ்திரேட்டால் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பெரும்பாலான சமயங்களில் நடுவர்கள் உள்ளூர் உரிமையாளர்கள் என்பது உண்மைதான், ஆனால் அவர்கள் தங்கள் பணியை பாரபட்சமின்றி செய்ததாக அனுபவம் காட்டுகிறது. மூன்றாவது கொள்கை, நிலம் விவசாயிகளுக்கு தனிப்பட்ட சொத்தாக வழங்கப்படவில்லை. இது மீர் அல்லது கிராமக் குழுவிற்கு வழங்கப்பட்டது மற்றும் அந்த நிலத்துடன் விவசாயிகள் இணைக்கப்பட்டனர். மீர் நிலத்தை வைத்திருந்தார் மற்றும் அது இறைவனுக்கு இழப்பீடாக கொடுக்கப்பட வேண்டிய சில வருடாந்திர கொடுப்பனவுகளுக்கு கூட்டாக பொறுப்பானது. நான்காவது கொள்கை என்னவென்றால், நில உரிமையாளர்களுக்கு அவர்களின் நிலங்களை இழந்ததற்காக பணம் செலுத்துவதற்கு தேவையான அனைத்து பணத்தையும் மிர்ஸுக்கு அரசாங்கம் வழங்க வேண்டும். 49 ஆண்டுகளுக்கு அரசு ஆறு சதவீத வட்டியைப் பெற வேண்டும். இதனால், விவசாயிகள் விடுவிக்கப்பட்டது மட்டுமின்றி, அவர்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காக நிலமும் வழங்கப்பட்டது. மீரின் கூட்டு உரிமையானது பிரபுவின் தனிப்பட்ட உரிமைக்கு பதிலாக மாற்றப்பட்டது மற்றும் முழு விவசாயி அமைப்பும் மீட்பின் நிலுவைத் தொகையை வசூலிக்க பொறுப்பேற்றது.

நிலஉடமை மற்றும் அடிமை ஒழிப்பு

நில உடமை வர்க்கங்கள் மீதான அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதன் விளைவு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வேறுபட்டது. பொதுவாக இது ஒரு அமலாக்கப் பொருளாதாரம் மற்றும் அவர்களின் தோட்டங்களின் அறிவியல் நிர்வாகத்தை விளைவித்தது. நில உரிமையாளர்கள் எஞ்சியிருப்பதை நம்பியிருக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, அதன் விளைவாக, அவர்கள் செலவழிப்பதில் மட்டுமல்லாமல், தங்களுக்கு எஞ்சியிருக்கும் நிலத்தில் இருந்து அதிக உற்பத்தி

செய்வதற்கான வழிகளையும் வழிமுறைகளையும் கண்டுபிடிப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு பிரபுவை மேற்கோள் காட்டுவது, "முன்பு நாங்கள் கணக்கு வைக்காமல் ஷாம்பெயின் குடித்தோம். இப்போது நாங்கள் கணக்கு வைத்துக்கொண்டு பீர் உள்ள உள்ளடக்கத்தை வைத்திருக்கிறோம்". விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் மத்தியில் நிறைய ஏமாற்றம் இருந்தது. வெளிப்புறமாக, விடுதலை ஆணை புரட்சிகரமானதாகத் தோன்றியது, ஆனால் நடைமுறையில் அது விவசாயிகளின் நிலையில் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

அவர்களின் விடுதலைக்குப் பிறகு, அவர்கள் புதிய வரிகளால் சுமையாக இருப்பதைக் கண்டனர், இது பெரும்பாலும் அவர்களின் நிலங்களின் சாதாரண வாடகையை விட அதிகமாக இருந்தது. புதிய வரிகள் தங்களின் சொற்ப வளங்களுக்கு பெரும் வடிகால் என்று அவர்கள் கண்டனர். அடியாட்கள் தாங்கள் ஆக்கிரமித்துள்ள நிலத்தை தங்களுடையதாகக் கருதி வந்தனர், அதன் விளைவாக, நிலப்பிரபுக்களுக்கு பணம் செலுத்துவதற்கு எந்த நியாயத்தையும் அவர்கள் காணவில்லை. மேலும், மிர்ஸின் அதிகாரம் விவசாயிகளுக்கு அவர்களின் முந்தைய நிலப்பிரபுக்களைப் போலவே எரிச்சலூட்டியது. விவசாயிகளின் பொதுவான உணர்வு அவர்களின் விடுதலை ஒரு மாயை என்று இருந்தது. பொதுவான உணர்வை பின்வரும் கேள்வியில் சுருக்கமாகக் கூறலாம்: "அப்படியானால், இது என்ன சுதந்திரம்" செர்ஸ்களின் விடுதலையானது ஜாரின் தரப்பில் ஒரு பெரிய மனிதாபிமான செயல் என்று வாதிடப்படுகிறது. ரஷ்யா ஒரு முற்போக்கான நாடாக இருந்தால், அடிமைத்தனத்தை தொடர அனுமதிக்க முடியாது. செர்போம் ஒழிப்பு பின்னர் ரஷ்யாவின் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்த ஏராளமான நபர்களை விடுவித்தது. இவ்வாறு மறைமுகமாக நாட்டின் தொழில்மயமாதலின் காரணம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. சாகுபடி பரப்பு அதிகரித்து, நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியும் உயரத் தொடங்கியது. நிலத்தின் மதிப்பும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. மாநிலம் அதிக வரிகளைப் பெற முடிந்தது. ஏற்றுமதி வர்த்தகம் அதிகரித்தது. விவசாயிகளின் நிலையும் மேம்பட்டது. இருப்பினும், அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பது ஒரு கலப்பில்லாத ஆசீர்வாதம் அல்ல. பல விவசாயிகள் முன்பை விட மோசமான நிலையில் உள்ளனர். அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்கள் மிகவும் சிறியதாக இருப்பதால், அவர்கள் வசதியாக வாழ்வது கடினம். அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய தவணைகளின் சுமை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. பிரபுக்களின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது, மீரின் ஆட்சி திணிக்கப்பட்டது. விடுதலை பெற்ற விவசாயிகள் மத்திய அரசின் வரி வசூலிப்பவர்களாலும் காவல்துறை அதிகாரிகளாலும் துன்புறுத்தப்பட்டனர். மாநில அதிகாரிகளின் சிகிச்சை பெரும்பாலும் கடுமையாக இருந்தது.

டேவிட் தாம்சன் கருத்து

டேவிட் தாம்சன், விடுதலை ஆணை ரஷ்ய விவசாயிகளுக்கு சட்டப்பூர்வ சுதந்திரத்தை அளித்தது, பொருளாதார சுதந்திரம் அல்ல என்று கூறுகிறார். அவர்கள் அரசாங்கத்தின் குடிமக்கள் ஆனார்கள். அவர்கள் தங்கள் முன்னாள் உரிமையாளருக்கு கட்டாய உழைப்பு அல்லது பணமாக செலுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. மீரின் கட்டுப்பாடு, பழங்குடியினரின் பழைய அதிகாரத்தை

மாற்றியது. மீட்பிற்கான பணத்தை கூட்டாகச் செலுத்தி, கட்டாய உழைப்பு மற்றும் பிற கட்டணங்களின் கீழ் அதை சேகரித்து, கிராம சமூகத்தின் உறுப்பினர்களால் நிலத்தை ஒதுக்கீடு செய்து சாகுபடி செய்வதை மேற்பார்வையிட்டவர். விடுதலை என்பது தனிமனித அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதைக் குறிக்கிறது, ஆனால் வகுப்புவாத பொறுப்புகளை உறுதிப்படுத்துவதாகும். சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்காக எல்லா இடங்களிலும் அமைக்கப்பட்ட பிரபுக்களின் குழுக்கள் மேற்கில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தீமைகளைத் தவிர்க்க தீவிரமானவை. விவசாயிக்கு மண்ணில் பங்கு வழங்கப்பட வேண்டும், மேலும் அவர் நகரங்களுக்கு குடிபெயர் முயற்சி செய்ய சுதந்திரமாக விடப்படவில்லை. அந்த நோக்கத்திற்காக, அவர் எப்போதும் வழங்கப்படாத மிர் ஆனின் அனுமதியைக் கோரினார். கிராம நிலுவைத் தொகை மற்றும் வரிகளுக்கு கூட்டாக பொறுப்பேற்பதை மிர் நிறுத்தியபோது இயக்க சுதந்திரம் வந்தது, அது 1905 க்குப் பிறகுதான் நடந்தது.

டேவிட் தாம்சனின் கருத்து என்னவென்றால், விடுதலை என்பது விவசாயிகளுக்கு ஒரு மைட் ஆசீர்வாதம் என்றால், அது பொதுவாக நில உரிமையாளர்களுக்கு வரவேற்கத்தக்க ஏற்பாடாகும். ரஷ்ய பிரபுக்கள் கிட்டத்தட்ட பாதி அரபு நிலங்களை பாதுகாத்தனர். இது செர்ஃபுகளுக்கான அதன் பொறுப்புகளில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டது. இது செர்ஃபுகளுக்குப் பதிலாக மீட்புப் பணத்தைப் பெற்றது. பிரபுத்துவம் வலுப்பெற்றது ஆனால் மாற்றத்தால் பலவீனமடையவில்லை. இந்த நடவடிக்கைக்கு எதிர்ப்பு வந்தது ரஷ்யாவின் உயர்குடி மக்களிடமிருந்து அல்ல, ஆனால் அறிவுஜீவிகளிடமிருந்து வந்தது என்றார்.

வேலையாட்களின் விடுதலையானது விவசாயத்தின் முறைகள் அல்லது உற்பத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க எந்த மாற்றத்தையும் கொண்டு வரவில்லை. அதன் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும், மிர்ஸில் உள்ள அதிகாரம் அறியாத மற்றும் தொழில்முனைவோர்களின் நிலங்களில் விழுந்தது. அடுத்த 40 ஆண்டுகளாக, நிலம் இன்னும் பெரும்பாலும் கீற்றுக்களாக பயிரிடப்பட்டது. பாரம்பரிய பயிர்கள் தொடர்ந்து வளர்க்கப்பட்டன. விவசாயத்தின் முற்போக்கான மற்றும் அறிவியல் முறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டு குழந்தைக்கும் அத்தகைய நிலத்தில் உரிமை உண்டு, புதிய தலைமுறைக்கு வழங்குவதற்காக மிர் நிலத்தை அவ்வப்போது பிரிக்க வேண்டும். வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகை ஒவ்வொரு விவசாயியும் வைத்திருக்கும் கீற்றுக்களின் எண்ணிக்கையில் சரிவை ஏற்படுத்தியது. அடுத்த மறுவிநியோகத்தில் அவர் இழக்க நேரிடும் தனது நிலத்தை மேம்படுத்த விவசாயிக்கு எந்த ஊக்கமும் இல்லை. தன் கைப்பிடியில் வாழ்வதே சிரமமாக இருந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில், விவசாயிகள் பிரபுக்களிடமிருந்து நிலங்களை வாங்கினார்கள். அவர்களில் சிலர் கிழக்கு எல்லைக்கு சென்றனர். மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்திற்கு ஏற்ப உற்பத்தித் திறன் இல்லாததால், அடிக்கடி பஞ்சம் ஏற்பட்டது. தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப குழப்பங்கள் பல விவசாயிகளை இயக்கின. பெரும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் எழுந்தன மற்றும் 80% மீட்புப் பணமானது அரசால் முன்வைக்கப்பட்டு, பல ஆண்டுகளாக விவசாயிகளால் தவணைகளில் திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டது. மீட்புகள் வழக்கமான மாநில வரிகளுடன் சேகரிக்கப்பட்டன. கூடுதல்

சுமை தாங்க முடியாததாக நிரூபிக்கப்பட்டது மற்றும் 1905 வாக்கில், நிலுவையில் உள்ள பாக்கிகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. இந்தக் காரணிகள் அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, பெரும்பாலான விவசாயிகளின் பொருளாதார நிலையையோ அல்லது ஒட்டுமொத்த நாட்டின் பொருளாதாரச் செழுமையையோ மேம்படுத்துவதற்கு விடுதலையின் ஆணை சிறிதும் செய்யவில்லை என்ற முடிவுக்கு டேவிட் தாம்சன் வந்துள்ளார். மேலும் உறுதியான மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கவில்லை. அதிருப்தி தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்தது, அது தீவிர மார்க்சிஸ்டுகள் மற்றும் அராஜகவாதிகள் ரஷ்யாவில் தங்கள் வேலையைச் செய்வதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியது. இந்த சீர்திருத்தங்களால் ஜார் மகிமையையும் பெறவில்லை. அவர் 1856, 1873 மற்றும் 1880 இல் கிட்டத்தட்ட படுகொலை செய்யப்பட்டார், இறுதியாக 1881 இல் ஒரு வெடிகுண்டு மூலம் கொல்லப்பட்டார்.

நீதித்துறை சீர்திருத்தங்கள்

1862 இல் நீதித்துறையில் சில சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளின் விசாரணை நிர்வாக அதிகாரிகளிடமிருந்து மேற்கு ஐரோப்பாவின் மாதிரியான நீதி மன்றங்களுக்கு மாற்றப்பட்டது. சமாதான நீதவான்களை மக்களால் தெரிவு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. மாவட்ட மற்றும் வட்ட நீதிபதிகளும் இருக்க வேண்டும். செனட் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக செயல்பட வேண்டும். நாட்டின் சட்டங்களை நெறிப்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகள் வழங்கப்பட்டன. வழக்குரைஞர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். கிரிமினல் வழக்குகள் நடுவர் மன்றத்தின் மூலம் விசாரிக்கப்பட வேண்டும். விசாரணைகள் பகிரங்கமாக நடத்தப்பட வேண்டும், இரகசியமாக அல்ல. நீதியான விசாரணையின்றி இன்னும் தண்டிக்கப்படும் அரசியல் குற்றவாளிகள் விஷயத்தில் மட்டும் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டது.

Zemstvos ஜெம்ஸ்டோ

1864 ஆம் ஆண்டின் ஆணை, 33 நிர்வாக மாகாணங்கள் அல்லது ரஷ்யா பிரிக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களின் மாவட்டத்தில் உள்ளூர் சட்டமன்றம் அல்லது ஜெம்ஸ்டோவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று வழங்கியது. Zemstvo நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் விவசாயிகள் மற்றும் நகரங்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்தது. பொதுப்பணிகள், தேவாலயங்கள், பள்ளிகள், சிறைச்சாலைகள், மோசமான நிவாரணம் மற்றும் பொது சுகாதாரம் ஆகியவற்றின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்கு வரி விதிக்கும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. இருப்பினும், மாகாண ஆளுநருக்கு Zemstvos இன் நடவடிக்கை மீது வீட்டோ அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. அவர்களின் அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், ஜெம்ஸ்டோவ்ஸ் மக்களின் அரசியல் பயிற்சிக்களமாக பணியாற்ற வேண்டும். அவை அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் சுயராஜ்யத்தின் திசையில் ஒரு முக்கியமான படியாக இருந்தன.

போலந்து கலகம் (1863)

ஜாரின் சீர்திருத்த ஆர்வத்திற்கு 1863க்குப் பிறகு பின்னடைவு ஏற்பட்டது. அந்த ஆண்டில்தான் போலந்து மக்கள் ரஷ்யாவுக்கு எதிராகச் சுழன்றனர். ரஷ்யாவைப் போலவே, இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் தனது பாலிஷ் குடிமக்களிடம் மிதமான மற்றும் தாராளமயக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். நிக்கோலஸ் I இன் அடக்குமுறை அமைப்பு தளர்த்தப்பட்டது. அரசியல் வெளியேற்றங்கள் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டன. 1889 இல் ஒழிக்கப்பட்ட மத விவகாரங்கள் மற்றும் கல்விக்கான ஒழுங்குமுறை ஆணையத்துடன் இணைந்து போலந்து மாநில கவுன்சில் மீண்டும் நிறுவப்பட்டது. கணிசமான அளவு சுய ஆட்சி துருவங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது போலந்து நிர்வாகம் ரஷ்யாவில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது. சிவில் மற்றும் இராணுவத் துறைகள் தனித்தனியாக உருவாக்கப்பட்டு முந்தையவை துருவங்களின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

கலகத்திற்கான காரணங்கள்

போலந்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைகளைக் கொண்ட உள்ளூர் அரசாங்க அமைப்பு அமைக்கப்பட்டது. போலந்து கல்வி ஊக்குவிக்கப்பட்டது. வார்சா பல்கலைக்கழகம் மீட்டெடுக்கப்பட்டது. பள்ளிகளில் போலந்து மொழி பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டது. சுருக்கமாக, துருவத்தின் தேசியவாத அபிலாஷைகளை திருப்திப்படுத்த ஒரு நேர்மையான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த கொள்கை தோல்வியடைந்தது. மத சமத்துவப் பிரகடனம் யூதர்களால் வரவேற்கப்பட்டது, ஆனால் ரோமன் கத்தோலிக்கர்களால் கண்டிக்கப்பட்டது, அவர்கள் ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச்சின் காரணத்தை மேலும் மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு சாதனமாக கருதினர். அரசியல் சலுகைகள் அரசாங்கத்தின் பலவீனத்தின் அடையாளமாக விளக்கப்பட்டது. ரஷ்ய செர்ஸ்களின் விடுதலையால் ஊக்கம் பெற்ற துருவங்களுக்கிடையில் தீவிரவாதிகள் தங்கள் கிளர்ச்சியை அதிகரித்து தங்கள் கோரிக்கைகளை எழுப்பினர். அவர்கள் ஒரு புதிய போலந்து குடியரசின் முழுமையான சுதந்திரத்தை மட்டுமல்ல, 1772 இல் அதன் முதல் பிரிவினைக்கு முன்னர் இருந்த பழைய "கிரேட் போலந்தை" மீண்டும் நிறுவ வேண்டும் என்றும் கோரினர். அது பிரஷியா மற்றும் ஆஸ்திரியாவின் பிரதேசங்களின் சரணடைதலை உள்ளடக்கியிருக்கும். இத்தகைய கோரிக்கைகள் ரஷ்யர்களால் மறுசீரமைக்கப்பட்டன மற்றும் அலெக்சாண்டர் II தானே அவற்றை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடிவு செய்தார். துருவங்கள் சூழ்ச்சி, சதி மற்றும் வன்முறையுடன் பதிலளித்தன. ஜாரின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளின் சமரசம் ஒரு புரட்சியை நடத்த வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்த துருவத்தினரிடையே உள்ள தீவிரவாதிகளுக்கு எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தவில்லை. 1863 வசந்த காலத்தில், ரஷ்ய சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் சிதறிய ரஷ்ய படைப்பிரிவுகளில் அரசியல் சந்தேகத்திற்குரிய பலரை சேர்ப்பதன் மூலம் புரட்சிகர கிளர்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க ஜார் முயன்றார். அச்சுறுத்தப்பட்ட மனிதர்கள் காடுகளுக்குள் நுழைந்து கிளர்ச்சிக் கொடியை உயர்த்தினர். தீவிரவாதிகள் ஒரேயடியாக எழுந்தனர் ஆனால் மிதவாதிகள்

தயங்கினர். ஏனென்றால், பிரான்சின் மூன்றாம் நெப்போலியன் அவர்களின் உதவிக்கு வருவார் என்று அவர்களுக்கு உறுதியளிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் புரட்சியாளர்களுடன் இணைந்தனர்.

போலந்தின் கிளர்ச்சி

1863 ஆம் ஆண்டு போலந்து கிளர்ச்சியானது 1830 ஆம் ஆண்டு போன்று ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இராணுவங்களுக்கிடையேயான போர் அல்ல என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. ஒரு இடத்தில் பிரச்சனைகள் எழுந்தது, அதே நேரத்தில் மற்றொரு இடத்தில் அது ஒடுக்கப்பட்டது. இது வழக்கமான தந்திரோபாயங்கள் மற்றும் பிட்சு போர்களின் போர் அல்ல, ஆனால் சோதனைகள் மற்றும் ஆச்சரியங்கள். இரு தரப்பிலும் பயங்கரமான கொடூரம் நடந்தது. வெப்பமும் சக்தியும் இருந்தது ஆனால் ரஷ்ய இராணுவத்திற்கு எதிராக துருவங்களின் வெற்றிக்கான வாய்ப்புகள் இல்லை. துருவங்கள் தாங்களாகவே பிரிக்கப்பட்டன. பிரபுக்கள், உயர்குடி மக்கள் மற்றும் பாதிரியார் கிளர்ச்சியில் உற்சாகத்துடன் எழுந்தனர், ஆனால் விவசாயிகள் தங்கள் எஜமானர்களுக்கு எதிராக தங்கள் குறைகளைக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் சேர மறுத்துவிட்டனர். வெளிநாட்டு ஆதரவு மட்டுமே துருவத்தின் காரணத்திற்கு உதவியிருக்கும். ரஷ்யாவுடன் நட்பை வளர்க்க விரும்பிய பிரஷியா உதவ மறுத்துவிட்டார். பிஸ்மார்க் கவனித்ததாகக் கூறப்படுகிறது, "இது நமக்கும் வாழ்க்கை மற்றும் இறப்பு பற்றிய விஷயம்". அவர் போலந்து எல்லையில் பிரஷ்ய துருப்புக்களின் வளைவை நிறுவினார், அதன் மூலம் துருவங்களை நசுக்க ரஷ்யர்களுக்கு உதவினார். பிரான்சைப் பொறுத்தவரை, நெப்போலியன் III போலந்து விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டினார். துருவங்களுக்கு உதவ ஒரு ஐரோப்பிய காங்கிரஸின் முன்மொழிவுக்கு அவர் தயாராக இருந்தார், ஆனால் நெப்போலியன் தனது சொந்த நலனுக்காக கலவரமான நீரைப் பிடிக்க விரும்புகிறார் என்று சந்தேகித்ததால் இங்கிலாந்து அவரைக் கட்டாயப்படுத்த மறுத்தது. ஆஸ்திரியாவும் ஒத்துழைக்க மறுத்தது, ஏனென்றால் நெப்போலியன் III வெனிஷியாவுடன் போலந்து கேள்வியை எழுப்பினார், இது ஆஸ்திரியாவுக்கு பிடிக்கவில்லை. இதன் விளைவாக துருவங்களை அவர்களின் தலைவிதிக்கு விடப்பட்டது.

போலந்தில் போராட்டம் வார்சாவில் உள்ள ஒரு இரகசிய தேசிய அரசாங்கத்தால் சுயமாக அமைக்கப்பட்ட அமைப்பால் நடத்தப்பட்டது. அது துருவங்களையே பயமுறுத்தி கொன்றது. ஜார் மன்னிப்பு மற்றும் சீர்திருத்தங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் ஆகியவற்றை உறுதியளித்தார், ஆனால் துருவங்கள் சரணடையவில்லை. இருப்பினும், மெதுவாகவும் மெதுவாகவும் கிளர்ச்சி மார்ச் 1864 இல் அடக்கப்பட்டது. 1863 போரின் முடிவு:

1863 இல் நடந்த கிளர்ச்சியின் விளைவாக, போலந்து அனைத்து சுயாட்சியையும் இழந்தது. போலந்து இராச்சியம் ரஷ்ய பேரரசில் "விஸ்டுலாவின் பத்து அரசாங்கங்கள்" என இணைக்கப்பட்டது. போலந்து பிரபுக்கள் முற்றிலும் மதிப்பிழந்தனர் மற்றும் ரஷ்ய அரசாங்கம் போலந்தின் விவசாயிகளை வெல்லும் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. அந்தக் கொள்கையின்

அடிப்படையில் விவசாய சீர்திருத்தத்தின் ஒரு பரந்த திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அனைத்து விவசாயிகளும் அவர்களின் பதவிக்காலத்தின் தன்மையைப் பொருட்படுத்தாமல், இலவச உரிமையாளர்களாக மாற்றப்பட்டனர். இருப்பினும், அவர்கள் தங்கள் முன்னாள் நிலப்பிரபுக்களின் காடுகள் மற்றும் மேய்ச்சல் நிலங்களை அணுகுவதற்கான உரிமையை தொடர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். நில உரிமையாளர்கள் இழப்பீடு பெற்றனர், ஆனால் அவர்கள் அதை கருவூலப் பத்திரங்கள் வடிவில் எடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, இதனால் அவர்கள் அரசாங்கத்தின் கடனைத் தொடர்ந்து பராமரிக்க வேண்டும். இந்த ஆணைகளின் விளைவாக, 1340000 விவசாய உரிமையாளர்கள் ஒரு பாட் நிறுவப்பட்டது. விவசாயிகளை மற்ற சமூகத்தில் இருந்து பிரிக்க அதிக சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. விவசாயிகள் கம்யூன்களில் குழுவாகி, முழுக்க முழுக்க விவசாய வர்க்கத்தினரிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றம். பெரிய நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் மதகுருமார்கள் விலக்கப்பட்டனர். கிராம சமூகத்தின் அனைத்து முயற்சிகளையும் ரஷ்ய அரசாங்கத்துடனான உறவுகளை நடத்துவதையும் ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரம் சட்டசபைக்கு வழங்கப்பட்டது. ரஷ்யாவிற்கு மிகவும் விரோதமான கூறுகளுடன் தொடர்பு கொள்வதன் மூலம் விவசாயிகளை மகிழ்ச்சியாகவும் மாசடையாமல் இருக்கவும் நோக்கமாக இருந்தது;

ரஷ்ய மாட்சிமையின் உள்ளூர் பிரதிநிதிகளின் அற்பமான கொடுங்கோன்மைக்கு உடலையும் ஆன்மாவையும் ஒப்படைத்ததன் விளைவு ". ரஸ்ஸி:பிகேஷன் கொள்கை போலந்தில் வேண்டுமென்றே பின்பற்றப்பட்டது. போலந்து தேசியவாதத்திற்கான ஒவ்வொரு தூண்டுதலையும் அகற்றுவோ அல்லது ஒடுக்கவோ எல்லா முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. போலந்தை ரஷ்யாவுடன் இணைத்தல்.ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை போலந்து தேசியவாதத்தின் முதுகெலும்பாக இருந்ததால், அதன் சிறப்புரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு, திருச்சபை நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு, மடங்கள் ஒடுக்கப்பட்டன.ரஷ்ய மொழியே மாநிலத்தில் பொதுத் தொடர்புக்கான ஒரே ஊடகமாக மாற்றப்பட்டது. பள்ளிகள் மற்றும் பல்கலைக் கழகங்களில் அறிவுறுத்தல், காலப்போக்கில், துருவங்கள் நீதி மற்றும் பிற உத்தியோகபூர்வ பதவிகளில் ரஷ்யர்களால் மாற்றப்பட்டன, கிளர்ச்சியில் பங்கேற்ற அனைவரும் வெளியேற்றப்பட்டனர், சுதந்திரமான அரசியல் நடவடிக்கைகளை நோக்கிய அனைத்து இயக்கங்களும் நசுக்கப்பட்டன. மக்களை நன்றாக மகிழ்விப்பதன் மூலம் அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைக்க வார்சாவின் சமூக வாழ்க்கை ஊக்கமளித்தது. எல்லா வகையிலும் எட். ரஷ்ய அரசாங்கம் தியேட்டர்கள் மற்றும் ஓபராவால் பெரும் தொகையை செலவழித்தது. இதன் விளைவாக, வார்சா, கிழக்கு ஐரோப்பாவின் பாரிஸ் என்ற மகிழ்ச்சியின் ஒரு காஸ்மோபாலிட்டன் நகரமாக வேகமாக வளர்ந்தது. "போலந்து புரட்சியின் இடிபாடுகளில் பிஸ்மார்க்கின் வேலைகளும், காஸர்களின் பேரரசில் ரஸ்ஸி:பிகேஷன் அமைப்பும் உள்ளன" என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இதன் பொருள் போலந்து கிளர்ச்சி பிஸ்மார்க்கை ரஷ்யாவைக் கைப்பற்றியது. துருவங்களுக்கு எதிராக ரஷ்யாவிற்கு உதவி செய்வதன் மூலம் அவர் இதைச் செய்தார். 1866 மற்றும் 1870 ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரான்ஸுக்கு எதிராக போரிட்டபோது பிஸ்மார்க் ரஷ்யாவின் நேர்மையின் மீது நீதிமன்றத்திற்கு செல்ல

உதவியது. போலந்து கிளர்ச்சி ஜாரை தாராளமயத்தின் எதிரியாக்கியது. அவர் ஒரு பிற்போக்குவாதியாக மாறியது மட்டுமல்லாமல், ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்திற்குள் சிறுபான்மையினரை ரஷ்யமயமாக்கும் கொள்கையையும் பின்பற்றினார். இதன் நோக்கம் குடிமக்களின் தேசியவாத அபிலாஷைகளை நசுக்கி அதன் மூலம் அவர்களை ரஷ்யாவிடம் உள்ளாங்குவதாகும்.

வெளியுறவு கொள்கை

வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரை, கிரிமியன் போரின் முடிவைப் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1865 ஆம் ஆண்டில், இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் கிரீட்டின் கிரேக்கர்களை துருக்கிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய ஊக்குவித்தார் மற்றும் கிரீஸுடன் தங்கள் ஒன்றியத்தைக் கோர 1870 ஆம் ஆண்டில், அவர் பல்கேர்களுக்கு கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் உள்ள கிரேக்க பேரியார்ச்சிலிருந்து சுயாதீனமான ஒரு தேசிய மரபுவழி தேவாலயத்தை நிறுவ உதவினார். 1870 இல், பாரிஸ் உடன்படிக்கையின் கருங்கடல் உட்பிரிவுகளை அவர் நிராகரிக்க முடிந்தது. அவர் செபாஸ்டோபோலைப் பலப்படுத்தினார் மற்றும் கருங்கடலில் ரஷ்ய கடற்படையையும் பராமரித்தார்.

பால்கன் கிறிஸ்தவர்கள் மீது துருக்கியர்களின் ஆட்சி மிகவும் அடக்குமுறையாக இருந்தது. போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினாவில் ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. 1875 இல் பல்கேர்களின் கிளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. கிளர்ச்சிகள் மிகவும் மூர்க்கத்தனத்துடனும் இரக்கமற்ற தன்மையுடனும் நசுக்கப்பட்டன, துருக்கியர்களின் பை மற்றும் சாமான்களை பால்கனில் இருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. கிரியேட் பிரிட்டன் பால்கனில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களின் உதவிக்கு வரவில்லை என்றாலும், ரஷ்யா அவர்களின் உதவிக்கு வந்தது, இதன் விளைவாக 1877-81 ருஸ்ஸோ துருக்கியப் போர் இருந்தது. சில எதிர்ப்புகளுக்குப் பிறகு, துருக்கியர்கள் சரிந்தனர் மற்றும் ரஷ்யா 1878 இன் சான் ஸ்டெபானோ உடன்படிக்கையை சுமத்த முடிந்தது. ஒரு பெரிய பல்கேரியா உருவாக்கப்பட்டது. சுல்தான் போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினாவில் தீவிர சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளவிருந்தார். டானூப் நதிக்கரையில் உள்ள அனைத்து கோட்டைகளையும் அவர் அகற்றி, டார்டனெல்லெஸ் மற்றும் பாஸ்பரஸை அனைத்து நாடுகளின் இலவச வர்த்தகத்திற்கு திறக்க வேண்டும். ஜார் அன்னெமினா பெரிய போர் இழப்பீட்டுத் தொகையின் ஒரு பகுதியையும் டோப்ருட்ஜாவின் துண்டுகளையும் பெற வேண்டும்.

சான் ஸ்டெபானோ உடன்படிக்கை மற்ற ஐரோப்பிய சக்திகளால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை மற்றும் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் ஆஸ்திரியா ஆகிய இரண்டும் ஐரோப்பிய சக்திகளின் மாநாட்டில் ஒப்பந்தம் சமர்ப்பிக்கப்படாவிட்டால் ரஷ்யாவிடம் எதிராக போருக்கு தயாராக இருந்தன. ரஷ்யா சோர்வடைந்ததால், அது சமர்ப்பித்தது. இதன் விளைவாக, பெர்லின் ஒப்பந்தம் பல்கேரியாவை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்தது மற்றும் சான் ஸ்டெபானோ உடன்படிக்கையால் ரஷ்யாவிடம் கிடைத்த அனைத்து ஆதாயங்களையும் இழந்தது.

ரஷ்யாவின் தாராளவாதிகள் இரண்டாம் அலெக்சாண்டரின் பிற்போக்குத்தனமான கொள்கைகளை ஏற்கவில்லை, அதன் விளைவாக அவர்கள் நாடு முழுவதும் தங்கள் பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்தனர். இதன் விளைவாக பல இரகசிய மற்றும் புரட்சிகர சங்கங்கள் தோன்றின. நாட்டின் தொழில்மயமாக்கல் மக்களின் அதிருப்தியை அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக, 1881 இல் நீலிஸ்டுகளால் புதைக்கப்பட்ட வெடிகுண்டு வெடித்ததில் அலெக்சாண்டர் கொல்லப்பட்டார்.

அலகு - III

அலெக்சாண்டர் III (1881 - 94)

இரண்டாம் அலெக்சாண்டருக்குப் பிறகு இந்த மகன் மூன்றாம் அலெக்சாண்டர் 13 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவர் உடலிலும் மனதிலும் கரடுமுரடானவராகவும், அனைத்து மெருகூட்டல் மற்றும் உணர்வுகள் இல்லாதவராகவும் இருந்தார், மேலும் அவர் அந்த உண்மையைப் பெருமைப்படுத்தினார். அவர் ஸ்லாவ்களின் காரணத்திற்காக முற்றிலும் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார். அவர் தாராளவாதத்தின் எதிரியாக இருந்தார் மற்றும் எதேச்சதிகாரத்தில் முழு மனதுடன் நம்பினார். அவருடைய கொள்கையில் அவருக்கு உதவிய ஆற்றல் மிக்க இரண்டு உதவியாளர்கள் இருந்தார்கள்; மற்றும் அவர்கள் Pletive மற்றும் Pobedonostsev. Plehve காவல் துறையின் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார், மேலும் அவர் ரஷ்ய காவல்துறையை மிகவும் திறமையாக ஒழுங்கமைத்தார், அது ஜாரின் கட்டளைகளை நிறைவேற்ற வெற்றிகரமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. போபெடோனோஸ்டெவ் சட்டப் பேராசிரியராகவும் மூன்றாம் அலெக்சாண்டரின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவர் ரஷ்யாவின் ஒத்தடாக்ஸ் தேவாலயத்தை கட்டுப்படுத்தும் "புனித ஆயர்களின் வழக்கறிஞராக" நியமிக்கப்பட்டார். தனது புதிய நிலையில், போபெடோனோஸ்டெவ் ரஷ்யாவின் மதகுருமார்களின் வாழ்க்கையையும் சிந்தனையையும் ஜாரின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப கட்டளையிட்டார். சுயநலவாதிகள் மற்றும் லட்சியவாதிகளின் இனப்பெருக்க இடங்கள் சட்டமன்றங்கள் என்பது Pobedonostsev இன் கருத்து. பத்திரிகை சுதந்திரம் என்பது பொய்யைப் பரப்புவதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. மதச்சார்பற்ற கல்வி ஒழுக்கக்கேடானது மற்றும் ஆபத்தானது. நடுவர் மன்றத்தின் விசாரணை "கஸ்யூஸ்ட்ரி கலைகளுக்கு ஒரு அழைப்பு". வரையறுக்கப்பட்ட முடியாட்சி "ஒரு வீண் ஆடம்பரமாக" இருந்தது. மேற்கத்திய நாடுகளின் தாராளவாதக் கருத்துக்களின் தொற்றுநோயிலிருந்து ரஷ்யாவின் மக்களைத் தனிமைப்படுத்துவதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது.

இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் கொலையுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்படும் நபர்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர். ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்திற்குள் தாராளமயம் மற்றும் புரட்சிகர சிந்தனைகளை நசுக்க முறையான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மிர்ஸ் அல்லது கிராம சமூகங்களின் நிர்வாகம் மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட நில உரிமையாளர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. Zemstvos மற்றும் Dumas இன் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டன. பிரபுக்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு அதிக பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் வகையிலும், தொழில்சார் வகுப்புகளை முற்றிலுமாக விலக்கும் வகையிலும் அவர்களின் அரசியலமைப்புகள் மாற்றப்பட்டன. வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த ஆளுநர்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. மதச்சார்பற்ற பள்ளிகள் மதிப்பிழந்தன மற்றும் தேவாலய பள்ளிகள் சாதகமாக இருந்தன. பல்கலைக்கழகங்களின் பாடத்திட்டம் மற்றும் ஆசிரியர் பணியாளர்களை கட்டுப்படுத்த அரசு பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

அனைத்து வகையான வெளியீடுகளுக்கும் தணிக்கை விதிக்கப்பட்டது. தனிப்பட்ட கடிதப் பரிமாற்றம் கூட தலையிடலாம். சங்கங்கள் மற்றும் கூட்டங்களுக்கு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. காவல்துறை எந்த ஒரு நபரையும் தன்னிச்சையாக கைது செய்யலாம் மற்றும் தனக்கு விருப்பமான எந்த தண்டனையையும் விதிக்கலாம். அரசியல் குற்றவாளிகள் சைபீரியாவிற்கு நாடு கடத்தப்படுவார்கள் அல்லது ரஷ்யாவில் சிறையில் அடைக்கப்படுவார்கள்.

அலெக்சாண்டர் கட்டுப்பாடு கொள்கைகள்

அலெக்சாண்டர் III கட்டுப்பாடு கொள்கையையும் பின்பற்றினார். ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்திற்குள் ரஷ்ய மொழியைத் தவிர வேறு எந்த மொழியும், மரபுவழியைத் தவிர வேறு எந்த மதமும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. சிறுபான்மையினர் நசுக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் தங்கள் மொழி, மதம், சூடோம்கள் மற்றும் மரபுகளை விட்டுவிட்டு ஜாருக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டியிருந்தது. ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச்சில் சேராத அனைத்து நபர்களையும் ப்ரோபெடோனோஸ்ட்சேவ் துன்புறுத்தினார். அரசர் ஆணைக்குப் பிறகு பட்டம் வழங்கினார், போலந்தின் கத்தோலிக்கர்கள் மிகவும் கடுமையாக நடத்தப்பட்டனர். தேவாலயம் குறுக்கிடப்பட்டது, அவர்களின் பள்ளிகள் முற்றிலும் ரஷ்யமயமாக்கப்பட்டன, அவர்களின் இலக்கியம் மற்றும் மொழி ரஷ்ய மொழியில் கற்பிக்கப்பட்டது. போலந்தில் உள்ள அனைத்து பொது அதிகாரிகளிலிருந்தும் அவர்கள் விலக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் நிலத்தை ரஷ்யரல்லாதவர்களுக்குச் சொந்தமாக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை.

வெள்ளை ரஷ்யா மற்றும் வித்துசியாவில், கத்தோலிக்கர்கள் தங்கள் திருமணங்களுக்கு எதிராக பாகுபாடு காட்டப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் குழந்தைகள் சட்டவிரோதமாக நடத்தப்பட்டனர். உக்ரைனைப் பொறுத்தவரை, சிறிய ரஷ்ய மொழியை அச்சிடுவதற்கும், பாடுவதற்கும் அல்லது பாடுவதற்கும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. லாட்வியா மற்றும் எஸ்டோனியாவில், ரஷ்ய மொழி அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக மாற்றப்பட்டது மற்றும் புராட்டஸ்டன்ட் தேவாலயத்திற்கான புதிய கட்டிடத்தை உருவாக்குவதற்கு புனித ஆயர் மன்றத்தின் வழக்கறிஞரின் ஒப்புதல் தேவைப்பட்டது.

அரசின் கட்டுப்பாடுகள்

பல்கலைக்கழக விரிவுரைகளில் அல்லது பள்ளிகளில் பயிற்றுவிப்பதில் ஜெர்மன் மொழி பயன்படுத்தப்படக்கூடாது. ஜெர்மன் இடப் பெயர்கள் ரஷ்யப் பெயர்களாக மாற்றப்பட்டன. உள்ளூர் சட்ட நீதிமன்றங்கள் நசுக்கப்பட்டன. யூதர்களும் மிகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். 1882 இல், யூதர்கள் நிலம் வாங்க முடியாது என்று விதிக்கப்பட்டது. பள்ளிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் அவர்களை சேர்ப்பதற்கு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. ஆரம்பத்தில், அவர்களின் ஒதுக்கீடு 10 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது, ஆனால் அது பின்னர் 3 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டது. 1890 இல் ரஷ்யாவின் உள்பகுதியில் வாழும் அனைத்து யூதர்களும் மேற்கு மாகாணங்களுக்கு குடிபெயர

வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால், அரசிடம் உரிமம் பெற வேண்டும். அவர்கள் நிலத்தை சொந்தமாக அல்லது குத்தகைக்கு எடுக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் அரசாங்கத்தின் கடுமையான கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர். பல ரஷ்ய அதிகாரிகள் யூதர்களின் படுகொலைகள் அல்லது மொத்த படுகொலைகளை ஏற்பாடு செய்தனர். யூதர்களின் நிலை சகிக்க முடியாததாக மாறியது, அவர்களில் மூன்று லட்சம் பேர் 1891 இல் மட்டும் ரஷ்யாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. மூன்றாம் அலெக்சாண்டர் ஏகாதிபத்திய கொள்கையை தீவிரமாக பின்பற்றினார். துர்கெஸ்தானின் வெற்றி மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு தீவிரமாக முன்னோக்கி தள்ளப்பட்டது. காங்காசஸ் முழுவதும் ஒரு இராணுவ ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. பெர்சியாவில் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கு உயர்ந்தது. அவர் பல்கேரியாவின் விவகாரங்களில் தலையிட்டார், அது நிறைய பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

பல்கேரியாவின் இளவரசர் அலெக்சாண்டர் ரஷ்ய தலையீட்டிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து இறுதியில் பதவி விலகினார். அவருக்குப் பின் பெர்டினாண்ட் ஆட்சிக்கு வந்தார். அவருக்கு ஆஸ்திரியா மற்றும் இங்கிலாந்து ஆதரவு அளித்தாலும், ரஷ்யா மற்றும் ஜெர்மனியால் எதிர்க்கப்பட்டது. முட்டுக்கட்டை தொடர்ந்தது. அலெக்சாண்டர் III செர்பியாவில் ஆஸ்திரிய எதிர்ப்பு உணர்வை ஊக்குவித்தார் மற்றும் இராணுவ மாநிலமான ஒன்டெனெக்ரோவை வென்றார். மூன்று பேரரசர்களின் லீக் 1887 வரை தொடர்ந்தது. இருப்பினும், பல்கேரிய நெருக்கடி மற்றும் ரஷ்யாவிற்கும் ஆஸ்திரியாவிற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் காரணமாக அதை மேலும் தொடர முடியவில்லை. இந்த சூழ்நிலையில், மறுகாப்பீட்டு ஒப்பந்தம் 1887 இல் செய்யப்பட்டது. பிஸ்மார்க் ராஜினாமா செய்த பிறகு, 1890 ஆம் ஆண்டில் வில்லியம் II ஆல் இது காலாவதியாகிவிட அனுமதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு, ரஷ்யாவிற்கும் பிரான்சிற்கும் இடையிலான இராணுவக் கூட்டணிக்கு களம் தயாரிக்கப்பட்டு 1893 இல் முடிவுக்கு வந்தது.

நிக்கோலஸ் II (1894 - 1917)

மூன்றாம் அலெக்சாண்டர் அவரது மகன் இரண்டாம் நிக்கோலஸ் ஆட்சிக்கு வந்தார். அவர் ஒரு பலவீனமான மனிதர் மற்றும் அவர் மாயவாதம் மற்றும் மரணவாதத்தை நம்பினார். அவர் மதுவிலக்கு, அவரது மனைவிக்கு அவர் மீது முழு கட்டுப்பாடு இருந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவளே ரஸ்புடினின் செல்வாக்கின் கீழ் இருந்தாள். அவள் அவனை ஒரு நண்பனாகவும் தெய்வீக ஆலோசகராகவும் கருதினாள். அவரது ஒப்புதல் இல்லாமல் முக்கியமான நியமனம் எதுவும் செய்ய முடியாது, அது எந்த புதிய கொள்கையிலும் உண்மை, ரஸ்புடினின் பிற்போக்குத்தனமாக நடந்துகொண்டார்.

நிக்கோலஸ் II தானே எதேச்சதிகாரக் கொள்கைகளை நம்பினார் மற்றும் அவரது அதிகாரத்தை குறைப்பது "ஒரு புத்தியில்லாத கனவு" என்ற கருத்தை கொண்டிருந்தார். அவர் 1905 வரை தனது பழைய வேலையில் தொடர அனுமதித்தார். பிளெவ் 1902 இல் உள்துறை அமைச்சராக

நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் சர்வாதிகார அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ரசி.பிகேஷன், துன்புறுத்தல் மற்றும் பிற்போக்குத்தனம் என்ற பழைய கொள்கை தொடர்ந்தது. ஆர்மீனிய தேவாலயம் தலையிட்டது. யூதர்களுக்கு எதிரான படுகொலைகள் மேலும் மேலும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. ரஷ்ய அதிகாரிகளே அவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளனர். துருவங்கள், லிதுவேனியர்கள், ஃபின்ஸ், எஸ்டோனியர்கள், லாட்வியர்கள் போன்றவர்கள் மீது ரஷ்ய மொழி திணிக்கப்பட்டது. அந்த நாட்டில் ரஸ்ஸி.பிகேஷன் கொள்கையை தீவிரமாக பின்பற்றுவதற்காக ப்ளீவ் பின்லாந்தின் வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார்.

தொழில் வளங்கள்

நாட்டின் தொழில்மயமாக்கல் மிக வேகமாக முன்னேறத் தொடங்கியது. நிலக்கரி வயல்கள் மற்றும் இரும்புச் சுரங்கங்கள் பரவலாக வேலை செய்யத் தொடங்கின. கிணறுகளில் சுரண்டத் தொடங்கியது. பல்வேறு இடங்களில் தொழிற்சாலைகள் தோன்றின. கப்பல் தொழில் வளரத் தொடங்கியது, பன்றி இரும்பு மற்றும் சுருளின் ஆண்டு வெளியீடு மிகப்பெரிய அளவில் அதிகரித்தது. இந்த அற்புதமான முன்னேற்றம் ஓரளவுக்கு பிரெஞ்சு மூலதனத்தின் ஓட்டம் மற்றும் ரஷ்யாவின் முன்னாள் செர்.ப்களின் மலிவு உழைப்பு காரணமாக இருந்தது. ரயில்வே கட்டுமானம் முன்னோக்கி தள்ளப்பட்டது மற்றும் அது தொழில்மயமாக்கல், வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் ஆகியவற்றிற்கு உதவியது. டிரான்ஸ்-காஸ்பியன் இரயில்வேயின் கட்டிடம் நாட்டின் செல்வத்தை சேர்க்கும். இருப்பினும், இந்த வளர்ச்சி இருந்தபோதிலும், ரஷ்யா ஒரு விவசாய நாடாகவே இருந்தது.

நிதி நிர்வாகம்

அலெக்சாண்டர் III இன் நிதி அமைச்சகத்தில் ரயில்வே துறையின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட கவுண்ட் செர்ஜ் ரைட்டின் கீழ் ரஷ்யாவில் தொழில்மயமாக்கல் முன்னேறியது. 1892 இல், அவர் தகவல் தொடர்பு அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் நிதியமைச்சர் ஆனார். 10 ஆண்டுகள் அந்தப் பதவியை வகித்து, அந்த காலகட்டத்தில் ரஷ்யாவில் பெரும் வணிகம் வளர்ந்தது. பாதுகாப்புக் கொள்கையால் ரஷ்யாவின் குழந்தைத் தொழில்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டது. வெளிநாட்டு முதலீடுகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. உள்நாட்டு குழந்தை தொழில்களுக்கு பவுன்ரிகள் வழங்கப்பட்டன. ரஷ்யாவின் நாணயம் நிலையானது மற்றும் தங்க அடிப்படையில் வைக்கப்பட்டது. அரசு வங்கிகள் பலப்படுத்தப்பட்டன. ரஷ்ய உழைப்பு மிகவும் திறமையானது. இது மது வணிகத்தை அரசின் ஏகபோகமாக ஆக்கி, தொழிலாளர்களிடையே குடிப்பழக்கத்தைக் குறைத்தது. விபத்துகளில் இருந்து தொழிலாளர்கள் காப்பீடு செய்யப்பட்டனர். தொழிற்சாலைகள் மற்றும் சுரங்கங்களின் வேலையை அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கியது. தொழில்மயமாக்கலின் வளர்ச்சி ரஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்தின் காரணத்திற்கு உதவியது.

தொழிலாளர் நலன்

ரைட்டின் கொள்கைகளுக்கு நிறைய எதிர்ப்பு இருந்தது. தொழில்மயமாக்கல் தொழிலாளர்களின் கரங்களை வலுப்படுத்தி அதன் மூலம் தாராளமயத்திற்கு உதவியது. Write கொள்கைகளின் ஆபத்தான விளைவுகளை Plehve மற்றும் Pobedonostsev சுட்டிக்காட்டியதில் ஆச்சரியமில்லை. விவசாயம் புறக்கணிக்கப்பட்டு தொழில்மயமாக்கலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதால் நிலப்பிரபுக்களும் அவரை எதிர்த்தனர். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ரைட் 1903 இல் ஓய்வு பெற்றார். இருப்பினும், அவரது கொள்கைகள் தொடர்ந்தன.

ரஷ்ய ஏகாதிபத்தியம் அவளை ஜப்பானுடன் மோதலுக்கு கொண்டு வந்தது, அவர் ரஷ்ய செல்வாக்கை சரிபார்த்து தனது சொந்தத்தை நீட்டிக்க உறுதியாக இருந்தார். 1904-5 ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரில். ரஷ்யாவை ஜப்பான் தோற்கடித்தது. செப்டம்பர் 1905 இல் போர்ட்ஸ்மவுத் உடன்படிக்கையின் மூலம் போர் முடிவுக்கு வந்தது, இதன் மூலம் ரஷ்யா ஜப்பான் போர்ட் ஆர்தர், லியாதுங் மற்றும் சகலின் தீவின் ஒரு பகுதிக்கு சரணடைந்தது. கொரியாவை ஜப்பானுக்கும், மஞ்சிரியாவை சீனாவுக்கும் விட்டுக்கொடுக்க ரஷ்யாவும் ஒப்புக்கொண்டது.

1907 ஆம் ஆண்டில், ரஷ்யா ஜப்பானுடன் தனது வித்தியாசத்தை உருவாக்கியது, அதே ஆண்டில் அவர் ஆங்கிலோ-ரஷ்ய மாநாட்டை உருவாக்கினார். திபெத் விவகாரத்தில் இங்கிலாந்தோ ரஷ்யாவோ தலையிடக் கூடாது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. திபெத்தின் மீதான சீன இறையாண்மை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பிரித்தானிய அரசு மூலம் ஆப்கானிஸ்தானை ரஷ்யா சமாளிக்க இருந்தது. பெர்சியாவைப் பொறுத்தவரை, ரஷ்யா வடக்கில் தனது செல்வாக்கு மண்டலத்தையும் தெற்கில் இங்கிலாந்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ரஷ்யாவில் நீலிசம்

ரஷ்யாவில் நிறுவலிசத்தின் வளர்ச்சி மற்றும் அந்நாட்டில் தாராளவாத சோதனையின் தோல்வி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுவது இந்த கட்டத்தில் விரும்பத்தக்கது. நீலிசத்தைப் பொறுத்தவரை, இரண்டாம் அலெக்சாண்டரின் பிற்போக்குக் கொள்கைகள் நாட்டில் ஏமாற்றம் மற்றும் கசப்பு உணர்வுகளை உருவாக்கியது. கசப்பு உணர்வு பல நிலைகளைக் கடந்தது. முதல் கட்டம் மிகவும் அவநம்பிக்கையானது மற்றும் ரஷ்யாவில் தாராளவாத கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை என்று மக்கள் உணரத் தொடங்கினர். இருப்பினும், மேற்கு ஐரோப்பாவின் தீவிர தத்துவவாதிகள் மற்றும் விஞ்ஞானிகளின் படைப்புகளைப் படித்த பிறகு, ரஷ்யாவின் அறிவுஜீவிகள் அழிவுகரமான விமர்சகர்களாக மாறி, நீலிஸ்ட் என்று அறியப்பட்டனர். ஸ்டெப்னியாக்கின் கூற்றுப்படி, "நீலிசத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை முழுமையான தனித்துவம் ஆகும். இது தனிமனித சுதந்திரத்தின் பெயர், சமூகம், குடும்ப வாழ்க்கை மற்றும் மதம் ஆகியவற்றால் தனிநபர் மீது சுமத்தப்பட்ட அனைத்து கடமைகளுக்கும்". "எந்தவொரு அதிகாரத்திற்கும் அடிபணியாத ஒரு

மனிதன் மற்றும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு கொள்கையையும் ஏற்காத மனிதன், அத்தகைய கொள்கை மனிதனின் பார்வையில் எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருந்தாலும்" என்று துர்கெனியல் வரையறுத்தார். நீலிஸ்டுகள் தீவிர தனிமனிதவாதிகள், அவர்கள் ஒவ்வொரு மனித நிறுவனத்தையும் வழக்கத்தையும் காரணத்தால் சோதித்தனர். சில ரஷ்ய நிறுவனங்கள் சோதனையில் நின்றதால், நீலிஸ்டுகள் அனைத்தையும் கண்டனம் செய்தனர்.

நீலிஸ்டுகள் ஒரு நடவடிக்கைக் கட்சியை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் அரசாங்கம், மதம், திருமணம் மற்றும் நெறிமுறைகள் மீதான அவர்களின் பொறுப்பற்ற விமர்சனங்கள் அதிகாரிகள் மற்றும் நீலிஸ்டுகளின் அதிருப்தியை அவர்கள் மீது கொண்டு வந்தன, ஒன்று வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிவிட்டனர் அல்லது இரகசியமாக வேலை செய்யத் தொடங்கினர். நாடுகடத்தப்பட்டபோது, அவர்கள் மற்ற மேம்பட்ட தீவிர சிந்தனைப் பள்ளிகளுடன் தொடர்பு கொண்டனர். அந்த பள்ளிகளில் ஒன்று சைபீரியாவிலிருந்து தப்பித்து லண்டனில் வசித்து வந்த பகுனின் என்பவரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது. பாகுமின் ஒரு அராஜகவாதி மற்றும் ஏமாற்றப்பட்ட, அடிமைப்படுத்தப்பட்ட, அதிக வேலை மற்றும் சுரண்டப்படும் இந்த மில்லியன் கணக்கான ஏழை மனிதர்களை உடனடியாக அழிப்பதாக நம்பினார். . . இனியும் என்றென்றும் புரண சுதந்திரத்தில் சுவாசிக்கலாம்". பழைய சமுதாயத்தின் இடிபாடுகளில், சோசலிச வழிகளில் புதியது கட்டமைக்கப்பட வேண்டும்.

புதிய இயக்கம்

1870க்குப் பிறகு ரஷ்யாவில் மற்றொரு இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. படித்த ரஷ்ய இளைஞர்களையும் பெண்களையும் கிராமப்புறங்களுக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்கும் அனுப்புவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது, அவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கில், அவர்களின் சோம்பல் மற்றும் அலட்சியத்திலிருந்து அவர்களை எழுப்பியது. நாட்டில் விவகாரங்கள். உறுப்பினர்கள் மக்களுடன் கலந்து, தற்போதைய சமூக அமைப்பான உழைக்கும் வர்க்கங்களின் பேரரசின் இடிபாடுகளில் "கண்டுபிடிக்க" முயன்றனர். மிஷனரிகளின் வீரம் மற்றும் சுய தியாகத்துடன் மிகவும் ஊக்கமளிக்கும் சூழ்நிலையில் அவர்கள் பணியாற்றினர். சோ.பி பெர்டின் ஒரு நூற்பு தொழிற்சாலையில் வேலைவாய்ப்பைப் பெற்று, தொழிற்சாலையில் உள்ள மற்ற தொழிலாளர்களை பாதிக்கும் நோக்கத்துடன் ஒரு நாளைக்கு 15 மணிநேரம் வேலை செய்தார் என்பது ஒரு பொதுவான வழக்கு. ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்தை தொழிலாளர்கள் குழுவிடம் விவாதித்ததற்காக அவர் கைது செய்யப்பட்டார், மேலும் அவர் நீதிமன்றத்தில் ஒப்புக்கொண்டார், "தொழிலாளர்களின் மனசாட்சியில் நீதிக்கு மிகவும் இணக்கமான ஒரு சிறந்த அமைப்பின் இலட்சியங்களை எழுப்புவது; தற்போதைய தீமைகளை சுட்டிக்காட்டுவது" அதே பிழைகள் திரும்புவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு அமைப்பு. 1872 மற்றும் 1878 க்கு இடையில், இதுபோன்ற சுமார் இரண்டாயிரக்கணக்கான மிஷனரிகள் இந்த பிரச்சாரப் பணியில் தீவிரமாக இருந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், காவல்துறையின் எதிர்ப்பாலும், அரசின் தன்னிச்சையான

முறைகளாலும் அவர்களது பணி வெற்றிபெறவில்லை. அவர்களில் பலர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர் அல்லது சைபீரியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

அமைதியான பிரச்சாரம் சாத்தியமற்றது என்று கண்டறியப்பட்டதால், வன்முறை மட்டுமே மற்ற மாற்றாக கருதப்பட்டது. ஜார் மன்னரின் திராணியற்ற ஆட்சிக்கு ஒரே சரியான பதில் பயங்கரவாத முறைகளைப் பயன்படுத்துவதாக உணரப்பட்டது. பயங்கரவாதிகள் இயல்பிலேயே இரத்த வெறி கொண்டவர்கள் அல்லது கொடூரமானவர்கள் அல்ல. புத்திசாலித்தனமான மற்றும் பிற்போக்குத்தனமான அதிகாரிகளைக் காணாமல் ரஷ்யாவில் எந்த முன்னேற்றமும் சாத்தியமில்லை என்று அவர்கள் நம்பினர். அவர்கள் தங்கள் அமைப்பை முழுமையாக்கினர் மற்றும் வன்முறையின் ஒரு காலகட்டத்தில் நுழைந்தனர், பல உயர் அதிகாரிகள் அந்த வழியில் அகற்றப்பட்டனர், ஆனால் அதற்கு பதிலாக பல புரட்சியாளர்களும் அரசாங்கத்தால் தூக்கிலிடப்பட்டனர். 1878 - 79 குளிர்காலத்தில், செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பெர்க்கில் மட்டும் 2,000 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். சந்தேகத்திற்குரிய நபர்களுக்கு எந்த நியாயமான விசாரணையும் வழங்கப்படவில்லை மற்றும் சுருக்கமாக தூக்கிலிடப்பட்டது. அவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் கைது செய்யப்பட்டு எளிய நிர்வாக ஆணைகளால் சைபீரியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இறுதியில், பயங்கரவாதிகள் ஜாரையே கொல்ல முடிவு செய்தனர். ஏப்ரல் 1879 இல், சோலோவிஃப் என்ற பள்ளி மாஸ்டர் பேரரசரை நோக்கி ஐந்து ஷாட்களைச் செய்தார், ஆனால் அவை அனைத்தும் பயனற்றவை. அதே ஆண்டு டிசம்பரில், ஜார் திரும்பி வரவிருந்த ஒரு ரயில் பழுதடைந்தது, அது தண்டவாளங்களுக்கு இடையில் வைக்கப்பட்ட ஒரு சுரங்கத்தால் மாஸ்கோவை அடைந்தது. இருப்பினும், ஜார் ஏற்கனவே ஒரு ரயிலில் வந்ததால் காப்பாற்றப்பட்டார். பிப்ரவரி 1880 இல், ST இல் லைமரில் இருந்தபோது ஜார் கொல்ல மற்றொரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. பீட்டர்ஸ்பர்க். டைனமிக் வெடித்தது மற்றும் 10 வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் 53 பேர் காயமடைந்தனர். சாப்பாட்டு அறையின் தளம் கிழிந்துவிட்டது, ஆனால் வழக்கமான நேரத்தில் இரவு உணவிற்கு செல்லாததால் ஜார் தப்பினார்.

ஜார் அலெக்சாண்டர் II

செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் முற்றிலும் பயமுறுத்தப்பட்டது. ஜார் அலெக்சாண்டர் II மெலிகாப்பை ஒரு சர்வாதிகாரியாக நியமித்தார், பின்னர் மிதமான கொள்கையைப் பின்பற்ற முயன்றார். அவர் நூற்றுக்கணக்கான கைதிகளை விடுதலை செய்தார் மற்றும் பல வழக்குகளில் மரண தண்டனையை பாராட்டினார். மக்களின் அதிருப்தியின் வன்முறை வெளிப்பாடாக இருந்த நீலிச இயக்கம் பலவீனமடையும் வகையில், மக்களுக்கு அரசாங்கத்தில் சில பங்குகளை வழங்குமாறு அவர் ஜாரை வலியுறுத்தினார். ஜாரின் அதிகாரத்தை எந்த வகையிலும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தாமல் சலுகைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது அவரது கருத்து. பல தயக்கங்களுக்குப் பிறகு, ஜார் 30 மார்ச் 1881 அன்று அதிகாரப்பூர்வ பத்திரிகையில் மெலிகாஃப் திட்டத்தை வெளியிட உத்தரவிட்டார். இருப்பினும், அன்றைய தினம், அவர் வாகனம் ஓட்டிவிட்டு

திரும்பும் போது, அவரது வண்டி மீது வெடிகுண்டு வீசப்பட்டது. சேதம் சிதைந்தது மற்றும் அவரது எஸ்காட்களில் பலர் காயமடைந்தனர், அலெக்சாண்டர் II அதிசயம் போல் தப்பினார், ஆனால் காயமடைந்தவர்களுக்கு உதவ முயன்றபோது இரண்டாவது குண்டு அவருக்கு அருகில் வெடித்தது. பலத்த காயம் அடைந்த அவர் ஒரு மணி நேரத்தில் இறந்தார். இது ஜார் லிபரேட்டரின் முடிவு. ரஷ்யாவில் தாராளவாதிகளின் நம்பிக்கைகள் தகர்க்கப்பட்டாலும் நீலிச இயக்கம் முடிவுக்கு வரவில்லை. அலெக்சாண்டர் III மற்றும் நிக்கோலஸ் II இரக்கமற்ற அடக்குமுறைக் கொள்கையைப் பின்பற்றியதால், நீலிசம் மட்டுமே சரியான பதில். plehve மற்றும் Pobedonostev இருவரும் பழிவாங்கும் கொள்கையைப் பின்பற்றினர். நாட்டில் அமைதி இல்லை. எங்கும் பயங்கரவாதம் இருந்தது. தாராளவாதிகள் எல்லா நம்பிக்கைகளையும் கைவிட்டு நல்ல நாட்கள் வரும் என்று காத்திருந்தனர்.

ரஷ்யாவில் தாராளவாத சோதனை, எதிர்வினை மற்றும் அடக்குமுறையின் சூழலில், சில புதிய காரணிகள் தோன்றின. ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களுக்காக அதிக ஆயுதங்களைக் கொண்டிருக்கும் நோக்கில் ரஷ்யாவின் ஜார் நாட்டின் தொழில்துறை வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தார். இருப்பினும் தொழில்துறை புரட்சியின் முன்னேற்றத்துடன், அவர்கள் முன்னணி வணிகர் காரணி உரிமையாளர்கள் மற்றும் வங்கியாளர்களிடம் வந்தனர், அவர்கள் ஜாரின் கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரங்களுக்கு ஒரு காசோலையை வைக்க தங்கள் மனதை உருவாக்கினர். தாராளவாதிகளின் மேற்கத்திய கருத்துக்களால் பாதிக்கப்பட்ட இந்த அறிவுஜீவிகளின் குழு 1902 இல் ஜெர்மனியில் உள்ள ஸ்டாட்கார்ட்டில் விடுதலை என்ற கட்டுரையை வெளியிடத் தொடங்கியது. 1904 ஆம் ஆண்டில் "யூனியன் ஆஃப் லிபர்ட்டர்ஸ்" என்ற தாராளவாத அரசியல் கட்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதே நேரத்தில், அராஜகவாத பிரச்சாரம் நாட்டில் வலுவாக இருந்தது. 1904 இல், ப்ளேவ் படுகொலை செய்யப்பட்டார் மற்றும் ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரில் ஜப்பானியர்களின் கைகளில் ரஷ்ய இராணுவங்கள் தோல்விகளை சந்திக்கத் தொடங்கின. இந்த இரண்டு காரணிகளும் ரஷ்ய அரசாங்கத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நிக்கோலஸ் II தனது கொள்கையில் மாற்றங்களைச் செய்யும் மனநிலையில் இருந்தார், மேலும் அவர் தாராளவாதப் போக்கு கொண்ட இளவரசர் மிர்ஸ்கியை உள்துறை அமைச்சராக செப்டம்பர் 1904 இல் நியமித்தார். புதிய மந்திரி அறிவித்தார் "ரஷ்ய மக்கள் இன்னும் தகுதியற்றவர்கள் என்றாலும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்திற்கு, பேரரசின் உள்ளூர் பிரதிநிதிகள், ஜெம்ஸ்டோஸ், வலிமை மற்றும் கொடுக்கப்பட்ட, அதிக செயல் சுதந்திரம் மற்றும் நிறுவப்பட்ட அமைப்புக்கு ஆபத்து இல்லாமல் பெரிய வாய்ப்புகள்." "நல்ல அரசாங்கத்தின் அடிப்படையாக மக்கள் மீதான நேர்மையான நம்பிக்கை. பத்திரிகைகளுக்கு அதிக கருத்துச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. நவம்பர் 1904 இல், Zemstoves இன் பிரதிநிதிகள் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் சந்திக்க அனுமதிக்கப்பட்டது. நாட்டின் தேவைகள், சட்டத்தரணிகள், கற்றறிந்த சமூகங்கள், நகர சபைகள் மற்றும் ஏனைய தொழில்சார் மற்றும் கல்விசார் நிறுவனங்கள் தற்போதுள்ள முறைமையில் உள்ள குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டியதுடன், பரிகாரங்களையும் பரிந்துரைத்துள்ளன அல்லது

விவரங்களில் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அவசரம் குறித்து மக்கள் ஒருமனதாகத் தோன்றியது. சில பிரச்சனைகள், மனசாட்சி சுதந்திரம், பேச்சு வெளியீடு, பொதுக்கூட்டங்கள் மற்றும் சங்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கோரினர். நீதிபதிகளால் நீதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினர். யாரேனும் தண்டிக்கப்படுவதற்கு முன் அனைவருக்கும் பயிற்சி வழங்கப்பட வேண்டும். மக்களுக்கு அதிக கட்டுப்பாடு வழங்கப்பட வேண்டும். உள்ளாட்சி விவகாரங்கள் தொடர்பாக, முழு நாட்டிற்கும் ஒரு பாராளுமன்றம் அமைக்கப்பட்டு அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் சட்டங்கள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளை உருவாக்க வேண்டும். அரசு. தேசிய அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான கோரிக்கையும் முன்வைக்கப்பட்டது.

ருஸ்ஸோ- ஜப்பானிய போரின் தாக்கங்கள்

மக்கள் கோரும் சீர்திருத்தங்களைக் கொடுத்து அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்த ஜார் தயாராக இல்லை. இதன் விளைவாக அதிருப்தி தொடர்ந்தது. ருஸ்ஸோ-ஜப்பானியப் போரில் ரஷ்ய தோல்வி மக்கள் மத்தியில் அதிருப்தியை அதிகரித்தது. ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் ஜெர்மனிக்கும் ஆஸ்திரியாவுக்கும் தப்பிச் சென்றனர். பலர் மஞ்சூரியாவுக்கு பயோனெட்டின் புள்ளியில் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பல வணிக நிறுவனங்கள் போரின் காரணமாக தோல்வியடைந்தன மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் சும்மா இருந்தனர் மற்றும் அதிருப்தி நபர்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டனர். அறுவடைகள் மோசமாக இருந்தன, அதிகாரிகள் முன்னோக்கி அனுப்புவதற்குப் பதிலாக லாபத்திற்காக பொருட்களை விற்று மாவட்டத்தின் செலவில் தங்களை வளப்படுத்திக் கொள்வது கண்டறியப்பட்டது. செஞ்சிலுவை சங்கத்தின் நிதியும் கூட மிச்சப்படுத்தப்படவில்லை. 1 ஜனவரி 1905 இல், போர்ட் ஆர்தர் நீண்ட முற்றுகைக்குப் பிறகு சரணடைந்தார். புரட்சிகர போராட்டம் தொடர்ந்தது. மாஸ்கோ மற்றும் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தெருக்களில் அணிவகுத்து, "எதேச்சதிகாரத்தை வீழ்த்து" மற்றும் "போரை நிறுத்து" என்று முழக்கமிட்டனர். டிசம்பர் 1904 இல், ஜார் ஒரு ஆணையை வெளியிட்டார், அதில் அவர் நாட்டுக்கு பொருத்தமானதாகக் கருதப்பட்ட சீர்திருத்தங்களை சுட்டிக்காட்டினார். அந்தச் சீர்திருத்தங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சட்டங்களைத் தயாரிக்கும்படி அவர் தனது அமைச்சர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த சீர்திருத்தங்களில் ஒரு தேசிய சட்டமன்றம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை, மேலும் ஜார் ஒரு சில சிறிய சலுகைகளை செய்ய தயாராக இருந்தாலும், அவர் அதிகாரத்தில் இருந்து பிரிந்து மக்களை விவகாரங்களில் பங்கேற்க ஒப்புக்கொள்ள தயாராக இல்லை என்று மக்கள் உணர்ந்தனர். நாட்டில் கிளர்ச்சி தொடர்ந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

22 ஜனவரி 1905 அன்று, "இரத்தம் தோய்ந்த ஞாயிறு" படுகொலை என்று அழைக்கப்பட்டது. தந்தை கபோனின் தலைமையில் ஏராளமான தொழிலாளர்கள் தங்கள் குறைகளை பேரரசரின் முன் வைக்கும் நோக்கில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் உள்ள அரசு அரண்மனையை அணுக முயன்றனர். அவர்களின் குறைகளைக் கேட்பதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் கருதுபவர்களாலும், வழக்கமான

படைகளாலும் தாக்கப்பட்டு மனித உயிர் இழப்பு ஏற்பட்டது. 1905 இல், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் இடையூறுகள் தொடர்ந்தன. பிப்ரவரி 1905 இல், இளவரசர் மிர்ஸ்கிக்குப் பதிலாக புலிகுயின் நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் அடக்குமுறைக் கொள்கை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது. வன்முறை மற்றும் அடக்குமுறை செயல்களுக்கு சங்கங்கள் மூலமாகவும், புரட்சியாளர்களால் வெடிகுண்டு வீச்சுகளாலும் பதில் அளிக்கப்பட்டது. பல்வேறு இடங்களில் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. பிரபுக்களின் வீடுகள் விவசாயிகளால் எரிக்கப்பட்டன. ராணுவத்திலும் கடற்படையிலும் கலகங்கள் நடந்தன. ஜாரின் பிற்போக்குத்தனமான மாமாவான கிராண்ட்-டியூக் சர்கஸ் படுகொலை செய்யப்பட்டார், ஏனெனில் அவர் "மக்கள் குச்சியை விரும்புகிறார்கள்" ரஷ்யாவின் பணி வீழ்ச்சியின் விளிம்பில் உள்ளது என்று அறிவிக்கும் துணிச்சல் இருந்தது.

ஜார் நிக்கோலஸின் வெளிப்பாடுகள்:

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஜார் நிக்கோலஸ் I ஆகஸ்ட் 1905 இல் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். அந்த ஆவணத்தில் அவர் அறிவித்தார், "எதேச்சதிகார அதிகாரம் தொடர்பான அடிப்படைச் சட்டத்தைப் பாதுகாக்கும் அதே வேளையில், அவர் ஜனவரி 1906க்குப் பிற்பகுதியில் மாநில கவுன்சிலை அழைக்க முடிவு செய்துள்ளார். டுமா, ரஷ்யா முழுவதிலும் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியது. டுமா வெறுமனே தூதரக அமைப்பில் மட்டுமே இருக்கப் போகிறது, மேலும் சட்டங்களை இயற்றும் முழு அதிகாரம் கொண்ட பிரதிநிதித்துவ சட்டமன்றம் அல்ல. தொழிலாளர்களும் தொழில்முறை வகுப்புகளும் இல்லை. 10 மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள்தொகை கொண்ட செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் 9 ஆயிரம் வாக்காளர்கள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்பதில் இருந்து, டுமாவின் அமர்வுகள் பொதுவில் இருக்கக்கூடாது என்ற தடைசெய்யப்பட்ட பிரான்சிபைஸ் பற்றிய ஒரு யோசனை அவருக்கு இருந்தது.

சலுகைகள் போதாதவை மற்றும் மாயை என்று கருதப்பட்டதால், புரட்சிகர கட்சிகள் தங்கள் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தனர் மற்றும் வேலைநிறுத்த ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தினர். தொடக்கம் இரயில்வே வேலைநிறுத்தம் ரஷ்ய சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் பரவியது மற்றும் ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் அனைத்து தகவல்தொடர்புகளையும் துண்டித்தது மற்றும் ரஷ்யாவிற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் அனைத்து தகவல்தொடர்புகளையும் துண்டித்தது. ஒரு நபர் பயணம் செய்ய விரும்பினால், அவர் சாதாரண நெடுஞ்சாலைகளையோ அல்லது தண்ணீரையோ பயன்படுத்த வேண்டும். வணிகம் கட்டப்பட்டது. வணிகர்களும் நல்ல கப்பலைப் பெற முடியாது. இதேபோன்ற வேலைநிறுத்தங்கள் ஆர்டர் தொழிற்சாலைகளிலும் நடந்தன. வழங்கல் கடைகளைத் தவிர, மற்ற அனைத்து கடைகளும் நடைமுறையில் மூடப்பட்டிருந்தன. பெரிய நகரங்களில், எரிவாயு மற்றும் மின்சார நிறுவனங்கள் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டன, சீர்திருத்தங்கள் ஜார் வழங்கும் வரை பாக்கிஸ்டுகள் மருந்துகளை விற்க மறுத்துவிட்டனர். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். வழக்கறிஞர்கள் அவர்களைப்

பின்தொடர்ந்தனர், சட்ட நீதிமன்றங்கள் மூடப்பட வேண்டியிருந்தது. எந்தப் பத்திரிகையும் அச்சடிக்க முடியவில்லை. தேசிய வாழ்வு முழுவதுமே தூக்கி எறியப்பட்டதாகத் தோன்றியது.

ஜார் நிக்கோலஸின் II அறிக்கை 1905

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஜார் 30 அக்டோபர் 1905 அன்று மற்றொரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். அவர் பேச்சு சுதந்திரம், மனசாட்சி மற்றும் சங்கம் போன்ற "குடிமை சுதந்திரத்தின் மாறாத அடித்தளங்களை" வழங்கினார். உரிமையானது தாராளமயமாக்கப்பட்டது. "டுமாவின் ஒப்புதல் இல்லாமல் எந்தச் சட்டமும் நடைமுறைக்கு வராது என்றும், பொது அதிகாரிகளின் செயல்களின் சட்டப்பூர்வமான கண்காணிப்பில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் திறம்பட பங்கேற்க முடியும் என்றும் மாறாத விதியாக" அவர் அறிவித்தார். . போபெடோனோஸ்டெவ் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார் மற்றும் கவுண்ட் ரைட் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இராணுவ சட்டங்கள்

புரட்சியாளர்கள் சலுகைகளில் திருப்தி அடையவில்லை மற்றும் ரஷ்யாவிற்கான மாநாட்டைக் கோரினர். ஜார் கோரிக்கையை ஏற்காததால், வேலைநிறுத்தங்கள் நவம்பர் 1905 முழுவதும் தொடர்ந்தன, ரோட்டர் கேரியர்கள் மற்றும் தந்தி ஆபரேட்டர்கள் போன்ற பிற வகுப்புகளும் சேர்ந்தன. ராணுவத்திலும் கடற்படையிலும் கலகங்கள் நடந்தன. மாஸ்கோ மற்றும் பிற இடங்களில் தெருக்களில் நிறைய சண்டைகள் நடந்தன. அரசாங்கம் அரசியல் நிர்ணய சபையை கூட்ட மறுத்து புதிய டுமாவிற்கு தேர்தல் நடத்த உத்தரவிட்டது. பின்லாந்துக்கு சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டு அந்நாட்டு மக்களுக்கு ஓரளவு அமைதி கிடைத்தது. இருப்பினும், ஒரு பக்கம் புரட்சியாளர்களுக்கும் மறுபுறம் பிற்போக்குவாதிகளுக்கும் இடையே ஒரு வகையான உள்நாட்டுப் போர் நடந்து கொண்டிருந்த ரஷ்யாவில் அமைதி இல்லை. அக்டோபர் 1905 தேர்தல் அறிக்கை இருந்தபோதிலும் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன. ஜனவரி 1906 இல் மட்டும் 78 செய்தித்தாள்கள் இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டன மற்றும் 58 ஆசிரியர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சிறைகளில் தள்ளப்பட்டனர் அல்லது சைபீரியாவுக்கு வெளியேற்றப்பட்டனர். ரஷ்யாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் இராணுவச் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டது.

டுமாவின் கூட்டத்திற்கு முன்பே, ஜார் பேரரசின் சபையை எழுப்ப ஒரு ஆணையை வெளியிட்டார். புதிய அமைப்பு பெரும்பாலும் அதிகாரிகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது மற்றும் டுமா கீழ் அறையாக இருக்கும் சட்டமன்றத்தின் மேல் அறையாக செயல்பட வேண்டும். சட்டங்கள் பேரரசின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்பு டுமா மற்றும் பேரரசின் கவுன்சிலால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். எனக்கு முன்பே டுமாவின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது.

டுமாவிற்ரு மார்ச் மற்றும் ஏப்ரல் 1906 இல் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, மேலும் "கேட்கள்" என்ற ஒரு கட்சி பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. ரைட் ராஜினாமா செய்தார், அவருக்குப் பிறகு கோரிமிகின் பதவியேற்றார். புதிய பிரதமரின் முதல் செயல், டுமாவால் தொட முடியாத "ஆர்கானிக் சட்டங்கள்" என்று அறியப்பட்டவற்றை வெளியிடுவதாகும்.

முதல் டுமா (1906)

1906 ஆம் ஆண்டு மே 10 ஆம் தேதி நிக்கோலஸ் II ஆல் டுமா திறக்கப்பட்டது. இது குறுகிய மற்றும் இராணுவ வாழ்க்கையை கொண்டிருந்தது. மேற்கத்திய தாராளமயத்தின் வழியில் ரஷ்யாவின் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் அதன் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியது. எவ்வாறாயினும், டம் அழைப்பை நிறுத்தத் தவறிய போதிலும், அதை வலிமையற்றதாக மாற்றுவதில் உறுதியாக இருந்த நாட்டில் உள்ள பிற்போக்கு சக்திகளின் எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. டுமா அனைத்து அரசியல் குற்றவாளிகளுக்கும் பொதுமன்னிப்பு கோரியது. "ரஷ்ய தேசத்தின் பிரதிநிதிகளின் முதல் கூட்டத்தில் முதல் சிந்தனை தங்கள் நாட்டிற்காக தங்கள் சுதந்திரத்தை தியாகம் செய்தவர்களுக்காக இருக்க வேண்டும்." அதன் முயற்சியின் விளைவாக, ஒரு பகுதி பொது மன்னிப்பு மட்டுமே அறிவிக்கப்பட்டது. டுமா பேரரசின் கட்டைவிரலின் கீழ் இருந்த பேரரசின் கவுன்சிலின் அமைப்பில் மாற்றத்தையும் கோரியது. அமைச்சர்களின் பொறுப்பையும் தன்னிடம் கோரியது. ராணுவச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. அரசு, ஜார், மடங்களுக்கு சொந்தமான நிலங்களை நீண்ட குத்தகைக்கு விவசாயிகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது.

முதல் டுமா இரண்டு மாதங்கள் மட்டுமே நீடித்தது, ஆனால் உறுப்பினர்கள் அதிக நுண்ணறிவைக் காட்டினர். அரசாங்கத்தின் குறைபாடுகள் சுதந்திரமாகவும் கடுமையாகவும் விமர்சிக்கப்பட்டன. அமைச்சர்களின் அணுகுமுறை அவமதிப்பு மற்றும் டுமாவின் விவாதங்களில் நிறைய துடுபிடித்தது. இது ஜார் மற்றும் டுமாவின் அமைச்சர்களின் பொறுப்பு சபையால் முழுவதும் எதிர்க்கப்பட்டது. பொதுமக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர், நாட்டில் சீர்கேடுகள் ஏற்பட்டன. விவசாயிகள் மத்தியில் இருந்த ஒரு தீவிரக் கட்சி, நாட்டின் நிலத்தை எந்த வித ஈடுபாடும் இல்லாமல் விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஆதரவாக இருந்தது. ஜார் 22 ஜூலை 1906 இல் டுமாவைக் கலைப்பதன் மூலம் முட்டுக்கட்டையைத் தீர்க்க முயன்றார். அவர் "கொடுமான ஏமாற்றம்" மற்றும் தேசத்தின் பிரதிநிதிகள், உற்பத்திச் சட்டத்தில் தங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, தங்கள் தகுதிக்கு அப்பாற்பட்ட துறைகளில் வழிதவறிவிட்டனர் என்றும் அவர் அறிவித்தார். உள்ளூர் அதிகாரிகளின் செயல் அவரால் நிறுவப்பட்டது, மேலும் அவரது ஏகாதிபத்திய விருப்பத்தால் மட்டுமே வகுக்கப்படக்கூடிய அடிப்படை சட்டங்களின் குறைபாடுகள் குறித்து கருத்து தெரிவித்தது.

இரண்டாவது டுமா (1970)

5 மார்ச் 1970 இரண்டாவது டுமாவின் கூட்டத்திற்கான தேதியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஸ்டோலிபின் பின்லாந்தில் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் அவர்களில் 230 பேர் கையெழுத்திட்ட ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். அந்த விஞ்ஞாபனத்தில், முதல் டுமா கலைக்கப்பட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததோடு, மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்திற்காக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்காக நிற்குமாறு மக்களை அழைத்தனர். அரசாங்கத்திற்கு திடகாத்திரமோ பணமோ கொடுக்க வேண்டாம் என்று மக்களிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். டுமாவின் ஒப்புதல் இல்லாமல் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட அனைத்து கடன்களும் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டது. ஜார் மன்னரின் பயங்கரவாத ஆட்சியைப் பற்றி அலட்சியமாக அல்லது பயந்த மக்களிடையே எந்த விளைவையும் இந்த விஞ்ஞாபனம் உருவாக்கத் தவறிவிட்டது.

இரண்டாவது டுமா மார்ச் 5, 1970 அன்று சந்தித்தது, ஆனால் வேலை சுமுகமாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே டுமாவிற்கும் அமைச்சகத்திற்கும் இடையே புனைகதை இருந்தது, அது காலப்போக்கில் தொடர்ந்து அதிகரித்து வந்தது. டுமாவின் 16 உறுப்பினர்களை அரசாங்கம் கைது செய்து, மறுபிரசாரம் செய்ததற்காக அவர்களை மறைமுகமாகச் செய்தது. அரசாங்கத்தின் இந்த நடவடிக்கையானது அரசியலமைப்புச் சுதந்திரத்தின் மீதான தாக்குதலாகக் கடுமையாகக் கோபமடைந்தது மற்றும் டுமா அரசருடன் வாள்களை அளக்கத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தது, அது 16 ஜூன் 1970 அன்று கலைக்கப்பட்டது. செப்டம்பர் 1970 இல் புதிய டுமாவைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான ஆணைகள் வெளியிடப்பட்டன. நவம்பரில் சந்திக்கலாம். தேர்தல் சட்டத்தில் அதிரடி மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்ட தேர்தல் அறிக்கையை அரசு வெளியிட்டது. மாற்றத்தின் விளைவாக, புதிய டுமாவின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் சுமார் 130000 நில உரிமையாளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மக்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தபோது, "சட்டத்தை ரத்து செய்து புதிய சட்டத்தால் மாற்றுவதற்கான உரிமை ரஷ்யாவின் ஜாரின் வரலாற்று அதிகாரத்தை முதல் தேர்தல் சட்டத்தை வழங்கிய அதிகாரத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானது" என்று ஜார் கூறினார். நாட்டின் மீது தனது எதேச்சதிகார கட்டுப்பாட்டை தக்கவைக்க அரசாங்கம் உறுதியாக இருந்தது. அனைத்து விதமான சட்டவிரோத செயல்களும் அரசு அதிகாரிகளால் செய்யப்பட்டன, அவற்றை சவால் செய்ய யாரும் இல்லை. Reaction முழு வீச்சில் இருந்தது.

மூன்றாவது டுமா (1907-14)

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் செப்டம்பரில் மூன்றாவது டுமா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது மற்றும் நவம்பர் 1907 இல் கூடியது. அது பெரும் நிலப்பிரபுக்களும் பிற்போக்குவாதிகளும் நிறைந்திருந்தது. ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை, இது ஒரு சாந்தமான கூட்டம் என்பதை நிரூபித்தது. பிற்போக்குவாதிகள் மூன்றாவது டுமாவையும் கலைக்கக் கோரினர். ஆனால் அவர்களின் கருத்தை அரசு ஏற்கவில்லை. டுமா தொடர அனுமதிக்கப்பட்டது, ஆனால் அது ஒரு ஆலோசனை அமைப்பாக

மட்டுமே செயல்பட்டது. அதன் குரல் பெரிதாக எண்ணப்படவில்லை. இந்த நிலை 1914 வரை தொடர்ந்தது. இந்த வழியில்தான் முதல் இரண்டு தசாப்தங்களில் ரஷ்யாவில் தாராளவாத சோதனை தோல்வியடைந்தது. பிற்போக்குவாதிகள் ஆட்சிக்கு வந்து தாராளவாதிகள் மதிப்பிழந்தனர்.

அலகு - IV

முதல் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு இடையில் ரஷ்யா

1917 ரஷ்யப் புரட்சி:

முதலாம் உலகப் போர் வெடித்தபோது, ரஷ்யாவில் பல குழுக்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தன, அவர்கள் தங்கள் நிறுவனங்களில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவரத் தயாராகி வந்தனர். அவர்களில் மிகவும் மிதமானவர்கள், அக்டோபர் 30, 1905 இல் ஜார் தனது பிரகடனத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கோரிய அக்டோபிரிஸ்டுகள், அதில் டுமாவொர்க்கிங்கிற்கு ஆதரவாக இருக்கும் தாராளவாத பிரபுக்கள் இல்லாமல் எந்தச் சட்டமும் பிணைக்கப்பட்டதாக கருதப்படாது என்று அவர் உறுதியளித்தார். பிரஷ்யாவின் லேண்ட்டேக் போன்ற கீழ்நிலை நிலை. அரசியலமைப்பு ஜனநாயகவாதிகள் நிச்சயமாக மிகவும் தாராளவாதிகள் மற்றும் முக்கியமாக தொழில்முறை வகுப்புகள், பல்கலைக்கழக ஆண்கள், முதலாளிகள் மற்றும் முற்போக்கான பிரபுக்களிடமிருந்து ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் ஒரு பரந்த உரிமையை கோரினர், டுமாவிற்கு அதிக அதிகாரம் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனில் அது போன்ற மந்திரி பொறுப்பு. இந்த இரண்டு குழுக்களும் அரசியலமைப்பு ஆட்சியை நோக்கி முற்போக்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க விரும்பின, ஆனால் அமைதியான வழிகளில் அவ்வாறு செய்ய விரும்பினர். தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கு ஜாரின் ஒன்றிணைக்கும் செல்வாக்கு அவசியம் என்று அவர்கள் நம்பினர்.

போல்ஷிவிக்குகள் மற்றும் மென்ஷிவிக்குகள்

சமூக ஜனநாயகவாதிகள் மற்றும் சோசலிச புரட்சியாளர்கள் தங்கள் நோக்கங்களில் மிகவும் தீவிரமானவர்கள். சமூக ஜனநாயகக் கட்சியினரைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புற உழைக்கும் மனிதர்களாக இருந்தனர். அவை சோசலிசப் பிரச்சாரத்திற்கு வளமான களமாக இருந்தன. அனைத்து தொழிற்சாலைகளும் அவர்களால் கைப்பற்றப்படும், முதலாளிகள் வெளியேறி, குறைந்த நேர வேலை மற்றும் அதிக ஊதியத்துடன் சிறந்த சூழ்நிலையில் வேலை செய்வதற்கான வாய்ப்பைப் பெறுவார்கள் என்று அவர்கள் கனவு கண்டார்கள். சாம்ராஜ்யத்தைத் தூக்கியெறிந்து அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற நினைத்தனர். 1903 இல், இந்த கட்சி போல்ஷிவிக் அல்லது "பெரும்பான்மை" மற்றும் மென்ஷிவிக் அல்லது "சிறுபான்மை" என அறியப்பட்ட இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில், கட்சித் தந்திரோபாயங்கள் குறித்தும் அவர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. போல்ஷிவிக் தீவிரவாதிகள். அவர்கள் முதலாளித்துவக் கட்சிகளுடன் எந்த ஒத்துழைப்பையும், படிப்படியான சீர்திருத்தக் கொள்கையையும் எதிர்த்தனர். அவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதற்காக நின்றார்கள். மென்ஷிவிக்கிகள் மிதவாதிகள் மற்றும் அவர்கள் மக்களுக்கு கல்வி கற்பதன் மூலமும், மிதமான தாராளவாத

குழுக்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதன் மூலமும் படிப்படியாக ஒரு சோசலிச ஆட்சியைக் கொண்டுவரத் தயாராக இருந்தனர்.

சோசலிசப் புரட்சியாளர்கள் ஒரு சில தீவிர அறிவுஜீவிகளின் தலைமையின் கீழ் ஏராளமான விவசாயிகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் முக்கிய ஆர்வம் நிலம் மற்றும் அவர்கள் நிலத்தை தனியார் சொத்திலிருந்து "முழு மக்களின் சொத்தாக" மாற்ற விரும்பினர். அவர்கள் வசம் இருந்த நிலங்கள் அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்கப் போதுமானதாக இல்லை. 1914 இல் ரஷ்யாவில் நான்கில் மூன்றில் ஒரு பங்கு நிலம் விவசாயிகளின் கைகளில் இருந்தது உண்மைதான், ஆனால் அவர்கள் கிரீடம், சர்ச் மற்றும் பிரபுத்துவத்தின் எஞ்சிய எஸ்டேட்களைக் கைப்பற்றி தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொள்ள ஆர்வமாக இருந்தனர். விவசாயிகளின் நலன்களுக்காக ரஷ்யாவில் இருக்கும் அரசியல் மற்றும் சமூக ஆட்சியை அழிக்க வேண்டும் என்று புரட்சியாளர்கள் கோரினர்.

1917 புரட்சிக்கான காரணங்கள்

முதலாம் உலகப் போர் வெடிப்பதற்கு முன்பு ரஷ்யாவில் ரஷ்ய நிர்வாகத்தின் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு எதிராக ஒரு தொடர்ச்சியான போராட்டம் இருந்தது. பல வழிகளில் வெளிப்படும் அதிருப்தியில் நாடு கொதித்தெழுந்தது. அரசியலமைப்பு மற்றும் புரட்சிகர முறைகள் இரண்டும் நிலைமையை மேம்படுத்த முயற்சிக்கப்பட்டன, ஆனால் அவை அனைத்தும் தோல்வியடைந்தன. இருப்பினும், அந்த தோல்விகள் ரஷ்யாவின் தேசபக்தர்களை சோர்வடையச் செய்யவில்லை, அவர்கள் நீண்ட காலத்திற்கு வெற்றி பெறுவார்கள் என்று முழு நம்பிக்கையுடன் இருந்தனர். ரஷ்ய விவசாயிகள் நிலத்திற்காக கூச்சலிட்டனர் மற்றும் நாட்டின் மக்கள்தொகை அதிகரிப்பால் அவர்களின் நிலப்பசி அதிகரித்தது. அவர்கள் தங்கள் இலக்குகளை அடைய பயங்கரவாத வழிமுறைகளை ஆதரித்தனர். யூதர்கள் போலந்து, ஃபின்ஸ் மற்றும் பிற சிறுபான்மையினர் ரஸ்ஸி.பிகேஷன் கொள்கையால் எரிச்சலடைந்தனர் மற்றும் அவர்கள் நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பில் மாற்றத்திற்காக போராடினர். ஜாரிச ஆட்சியை தூக்கி எறிய வேண்டும் என்று புரிந்து கொள்ளும் எந்தப் பகுதியுடனும் கைகோர்க்க அவர்கள் தயாராக இருந்தனர். ரஷ்யாவில் தொழிற்புரட்சி என்பது ஒருபுறம் இருக்க, கருத்துக்களத்தில் ஒரு புரட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது.

தாராளவாத சோதனை தோல்வி

மேற்கின் தாராளவாத மற்றும் தீவிரமான கருத்துக்களுக்கு எதிராக ஜார்கள் ரஷ்யாவை முத்திரையிட முயன்றனர், ஆனால் அதையும் மீறி மேற்கத்திய சிந்தனை மற்றும் உதாரணத்தின் செல்வாக்கு நாட்டிற்குள் வடிகட்டப்பட்டு, பிற்போக்குத்தனமான ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர உறுதியான இயக்கத்தை உருவாக்கியது. ஜார்ஸ். டால்ஸ்டாய், துர்கனேவ், தஸ்தாய் வானத்தின் சிறந்த நாவல்கள் ரஷ்யாவின் இளைஞர்களின் கற்பனையைக் கிளறிவிட்டன. புத்திசாலிகள்

மேற்கத்திய வழிகளில் அரசியல் சீர்திருத்தங்களைக் கோருகையில், மார்க்ஸ், பகுனின் மற்றும் க்ரோபோட்கின் ஆகியோரைப் பின்பற்றிய தீவிரவாதிகள் சோசலிசம் மற்றும் அராஜகத்திற்காக நின்றார்கள், ரஷ்யாவின் தற்போதைய வரிசையில் அனைத்தையும் அழிக்கும் நோக்கில் நீலிசம். ரஷ்யாவில் தாராளவாத சோதனையின் தோல்வி, அமைதியான முறைகளின் வேலைவாய்ப்பு தேவையான முடிவுகளை கொண்டு வரப்போவதில்லை என்று மக்களை நம்ப வைத்தது. 1904-5 ருஸ்ஸோ - ஜப்பானியப் போர் ஜாரிச ஆட்சியின் திறமையின்மையை அம்பலப்படுத்தியது மற்றும் முதலாம் உலகப் போர் அதை முற்றிலுமாக அழித்தது.

முதல் உலகப் போர் கூட்டணிகள்

முதலாம் உலகப் போர் வெடித்தபோது, ரஷ்யாவின் மக்களிடையே நீண்ட சலசலப்பும் ஒற்றுமை உணர்வும் இருந்தது. செர்பியா மற்றும் பெல்ஜியத்தைத் தாக்குவதில் மத்திய சக்திகளின் நடவடிக்கை ரஷ்யர்களால் தேவையற்ற மற்றும் அப்பட்டமான ஆக்கிரமிப்புக் கடையாகக் கருதப்பட்டதன் காரணமாக, கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சுடன் ரஷ்யாவின் கூட்டணி நாட்டின் எதிர்காலத்திற்கு மகிழ்ச்சியான அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது. . எவ்வாறாயினும், அடுத்தடுத்த நிகழ்வுகளால் அனைத்து நம்பிக்கைகளும் பொய்யாக்கப்பட்டன மற்றும் அரசாங்கத்திற்கும் மக்களுக்கும் இடையில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒத்துழைப்பு பலனளிக்கவில்லை.

தொழிலாளர் பற்றாக்குறை

போர் முன்னேறியதும், அரசு இயந்திரம் முழுவதுமாக சிதைந்துவிட்டது. பொது அணிதிரட்டல் இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையை 15 மில்லியன் வலிமையாக உயர்த்தியது. அந்த ஆட்களை ஆயத்தப்படுத்துதல் மற்றும் வழங்குவதில் அரசாங்கம் சிக்கலை எதிர்கொண்டது. இதுபோன்ற முன்னோடியில்லாத சூழ்நிலையை எதிர்கொள்ள நாட்டின் தேசிய வளங்கள் முழுமையாக சுரண்டப்படவில்லை மற்றும் அணிதிரட்டல் காரணமாக ஏற்பட்ட கடுமையான தொழிலாளர் பற்றாக்குறை நிலைமையை மோசமாக்கியது.

இராணுவ ஆட்சி

பால்டிக் கடலின் முற்றுகை ரஷ்யாவை உலகின் பிற பகுதிகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தியது மற்றும் உணவுப் பொருட்களை நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்ய முடியவில்லை. இதனால், போரின் நடுவே பட்டினி நாட்டை ஆட்டிப்படைத்தது. இலாபம் ஈட்டுதல் மற்றும் கறுப்புச் சந்தைப்படுத்துதல் ஆகியவை செழித்தோங்கின, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. இராணுவம் மற்றும் சிவில் நிர்வாகத்தில் திறமையின்மை மற்றும் ஊழல் இருந்தது. அரசாங்கம் நிதி நெருக்கடியையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அரசாங்கம் நாட்டில் மதுவிலக்கு என்ற முட்டாள்தனமான கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் மதுபானத்தின் அரசு ஏகபோகத்தின் செயல்பாட்டை இடைநிறுத்தியது.

பணவீக்கக் கொள்கை ஒரு தீய வட்டத்தை உருவாக்கியது. விலைகள் எகிறிக் கொண்டிருந்தன. உணவு வகைகள் பொதுவாக இருந்தன. போரில் இராணுவத்தின் தலைகீழ் நடவடிக்கைகளால் நிலைமை மோசமாகியது.

வேலைநிறுத்தங்கள்

1915 ஆம் ஆண்டில், ரஷ்யப் படைகள் கலீசியா மற்றும் போலந்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபோது, தேசபக்தியுள்ள ரஷ்யர்கள் இராணுவத் தலைவர்களின் திறமையின்மை மற்றும் அரசாங்கத்தின் திறமையின்மை மற்றும் ஊழலைக் கண்டித்தனர். தோல்வியைத் தொடர்ந்து தோல்வியும், கொல்லப்பட்டவர்கள் மற்றும் காயமடைந்தவர்களின் எண்ணிக்கை லட்சக்கணக்கில் உயர்ந்ததும், அரசாங்கத்தின் மீதான விமர்சனங்கள் அதிக சத்தமாகவும் கோபமாகவும் மாறியது. திறமையற்ற தளபதிகள் மற்றும் அதிகாரிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் போரை இன்னும் தீவிரமாக விசாரிக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை எழுந்தது. நகரங்களில் கலவரங்களும், வெடிமருந்து தொழிற்சாலைகளில் வேலைநிறுத்தங்களும் நடந்தன.

ரஸ்புடினின் செல்வாக்கு

சாமர்த்தியமான ஆட்சியால் மட்டுமே நிலைமையைக் காப்பாற்ற முடியும், ஆனால் ஜார் நிக்கோலஸ் II மனித புத்திசாலித்தனத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தார், ஒரு சில விதிவிலக்குகளுடன், அவரைச் சூழ்ந்து செல்வாக்கு செலுத்தியவர்கள், அரசியல் மேடையில் மந்தமான அடுத்தடுத்து கடந்து சென்ற அமைச்சர்கள், அவரது உடனடி குடும்ப உறுப்பினர்கள் அல்லது நீதிமன்றத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பவர்கள் முட்டாள்கள், ஊழல் மற்றும் புரட்சிகரமானவர்கள். ஜாரினாவின் பாத்திரம் துரதிர்ஷ்டவசமானது. அவர் ஒரு நரம்பியல் மற்றும் சமநிலையற்ற பெண் மற்றும் ரஸ்புடினின் செல்வாக்கின் கீழ் இருந்தார், ஒரு படிக்காத, கரடுமுரடான மற்றும் உரிமையுள்ள விவசாயி. பேரரசர் ரஸ்புடின் மீது மறைமுக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் மற்றும் அவரை "கடவுளின் மனிதன்" என்று கருதினார். அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்கள் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளின் நியமனம் மற்றும் பதவி நீக்கம் ஆகியவை ரஸ்புடினிடம் இருந்தது. ரஸ்புடினின் செல்வாக்கின் கீழ் பேரரசி இராணுவத்தின் கட்டளையை நேரில் ஏற்க ஜார் தூண்டினார். இராணுவத்தின் கட்டளையை நேரில் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஜார் புறப்பட்டவுடன். ஆகஸ்ட் 1915 இன் இறுதியில் ஜார் வெளியேறியதும் பேரரசி மற்றும் ரஸ்புடினின் தனிப்பட்ட ஆட்சி தொடங்கியது.

அரசாங்கத்தில் உள்ள அனைத்தும் ரஸ்புடினின் விருப்பங்களைப் பொறுத்தது. பல்வேறு துறைகளின் நிரந்தரத் தலைவர்கள் அடிக்கடி இடமாற்றம் செய்யப்பட்டு, நிர்வாக இயந்திரம் முழுவதையும் நிலைகுலையச் செய்தது. 1916 இல் ராஸ்பாடின் நாட்டின் மறுக்கமுடியாத எஜமானரானார். பொது ஒற்றுமை நாடு முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது மற்றும் நாட்டில் உள்ள பரம பிற்போக்குவாதிகள் கூட வரவிருக்கும் பேரழிவைப் பற்றி ஜார் எச்சரித்தனர். மிஷனரிகள்,

நலன் விரும்பிகள் கொடுத்த எச்சரிக்கைகளில் இருந்து லாபம் அடைவதற்குப் பதிலாக, ஜார் அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார். 30 டிசம்பர் 1916 இல், ரஸ்புடின் இளவரசர் யூசுபோவ் மற்றும் பிற பழமைவாதிகளால் தொடர்புபடுத்தப்பட்டார்.

பொருளாதார நெருக்கடிகள்

எதேச்சதிகார முறைகள் மேலோங்கும் வரை வழியில் வெற்றி சாத்தியமில்லை என்ற பொதுவான உணர்வு 1916 இல் இருந்தது. இராணுவம் ஊக்கமிழ்ந்து அதிருப்தியடைந்து வீண் போரினால் சோர்வடைந்திருந்தது. 1916-17 குளிர்காலத்தில், அது ஏற்கனவே கலைக்கும் செயல்பாட்டில் இருந்தது. போராட விருப்பமின்மை இருந்தது. பின்பகுதியில் விளக்கங்கள் இருந்தன. அதிகாரிகள் மீதான ஒழுக்கம், அவநம்பிக்கை, சந்தேகம் ஆகியவற்றில் சரிவு ஏற்பட்டது. 1917 ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில், போரினால் உருவாக்கப்பட்ட பொருளாதார நிலைமைகள் காரணமாக மக்களிடையே அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும் ஏற்பட்டது.

உணவுப்பற்றாக்குறை

போரின் போது பொறிகளாலும் வரம்புகளாலும் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்திருந்தது. 1916-17 குளிர்காலத்தில் நிலக்கரிக்கு கடுமையான பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது மற்றும் பல தொழில்கள் மூடப்பட்டன. போர் பயணிகள் போக்குவரத்தின் அழுத்தத்தின் கீழ் போக்குவரத்து அமைப்பு முற்றிலுமாக சரிந்தது, இராணுவ மற்றும் விநியோக ரயில்களை முன்னோக்கிச் செல்வதற்கு ஒரு நேரத்தில் வாரக்கணக்கில் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. குறிப்பாக கோபம் கொண்ட நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களில், கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்தது. போர்முனையில் போராடுவதற்காக மில்லியன் கணக்கான விவசாயிகள் இராணுவத்தில் பணியமர்த்தப்பட்டதற்கும், சண்டைப் படைகளுக்கு உணவளிக்க உணவுக்கான தேவை அதிகரித்ததற்கும் இது ஒரு பகுதியாகும். வயல்களில் பணிபுரியும் விவசாயிகள், நடைமுறையில் எந்த மதிப்பும் இல்லாத நாணயத்திற்கான பொருட்களைப் பிரிக்கத் தயாராக இல்லை. போக்குவரத்து அமைப்பின் சரிவு உணவு நிலைமையின் தீவிரத்தை அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக நகரங்களில் குறுகிய உணவுகள் மற்றும் ரொட்டி வரிகள் மற்றும் பசி மக்கள் "ரொட்டி" என்று கூச்சலிட்டனர்.

பெட்ரோகாட்டில் கலவரம்

1917 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 8 ஆம் தேதி, பெட்ரோகாட்டில் தன்னிச்சையான கலவரங்கள் நடந்தன. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக தெருக்களில் ரொட்டிக்காக முழக்கமிட்டனர். அதே நாளில், 80 முதல் 90 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர் மற்றும் தெருக்களில் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்ட மக்களுடன் இணைந்தனர். சிவப்புக் கொடிகளும் புரட்சிகர பதாகைகளும் காட்சியளித்தன. 1917 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 11 ஆம் தேதி, பெட்ரோகிராட் காரிஸனின் நிறுவனங்களில் ஒன்று மக்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த உத்தரவிடப்பட்டபோது கலகம் செய்தது மற்றும் ஆயுதம்

ஏந்தியது. பெட்ரோகிராட்டின் இராணுவ ஆளுநர் வேலைநிறுத்தம் செய்பவர்களை தங்கள் பணிக்குத் திரும்புமாறு உத்தரவு பிறப்பித்து அறிவிப்புகளை வெளியிட்டார், மேலும் டம்ஸ் மீது வழக்குத் தொடர உத்தரவிடப்பட்டது. வேலைக்குத் திரும்புவதற்குப் பதிலாக, வேலைநிறுத்தங்கள் தொழிலாளர்கள் மற்றும் சிப்பாய்களின் சோவியத்துகளை தங்கள் காரணத்திற்காக நிறுவின. வீட்டுப் படைகளின் பூவாக இருந்த ப்ராப்ராஷென்ஸ்கி ரெஜிமென்ட் கூட தலைகீழாக நுழைந்து அதன் சில அதிகாரிகளை சுட்டுக் கொன்றது. மற்ற பல படைப்பிரிவுகளும் அமைதியடைந்தன மற்றும் 25,000 வீரர்கள் தொழிலாளர்களுடன் இணைந்தனர். மார்ச் 12, 1917 மாலைக்குள், புரட்சிகர தொழிலாளர்கள் பெட்ரோகிராட்டின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தனர்.

தற்காலிக அரசாங்கம்:

14 மார்ச் 1917 அன்று, ஜார் பெட்ரோகிராடை அடைய முயன்றார், ஆனால் தொழிலாளர்கள் தண்டவாளத்தை இழுத்ததால் அவரது ரயில் நிறுத்தப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில், ஜார் ஜெனரல் இவானோவின் கீழ் ஒரு இராணுவத்தை பெட்ரோகிராடைக் கைப்பற்ற அனுப்பினார், ஆனால் அவரது பெரும்பாலான துருப்புக்கள் புரட்சியாளர்களிடம் சென்றன. 1917 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 15 ஆம் தேதி, ஜார் வழிவிட்டு ஒரு பொறுப்பான அமைச்சகத்தை வழங்க முடிவு செய்தார், துரதிர்ஷ்டவசமாக, சலுகை மிகவும் தாமதமாக வந்தது. ஜார் பதவி விலக வேண்டும் என்று ஒரு பொதுவான கோரிக்கை இருந்தது, இறுதியில் ஜார் தனது சிம்மாசனத்தை அவரது இளம் மகன் அலெக்சிஸுக்கு விட அவரது சகோதரர் மைக்கேலுக்கு நேரடியாகச் செல்ல வேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் பதவி விலகினார். பெட்ரோகிராட் சோவியத் குடியரசைக் கோரியது. டுமாவின் தூதுக்குழு ஒன்று மைக்கேலைச் சந்தித்து, ஒரு அரசியலமைப்புச் சபை எதிர்காலத்தை தீர்மானிக்கும் வரை அவர் தனது அனைத்து அதிகாரங்களையும் தற்காலிக அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதே மக்களின் கோரிக்கையாக இருந்தது என்று அவருக்குத் தெரிவித்தனர். இந்த கோரிக்கையை மைக்கேல் ஏற்றுக்கொண்டார், மேலும் அனைத்து அதிகாரமும் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் கைகளில் விழுந்தது, இதில் நில உரிமையாளர், முதலாளித்துவ, உற்பத்தி மற்றும் தொழில்முறை வகுப்புகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மிதவாதிகள் இருந்தனர். ஜார் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார், பின்னர் அவர் அரச குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் கொல்லப்பட்டார்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள தற்காலிக அரசாங்கம் ரஷ்ய மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது மற்றும் பெட்ரோகிராட் தொழிலாளர்களின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, அவர்கள் நாடு முழுவதும் உள்ளூர் சோவியத்துகளை நிறுவினர், தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களால் நகரத்தில், கிராமப்புற மாவட்டங்களில் விவசாய கம்யூன்கள் மற்றும் இராணுவப் பிரிவுகளால் இராணுவம். இந்த சோவியத்துகள் சோசலிசப் புரட்சியாளர்களாலும், சோசலிசப் புரட்சியாளர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மென்ஷிவிக் சமூக ஜனநாயகவாதிகளாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன, சோவியரைக் கட்டுப்படுத்தும் அரசாங்கத்தில் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத மென்ஷிவிக் சமூக

ஜனநாயகவாதிகள் ஒரு அரசியல் மாற்றத்துடன் ஒரு முழுமையான புரட்சிக்காக நிற்கிறார்கள், அவர்கள் கோரினர். முதலாளித்துவத்தை தூக்கி எறிதல். குறிப்பாக நில உரிமையாளர்களின் நிலங்கள் அனைத்தும் இழப்பீடு இன்றி பறிமுதல் செய்ய வேண்டும் என விவசாயிகள் கோரிக்கை விடுத்துள்ளனர். தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளை வெளியேற்றவும், தொழிற்சாலைகளில் தங்கள் சொந்த கட்டுப்பாட்டை நிறுவவும் கோரினர். அவர்கள் அனைவரும் போரால் அவதிப்பட்டவர்கள், விரைவில் அமைதி பெற விரும்புகிறார்கள்.

ஏப்ரல் 1917 இன் ஆரம்பத்தில், மென்ஷிவிக் சமூக ஜனநாயகவாதிகள் மற்றும் மிதவாத சோசலிச புரட்சியாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட "சோவியத்துகளின் அனைத்து ரஷ்ய காங்கிரஸ்". காங்கிரஸ் ஏகாதிபத்தியத்தை கைவிட வேண்டும், சுயநிர்ணயக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் மற்றும் இணைப்புகள் மற்றும் இழப்பீடுகள் இல்லாமல் அமைதியை முடிக்க வேண்டும் என்று கோரியது. அதன் கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், போரைத் தொடரவும், தற்காலிக அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளிக்கவும் அது வாக்களித்தது.

இருப்பினும், மே 1, 1917 அன்று, வெளியுறவு மந்திரி மிலியுகோவ் நேச நாட்டு அரசாங்கங்களுக்கு ஒரு குறிப்பை அனுப்பினார், ரஷ்யாவின் உறுதியான முடிவைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் வகையில், தனி சமாதானம் இல்லை மற்றும் நேச நாடுகளுடனான தனது கடந்தகால ஒப்பந்தங்களுக்கு இணங்க போரை "தீர்மானமான வெற்றிக்கு" கொண்டு செல்ல வேண்டும். இது பெட்ரோகிராட் சோவியத் ஆல் வெறுப்படைந்தது மற்றும் பெட்ரோகிராட் மற்றும் மாஸ்கோவில் எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள் இருந்தன. "Lவுன் வித் மிலியுகோவ்" என்ற முழக்கத்துடன் விரோதமான ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தன. போர் அமைச்சர் பதவி விலகக் கோரி பல படைப்பிரிவுகள் பதாகைகளுடன் அணிவகுத்துச் சென்றதன் விளைவாக வெளிவிவகார அமைச்சரும் போர் அமைச்சரும் இராஜினாமா செய்தனர். இது வரை, பெட்ரோகிராட் சோவியத்தில் இருந்த மென்ஷிவிக் தலைவர்கள், தற்காலிக அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளுக்கு எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்கவில்லை மற்றும் அதனுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டனர். தற்காலிக அரசாங்கத்தின் மறுசீரமைப்பில், மென்ஷிவிக்குகளுக்கும் மிதவாத சோசலிச புரட்சியாளர்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. கெரென்ஸ்கி போர் மந்திரி ஆனார், மென்ஷிவிக்குகளும் மிதவாத சோசலிச புரட்சியாளர்களும் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் இணைவதற்கு ஒரு காரணம் போல்ஷிவிக்குகளின் அதிகரித்துவரும் செயல்பாடு ஆகும்.

போரில் லெனின்:

1917ல் ரஷ்யாவில் புரட்சி நடந்தபோது, லெனின் ஒரு புரட்சியாளர், சவிட்சர்லாந்தில் இருந்தார். அவர் ரஷ்யாவின் தற்காலிக அரசாங்கத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட அரசியல் குற்றவாளிகளுக்கு பொது மன்னிப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் தனது நாட்டிற்கு வர முடிவு செய்தார். அவர் நேச நாடுகளின் பகுதிகள் வழியாக செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை,

ஆனால் இறுதியில் ஜேர்மனி அரசாங்கத்திடம் இருந்து அவரது எல்லை வழியாக செல்ல அனுமதி பெற முடிந்தது. லெனின் ஏப்ரல் 16, 1917 இல் பெட்ரோகிராடை அடைந்தார், உடனடியாக மற்ற போல்ஷிவிக் தலைவர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றத் தொடங்கினார். தற்காலிக அரசாங்கத்தால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட பத்திரிகை, பேச்சு, கூட்டம் மற்றும் அமைப்பு ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்துடன், போல்ஷிவிக்குகள் தங்கள் வேலைத்திட்டம் மற்றும் தந்திரோபாயங்களுக்காக கிளர்ச்சி செய்ய ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

மக்களின் உணவுப் பிரச்சனைகள், நீடித்த யுத்தம் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சபையைக் கூட்டுவதில் ஏற்பட்ட தாமதம் ஆகியவற்றை லெனின் தனது நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. சூழ்ச்சி மற்றும் பிரச்சாரம், லட்சிய வாய்ப்புகள் உணர்வுப் சீரழிந்தவர்கள் மற்றும் நேர்மையான இலட்சியவாதிகளான ட்ரொட்ஸ்கி, ஜினோவியேவ், புகாரின், ஸ்டாலின், ரைகோவ், சிச்செரின், கமெனேவ் போன்றவர்களைக் கோட்பாட்டு வெறியர்களாகத் தன்னைச் சுற்றிச் சேகரிக்க முடிந்தது. லெனின் முதல் இடத்தைப் பிடித்தார். இரண்டாவது. போல்ஷிவிக் தலைவர்கள் ஒரு பொது அமைதியை உடனடியாக முடிவுக்கு கொண்டு வருதல், இழப்பீடு இல்லாமல் மற்றும் தாமதமின்றி நில உடைமைகளை உடனடியாக பறிமுதல் செய்தல், தொழிலாளர்களால் தொழிற்சாலைகளை உடைமையாக்குதல் மற்றும் இயக்குதல், உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தில் தேசிய கட்டுப்பாடு, தொழிலாளர்களின் சோவியத்துகளை மாற்றுதல் உள்ளிட்ட ஒரு புரட்சிகர வேலைத்திட்டத்தை மக்கள் முன் வைத்தனர். , விவசாயிகள் மற்றும் சிப்பாய்கள் அரசாங்கத்தின் தற்போதுள்ள அனைத்து நிறுவனங்களுக்கும் மற்றும் சொத்துக்களை அரசியல் உரிமைகளில் இருந்து விலக்குதல் ஆகும்.

மத்திய சக்திகளுக்கு எதிரான வெற்றிகரமான தாக்குதலுக்கு போர் மந்திரி கெரென்ஸ்கி தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒரு ரஷ்ய பொருளாதாரம் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் கைகளை வலுப்படுத்தும் மற்றும் வீரர்கள் மற்றும் குடிமக்களின் மன உறுதியை உயர்த்தும் என்பது அவரது கருத்து. ரஷ்ய முன்னேற்றம் ஜூன் 1917 இன் இறுதியில் தொடங்கியது மற்றும் சில நாட்களுக்கு எல்லாம் நன்றாக இருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான கைதிகளும், ஏராளமான போர்ப் பொருட்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. சுமார் 20 மைல் தூரம் முன்னேறியது. ஜேர்மனியர்களால் ஆஸ்திரிய கோடுகள் வலுப்படுத்தப்படாத இடங்களில், அவர்கள் வழிவகுத்தனர். ஜூலை 19 அன்று, ஜேர்மன் துருப்புக்களின் பெரும் செறிவு டாரோபோல் திசையில் ஒரு பயணத்தைத் தொடங்கியது. ஜேர்மன் அழுத்தத்தின் கீழ் ஆர்சியர்கள் பின்வாங்கினர். ஒழுக்கமும் அமைப்பும் உடைந்தன. முழு படைப்பிரிவுகளும் தங்கள் அதிகாரிகளைக் காட்டி சண்டையிட மறுத்தன. கலீசியாவில் முழு ரஷ்ய வரிசையும் பறந்தது மற்றும் 1916 இன் ரஷ்ய ஆதாயங்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டன.

ஜூலை 16, 1917 இல், போல்ஷிவிக்குகள் பெட்ரோகிராடில் ஆயுதமேந்திய எழுச்சிக்கான தீவிர முயற்சியை மேற்கொண்டனர். பின்னர் கூட்டத்தில் சிவப்புக் கொடிகள் தோன்றின. இரண்டு நாட்கள் தெருக்களில் நடந்த சண்டையில் விசுவாசமற்ற துருப்புக்கள் மற்றும் போல்ஷிவிக்குகள்

தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் போல்ஷிவிக்குகளை ஒடுக்குவதற்கு அரசாங்கம் தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கெரென்ஸ்கி தந்தி அனுப்பினார். போல்ஷிவிக்குகளின் பலம் ஒட்டுமொத்த இராணுவத்திலும் மற்றும் நாட்டின் பக்கத்திலும் பலவீனமாக இருந்தது. லெனின் தற்காலிக அரசாங்கத்தை உடனடியாக தூக்கியெறிவதற்கான தனது திட்டத்தை கைவிட்டு, இராணுவம் முழுவதையும் தன் பக்கம் வெல்வதற்கான அனைத்து முயற்சிகளையும் செய்ய முடிவு செய்தார்.

கெரன்ஸ்கி பிரதமர் ஆதல்

தற்காலிக அரசாங்கம் மிகவும் கடினமான நிலையில் இருந்தது. போர் முனைகளில் தோல்விகள் ஏற்பட்டன மற்றும் தலைநகரில் ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. கெரன்ஸ்கி பிரதமராக பதவியேற்றார். அவர் அரசாங்கத்தை வலுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்தாலும், பிற்போக்கு சக்திகள் மற்றும் போர்க்குணமிக்க முடியாட்சியால் அவருக்கு சிரமங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

போல்ஷிவிக்குகள் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைக் கோரினர், ஆனால் பழமைவாதிகள் இராணுவத்தின் சர்வாதிகாரத்தைக் கோரினர். செப்டம்பர் 1917 இல், ஜெனரல் கோர்னிலோவ் கெரன்ஸ்கிக்கு ஒரு இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தார், பெட்ரோகிராடில் இராணுவச் சட்டத்தை பிரகடனப்படுத்த வேண்டும் மற்றும் தற்காலிக அரசாங்கம் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும் என்று கோரினார். கெரன்ஸ்கி இறுதி எச்சரிக்கையை நிராகரித்தார் மற்றும் கோர்னிலரை கைது செய்தார். இது போல்ஷிவிக்குகளுக்கு சாதகமான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது.

போல்ஷிவிக்குகள் நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் மற்றும் ஒரு சில நாட்களில் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் மீதான மக்களின் நம்பிக்கை முற்றிலும் அசைக்கப்பட்டது. சோவியத் மேலும் புரட்சிகரமாக மாறியது. ஜேர்மனியர்கள் தொடர்ந்து முன்னேறினர். அவர்கள் ரிகாவைக் கைப்பற்றினர் மற்றும் பெட்ரோகிராடை அச்சுறுத்தினர். போல்ஷிவிக் பிரச்சாரம், ஜேர்மன் பிரச்சாரம் மற்றும் பிரிவினைவாத பிரச்சாரம் ஒவ்வொரு திசையிலும் குழப்பத்தை உருவாக்கியது. தொழிலாளர்கள் தொழில்துறையின் மீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டை வைத்திருக்க விரும்பினர்.

போல்ஷிவிக்குகளின் அறிவிப்பு

இந்த நேரத்தில் லெனின் வேலைநிறுத்தம் செய்ய முடிவு செய்தார். அக்டோபர் 1917 இல் அவர் போல்ஷிவிக் கட்சியின் மத்தியக் குழுவின் "சதிக் கூட்டத்தை" நடத்தினார் மற்றும் தற்காலிக அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சிக்கு ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டது. நவம்பர் 7, 1917 அன்று சோவியத்துகளின் அனைத்து ரஷ்ய காங்கிரஸையும் கூட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பம் இருந்தது. இந்த காங்கிரஸில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலோர் போல்ஷிவிக்குகள் மற்றும் காங்கிரஸ் ஒப்படைப்பதற்கு ஆதரவாக அறிவிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சோவியத்துகளுக்கு

அதிகாரம். நவம்பர் 5, 1917 அன்று மாலை, போல்ஷிவிக்குகள் பின்வரும் அறிவிப்பை வெளியிட்டனர்: "கவலைப் புரட்சி அதன் குற்றத் தலையை உயர்த்தியுள்ளது. சோவியத்துகளின் அனைத்து ரஷ்ய காங்கிரஸையும் அரசியலமைப்புச் சபையையும் அழிப்பதற்காக கோர்னிலோவிஸ்டுகள் படைகளைத் திரட்டுகின்றனர்"

புதிய தற்காலிக அரசாங்கம்

இரவில், பின்னணியின் அனைத்து பொது கட்டிடங்களும் பயோஷெவிக் துருப்புக்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. இரவில் நிலையங்கள், தந்தி மற்றும் தொலைபேசி அலுவலகங்கள், பாலங்கள் சக்தி மற்றும் ரஷ்ய வங்கியையும் கூட அவர்கள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். நவம்பர் 7 ஆம் தேதி காலை, போல்ஷிவிக்குகளால் வழங்குவவர் அரசாங்கம் வீரர்கள் மற்றும் விவசாயிகள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது" கெரென்ஸ்கி தப்பினார், ஆனால் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் மற்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அதே இரவில் சோவியத்துகளின் அனைத்து ரஷ்ய காங்கிரஸ் ஒப்புதல் அளித்து நிறைவேற்றப்பட்டது. 1917 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 8 ஆம் தேதி, அதே காங்கிரஸ் மக்கள் ஆணையர்களின் சோவியத்" என்ற புதிய தற்காலிக அரசாங்கத்தை நிறுவியது, அதில் லெனின் தலைவராகவும், ட்ரொட்ஸ்கி வெளிநாட்டு விவகாரங்களுக்கான ஆணையராகவும் இருந்தார்.

ப்ரெஸ்ட்-லிடோவ்ஸ்க் உடன்படிக்கை

ட்ரொட்ஸ்கி பெட்ரோகிராடில் உள்ள வெளிநாட்டு டிப்ளோமாக்களுக்கு ஒரு குறிப்பை அனுப்பினார், அதில் சோவியத் அரசாங்கம் அனைத்து மக்களுக்கும் அந்தந்த அரசாங்கங்களுக்கும் ஒரு ஜனநாயக அமைதிக்கான முடிவை உடனடியாகத் திறக்கும் நோக்கத்துடன் அனைத்து முனைகளிலும் வெளியில் ஒரு உடனடித் திட்டத்தைத் தயார்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. ட்ரொட்ஸ்கியின் குறிப்பு அனைத்து நேச நாடுகளாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டது, ஆனால் மத்திய சக்திகள் அதற்கு பதிலளித்தன மற்றும் 3 டிசம்பர் 1917 அன்று பிரெஸ்ட்-லிடோவ்ஸ்கில் ஒரு போர்நிறுத்தத்திற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கப்பட்டன.

இரு தரப்பினரும் அதிகபட்சமாக முயற்சித்ததால் பேச்சுவார்த்தை நீடித்தது. இறுதியில் ப்ரெஸ்ட்-லிடோவ்ஸ்க் உடன்படிக்கை மார்ச் 1918 இல் கையெழுத்தானது. சோவியத் யூனியன் போலந்து, கோர்லாந்து மற்றும் லித்துஸ்தானியாவை விட்டுக்கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டது, மேலும் ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி ஆகியவை லிவோனியா எஸ்தோனியாவைக் காலி செய்ய, இந்த பிராந்தியங்களின் எதிர்கால நிலையைத் தங்கள் மக்களுடன் ஒத்துப்போகாமல் தீர்மானிக்க அனுமதிக்கின்றன. பின்லாந்து, ஆலண்ட் தீவுகள் மற்றும் உக்ரைன் மற்றும் உக்ரேனிய மக்கள் குடியரசு மற்றும் மத்திய சக்திகளுக்கு இடையேயான ஒப்பந்தங்களை அங்கீகரித்து, அர்டபன் மாவட்டங்களை துருக்கியிடம் சரணடையச் செய்தன. கார்ஸ் மற்றும் படும் மற்றும் மத்திய

சக்திகளின் பிரதேசங்களிலும், உடன்படிக்கையின் கீழ் உள்ள பிரதேசங்களிலும் அனைத்து போல்ஷிவிக் பிரச்சாரத்தையும் நிறுத்த வேண்டும்.

இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட போது, போல்ஷிவிக்குகள் ரஷ்யாவிற்கு அமைதியை உறுதிப்படுத்த முடிந்தது என்பது உண்மைதான், ஆனால் அதன் அளவு மிகவும் குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் இது போல்ஷிவிக்குகளுக்கு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தின் சோதனையை முயற்சிக்க சுதந்திரமான கையை வழங்கியது. நேச நாட்டு சக்திகள் மத்திய சக்திகளுடன் வாழ்வா சாவா போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, சோவியத் யூனியனில் தலையிட நேரமில்லை மற்றும் மத்திய சக்திகள் ரஷ்ய நாட்டிலிருந்து தங்கள் துருப்புக்களை திரும்பப் பெற்று, நேச நாடுகளுக்கு எதிராக அதைப் பயன்படுத்துவதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

போல்ஷிவிக்களின் சிரமங்கள்

போல்ஷிவிக்குகள் பல சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது, போல்ஷிவிசம் ஒரு கடந்து செல்லும் கட்டம் என்று நம்பிய வெள்ளை ரஷ்யர்கள் என்று அழைக்கப்படும் பல ரஷ்யர்கள் இருந்தனர் மற்றும் நேச நாடுகளின் ஆதரவுடன் எதிர் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளால், போல்ஷிவிக் ஆட்சியை தூக்கி எறிய முடியும் என்று அவர்கள் நம்பினர். கூட்டாளிகளும் அத்தகைய யோசனையை எதிர்க்கவில்லை. மத்திய சக்திகளுக்கு எதிராக பயன்படுத்துவதற்காக மர்மன்ஸ்க், ஆர்க்காங்கல் மற்றும் விளாடிவோஸ்டாக் ஆகிய இடங்களில் பெரும் இராணுவப் பொருட்கள் தரையிறக்கப்பட்டன. ரஷ்யாவில் பிரெஞ்சு மக்களால் பில்லியன் கணக்கான பிராங்குகள் முதலீடு செய்யப்பட்டிருந்ததால், போல்ஷிவிக் ஆட்சியை அகற்றுவதில் பிரான்ஸ் குறிப்பாக ஆர்வமாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, மார்பக-லிடோவ்ஸ்க் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிறகு, நேச நாட்டு பயணப் படைகள் மர்மன்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஆர்கேஞ்சுட் மற்றும் வைடிவோஸ்டாக். நவம்பர் 1918 இல், பிரெஞ்சுப் படைகள் ஒடெஸாவைக் கைப்பற்றின. பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் பல்வேறு டிரான்ஸ்-காகசியன் குடியரசுகளை ஆக்கிரமித்தன.

நேச நாட்டுப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு பகுதியும் சோவியத் அரசாங்கத்தை கவிழ்க்க சதி செய்து கொண்டிருந்த போல்ஷிவிக் எதிர்ப்பு ரஷ்யர்களுக்கு ஒரு அணிவகுப்பு களமாக செயல்பட்டது. கிழக்கிலிருந்தும், தெற்கிலிருந்தும், மேற்கிலிருந்தும் முன்னேற வெள்ளைப் படைகள் திட்டமிட்டுள்ள நிலையில், 1919 ஆம் ஆண்டு சோவியத் அரசாங்கத்தின் வீழ்ச்சியைக் காணும் என போல்ஷிவிக் எதிர்ப்பு வட்டாரங்களில் நம்பப்பட்டது. இருப்பினும், போல்ஷிவிக் தலைவர்கள் நிலைமையை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ள முடிந்தது, அந்த நோக்கத்திற்காக அவர்கள் முக்கியமாக செக்கா மற்றும் செம்படை ஆகிய இரண்டு நிறுவனங்களைச் சார்ந்திருந்தனர். நவம்பர் 1917 புரட்சிக்குப் பிறகு, கேபிடல் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துவதற்காக செக்கா உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, ஆனால் பின்னர் அது ஒரு பிழையின் நிறுவனமாக மாற்றப்பட்டது, இது மக்களை செயலில் ஆதரிக்க அல்லது செயலற்ற நிலைக்கு தள்ள

பயன்படுத்தப்பட்டது. அரசாங்கத்திற்கு ஆபத்தானவர்கள் என்று கருதப்படும் அனைவரையும் கைது செய்யவும், முயற்சி செய்யவும், சுடவும் செக்காவுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 1918 இல், ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சிவப்பு பயங்கரவாதம் தொடங்கியது, இது பிரெஞ்சு புரட்சியின் பயங்கரவாத ஆட்சியை விட இரத்தக்களரியாக இருந்தது. பழைய ஆட்சியின் அனுதாபிகளாக இருந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் குளிர் ரத்தத்தில் கொல்லப்பட்டனர். சில காலமாக, சோவியத் அரசாங்கத்திடம் நடைமுறையில் நிலைமையை எதிர்கொள்ள எந்த இராணுவமும் இல்லை. இருப்பினும், போருக்கான ஆணையராக இருந்த ட்ரொட்ஸ்கியால் தன்னார்வ செம்படை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1918 ஆம் ஆண்டில், இது 1,00,000 க்கும் மேற்பட்ட ஆண்களைக் கொண்ட நன்கு பொருத்தப்பட்ட மற்றும் நன்கு பயிற்சி பெற்ற படையாக உருவாக்கப்பட்டது.

1919 இல் வெள்ளைப் படைகளின் ஒரே நேரத்தில் முன்னேற்றம் தொடங்கியது. அவர்களில் சிலர் உண்மையில் லெனின்கிராட் அருகே சென்றடைந்தனர், இது 22 ஏப்ரல் 1920 அன்று சோவியத் அரசாங்கத்தால் பெட்ரோகிராட்டுக்கு வழங்கப்பட்ட புதிய பெயராகும். இருப்பினும், அவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு பின்வாங்கப்பட்டனர். ரஷ்ய மக்கள், குறிப்பாக விவசாயிகள், நிலப்பிரபுக்களுக்கு நிலங்களையும், பிரபுத்துவத்திற்கு பழைய சலுகைகளையும் மீட்டெடுக்கத் துடிக்கும் பிற்போக்குத்தனத்தின் முகவர்களாக அவர்களைக் கருதியதன் காரணமாக வெள்ளைப் படைகளின் தோல்வி ஓரளவுக்குக் காரணமாகும். ரஷ்ய விவசாயிகள் நிலப்பிரபுக்களின் படைகளால் விடுவிக்கப்படத் தயாராக இல்லை. மேலும், வெள்ளைப் படைகள் செல்லும் போதெல்லாம் கொள்ளையடிப்பதையே நாடினர். போல்ஷிவிசம் மற்றும் தீவிர இராணுவப் பிற்போக்குத்தனத்திலிருந்து, முந்தையது குறைவான தீமையாக விரும்பப்பட வேண்டும் என்று ரஷ்யாவின் வெகுஜனங்கள் நம்பினர், மேலும், வெள்ளைப் படைகளின் நடத்தை மற்றும் அவர்களின் தலைவர்களின் இரத்தக்களரி அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் நேச நாடுகளின் மக்களின் அனுதாபத்தை அந்நியப்படுத்தியது.

இதன் விளைவாக, 1919 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், அனைத்து நேச நாட்டுப் படைகளும் ஐரோப்பிய ரஷ்யாவிலிருந்து திரும்பப் பெறப்பட்டன, இருப்பினும் ஜப்பானியர்கள் விளாடிவோஸ்டோக்கை இன்னும் சில காலம் ஆக்கிரமித்தனர். போல்ஷிவிக் தலைவர்கள் இன்னும் ஒரு ஆபத்தை எதிர்கொண்டனர். தெற்கின் வெள்ளைப் படைகள் பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தால் தீவிரமாக ஆதரிக்கப்பட்டன, 1910 இன் ஆரம்ப மாதங்களில், அவர்கள் உக்ரைனில் வடக்கு நோக்கி நகர்ந்தனர். அதே நேரத்தில் துருவங்கள் சோவியத் யூனியனை ஆக்கிரமித்தன, மே 1920 இல், அவர்கள் கியேவ் நகரத்தை ஆக்கிரமிக்க முடிந்தது. மீண்டும், சோவியத் யூனியனின் மக்கள் தங்கள் அரசாங்கத்தின் ஆதரவிற்கு அணிதிரண்டனர் மற்றும் துருவங்கள் கிட்டத்தட்ட வார்சாவுக்குத் தள்ளப்பட்டன. அவர்களை பேரழிவிலிருந்து காப்பாற்றியது பிரெஞ்சு உதவி. 1920 ஆம் ஆண்டின்

இறுதிக்குள், ஐரோப்பிய ரஷ்யா புரட்சிகரப் படைகளை செயலில் எதிர்கொள்வதில் இருந்து அகற்றப்பட்டது.

கோசலிச் சமுதாயம்

போல்ஷிவிக்குகள் ரஷ்ய மக்களின் அரசியல் வாழ்க்கையை முற்றிலுமாக மாற்றினர். 1918 ஆம் ஆண்டில், ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு, லெனின்கிராட்க்கு பதிலாக மாஸ்கோவை தேசியத் தலைநகராகக் கொண்டு ரஸ்சின் சோவியத் கூட்டமைப்பு சோவியத் குடியரசை நிறுவியது. ரஷ்யா ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக மாறியது, அதில் அனைத்து அதிகாரமும் "நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற சோவியத்துகளில் ஒன்றுபட்ட" தொழிலாளர்களுக்கு சொந்தமானது. புதிய குடியரசு ரஷ்யாவின் உழைக்கும் மக்களின் சுதந்திர சோசலிச சமுதாயமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சி உலக வரலாற்றில் ஒரு பெரிய நிகழ்வு. இது முதலாம் உலகப் போரின் வலிமையான நிகழ்வாகும். இது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அதிகாரம் தங்கியிருக்கும் ஒரு புதிய வகை அரசை அமைத்தது. சோவியத் யூனியன் என்பது மார்க்சின் கனவு, நடைமுறை வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. இது செயல்பாட்டில் சோசலிசம். ரஷ்யப் புரட்சி குருட்டு வெறுப்பு அல்லது குருட்டு உருவ வழிபாட்டுடன் கருதப்படுகிறது.

லெனின் மற்றும் ஸ்டாலின்

லெனின் மற்றும் ஸ்டாலின் அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் 1917 இல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முடிந்தது, ஆனால் அவர்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பல சிக்கல்கள் இருந்தன. அதேபோன்று விவசாயம் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு நிலம் வழங்கப்பட்டது, ஆனால் அவர்களின் உழைப்பின் விளைபொருட்களின் மீது முழுக் கட்டுப்பாடும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை, அது முழுவதும் அரசுக்குச் சொந்தமானது. விவசாயிகள் தங்களுக்குத் தேவையானதைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர், ஆனால் உபரியை அரசே நிர்ணயித்த விலையில் எடுத்துக் கொண்டது. இதன் விளைவாக, விவசாயிகள் தங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள போதுமானதை விட அதிகமாக வளரவில்லை. உபரி இல்லாததால், ஊர்களில் பஞ்சம் தோன்றியது. இதன் விளைவாக, அரசாங்கம் தனது கொள்கையை மாற்றி, விவசாயிகள் தங்கள் உபரி விளைபொருட்களை வெளிச்சந்தையில் விற்க அனுமதிக்க வேண்டும்.

ரஷ்ய அரசாங்கத்திற்கு இரண்டு மடங்கு பிரச்சனை இருந்தது - ஒன்று ரஷ்யாவில் கம்யூனிசத்தை நிறுவுவது, மற்றொன்று அதை உலகம் முழுவதும் பரப்புவது. கம்யூனிசமும் முதலாளித்துவமும் அருகருகே வாழ முடியாது என்றும், ரஷ்யாவில் கம்யூனிசம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால், உலகின் பிற பகுதிகளிலும் முதலாளித்துவம் தூக்கியெறியப்பட வேண்டும்

என்றும் பல இலட்சியவாதிகள் போல்விவிக்குகள் இருந்தனர். இந்த குழுவின் தலைவர் லெனினின் வலது கரமாக இருந்த ட்ரொட்ஸ்கி ஆவார். Zinoviev அவருடன் நெருக்கமாக தொடர்பு கொண்டிருந்தார் மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் கம்யூனிச பிரச்சாரத்தை ஒழுங்கமைப்பதே அவரது கடமை. போல்விவிக்குகளிடையே பல நடைமுறை மனிதர்கள் இருந்தனர், அவர்கள் ரஷ்யாவில் தங்கள் முழு ஆற்றலையும் குவித்து, தங்கள் நாட்டை மிகவும் பெரியதாக ஆக்க வேண்டும் என்று கருதினர், மற்ற நாடுகள் தங்கள் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு பொறாமைப்படுவார்கள். இந்த பிரிவின் தலைவர் ஸ்டாலின். இரு குழுக்களுக்கும் இடையே மோதல் நீடித்தது.

ஸ்டாலின்

லெனின் 1924 இல் தனது நாட்டில் கம்யூனிசத்தை நிலையான அடிப்படையில் நிலைநிறுத்தி விட்டு இறந்தார். அவரது மரணத்தைத் தொடர்ந்து ஸ்டாலினுக்கும் ட்ரொட்ஸ்கிக்கும் இடையே மேலாதிக்கத்திற்கான போராட்டம் நடந்தது. இது ஆளுமைகள் மற்றும் சித்தாந்தங்களின் போராட்டமாக இருந்தது. இருவருமே நாட்டில் தங்களை உயர்ந்தவர்களாக ஆக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தனர். இறுதியில் 1927ல் ஸ்டாலின் வெற்றி பெற்றார். ட்ரொட்ஸ்கி முதலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்தும் பின்னர் ரஷ்யாவிலிருந்தும் வெளியேறினார். அவர் ஆகஸ்ட் 1940 இல் கொலை செய்யப்பட்ட மெக்சிகோவிற்கு தப்பி ஓடினார்.

லெனின் மற்றும் ஸ்டாலினின் கீழ் இருந்த ரஷ்ய அரசாங்கம் அடிப்படையில் அரசியல் எதிரிகள் வைக்க வேண்டிய ஒரு சர்வாதிகாரமாக இருந்தது. தேர்தல் நடந்தது உண்மைதான் ஆனால் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஒரு வேட்பாளர் மட்டுமே இருந்தார். மற்ற கட்சிகளின் இருப்பு அனுமதிக்கப்படவில்லை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரிடையே பொறாமைமும் சந்தேகமும் ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக ஒருவரை ஒருவர் தூக்கி எறிய முயன்றார். அவ்வப்போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சுத்திகரிப்புகள் நடந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை கண்ணால் பார்க்காதவர்கள் தொழிலாளர் முகாம்களில் தள்ளப்பட்டனர். கம்யூனிசம் கிறிஸ்தவத்தை எதிர்த்ததால், ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச் ரஷ்யாவில் பாதிக்கப்பட்டது. இரகசிய போலீஸ் அமைப்பு ரஷ்யாவில் புதிய கம்யூனிஸ்ட் அரசுக்கு அதிருப்தி அல்லது விசுவாசமின்மையின் ஒவ்வொரு அறிகுறியையும் கண்டுபிடிப்பதில் எப்போதும் மும்முரமாக இருந்தது.

ரஷ்யாவில் உள்ள மக்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லை என்றால், அவர்கள் பல வழிகளில் முன்னேறினர். நாட்டில் கல்வி பரவியது, குழந்தைகள் மற்றும் பெரியவர்கள் இருவரும் படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொண்டனர். விவசாயிகளிடமும் கல்வி பரவியது. அனைவருக்கும் வேலை கிடைத்ததால் வேலையில்லா திண்டாட்டம் ஏற்படவில்லை. வேலை நிலைமைகள் மேம்படுத்தப்பட்டன. தேவைப்பட்ட அனைவருக்கும் மருத்துவ மற்றும் பல் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. முதியோர்களுக்கு வீடுகள் கட்டப்பட்டன. பல நகரங்களில் பெரிய அடுக்குமாடி குடியிருப்புகள் அமைக்கப்பட்டன. பொது வாழ்க்கைத் தரம் மேம்பட்டது. ஆனால் இவை

அனைத்திற்கும் விலை கொடுக்கப்பட வேண்டும், அத்துடன் தொழிலாளி முற்றிலும் அரசுக்கு அடிபணிய வேண்டும்.

ஸ்டாலின் மற்றும் ஐந்தாண்டு திட்டம்

நாட்டில் தனது மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திய பிறகு, ஸ்டாலின் நாட்டில் விவசாயம் மற்றும் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஐந்தாண்டு திட்டத்தை தயாரித்தார். சிறு விவசாயப் பண்ணைகளுக்குப் பதிலாக, மிகப் பெரிய பண்ணைகள் நாட்டில் நிறுவப்பட்டு, அதி நவீன விவசாய இயந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டு, அதிகபட்சமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. மாற்றத்தை எதிர்த்தவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு தொழிலாளர் முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர். அவர்களில் சிலர் கொலையும் செய்யப்பட்டனர். ஆனால் இதன் விளைவாக உற்பத்தி அதிகரித்தது. சுரங்கங்கள், ரயில்வே, எஃகு மற்றும் ஜவுளி போன்ற முக்கியமான தொழில்கள் முற்றிலும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. எந்தப் பொருளைப் பயன்படுத்த வேண்டும், எந்த அளவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும், தொழிலாளர்களுக்கு என்ன ஊதியம் வழங்க வேண்டும் என்பதை அரசே முடிவு செய்ய வேண்டும். 1932ல், ஐந்தாண்டுகளில் சாதிக்க நினைத்ததை, நான்கு ஆண்டுகளில் இத்திட்டம் எட்டியதாக அறிவிக்கப்பட்டது. 1933-38 காலகட்டத்தில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டது. ஸ்டாலின் 1953 வரை ஆட்சியைத் தொடர்ந்தார். இரண்டாம் உலகப் போரில் அவர் தனது நாட்டை வெற்றிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

வெளிநாட்டு கொள்கை

ரஷ்ய வெளியுறவுக் கொள்கை பல நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது, அதாவது. மஞ்சூரியாவில் உள்ள துறைமுகங்கள் மற்றும் ஆசியாவிற்கான வர்த்தக நிலையங்கள் உட்பட தூர கிழக்கில் ஜப்பானுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு, போஸ்பரஸ் மற்றும் மத்தியதரைக் கடலின் நுழைவாயிலின் மீது ரஷ்யமயமாக்கல் அல்லது முழு உரிமைகளைப் பெறுதல், ஸ்லாவ் குடும்பத்தின் முன்னணி உறுப்பினராக ரஷ்யாவுடன் பான்-ஸ்லாவிசம் தேசங்கள், ஐரோப்பாவின் பெரிய நாடுகளுக்கு எதிராக ஒரு இடையகமாக செயல்பட மேற்கில் உள்ள தேசிய இனங்களின் பெல்ட். பின்னர் 1917 புரட்சி வந்தது. கம்யூனிஸ்டுகள் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, மார்ச் 1918 இல், ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியுடன் பிரெஸ்ட் லிடோவ்ஸ்கில் ஒரு போர்நிறுத்தம் கையெழுத்தானது. கிழக்கு ஐரோப்பாவில் போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது, ஆனால் ரஷ்யா மத்திய சக்திகளுக்கு பரந்த பிரதேசங்களை ஒப்படைக்க வேண்டியிருந்தது. போர் இழப்பீடாக முந்நூறு மில்லியன் தங்க ரூபிள் செலுத்த ஒப்புக்கொண்டாள். சுதந்திர பின்லாந்து, எஸ்டோனியா மற்றும் லிதுவேனியாவை அமைக்க அவர் பொறுப்பேற்றார்.

வெளிநாட்டினரை வெளியேற்றுவதல்

ரஷ்யாவில் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியை வேரோடு பிடுங்குவதில் உறுதியாக இருப்பதாகத் தோன்றிய மேற்கு ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்காவின் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த தலையீட்டாளர்களுக்கு எதிராக ரஷ்யாவில் உள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் போராட வேண்டியிருந்தது. ரஷ்யாவில் உள்ள பழைய பிரபலத்துவமும் எதிர் புரட்சியை நடத்த முயன்றது மற்றும் தெற்கு ரஷ்யாவில் ஜெனரல் டெனிகின் மற்றும் வடக்கில் அட்மிரல் கோல்சக் ஆகியோரால் கணிசமான படைகள் எழுப்பப்பட்டன. கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் இந்த "வெள்ளை" தலைவர்களுக்கு உதவி அனுப்பியது. முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு எதிரான தேசபக்தி யுத்தம் என்று அழைக்கப்பட்டதை எதிர்த்துப் போராடுமாறு ரஷ்ய மக்கள் கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கத்தால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர், மேலும் வெளிநாட்டினரை ரஷ்ய மண்ணிலிருந்து வெளியேற்ற சமார் மூன்று ஆண்டுகள் ஆனது. செம்படையின் உதவியுடன் ரஷ்ய மண்ணிலிருந்து வெளிநாட்டினரை வெளியேற்றுவதில் ட்ரொட்ஸ்கி முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

ஆரம்பத்தில், ரஷ்யா ஐரோப்பாவின் பரியா என்று கருதப்பட்டது, அதன் விளைவாக எந்த நாடும் அத்துடன் சமாளிக்க விரும்பவில்லை. இருப்பினும், நிலைமை படிப்படியாக மாறத் தொடங்கியது. 1921 இல், கிரேட் பிரிட்டன் ரஷ்யாவுடன் வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தது, அதன் மூலம் ரஷ்யாவில் புதிய ஆட்சியை அங்கீகரித்தது. அதே ஆண்டில், ரஷ்யா ஜெர்மனியுடன் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இது இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான அனைத்து முந்தைய ஒப்பந்தங்களையும் நிராகரித்தது. இரு தரப்பினரும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமான உடன்படிக்கையில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க ஒப்புக்கொண்டனர். துருக்கியுடனும் இதே போன்ற ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் வெளி மங்கோலியா. 1922 இல், ரஷ்யாவும் ஜெர்மனியும் ராப்பல்லோ உடன்படிக்கையில் நுழைந்தன, இதன் மூலம் இரு நாடுகளும் முதலாம் உலகப் போரில் இருந்து எழும் போர் இழப்பீடுகள் உட்பட அனைத்து நிதி கோரிக்கைகளையும் கைவிட்டன. தூதரக மற்றும் தூதரக உறவுகள் தொடங்கப்பட்டன.

பிறநாடுகளின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தல்

உலகில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய இந்த ஒப்பந்தத்தில் மிகவும் சாதகமான தேசம் என்ற கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இருப்பினும், அது நீடித்த விளைவை ஏற்படுத்தவில்லை. ஜெர்மனி ரஷ்யாவுடன் சண்டையிட்டது, அமெரிக்காவிலும் கிரேட் பிரிட்டனிலும் அவரது வழக்கை சேதப்படுத்தியது. ராப்பல்லோவுக்குப் பிறகு ஜெர்மன் ஜெனரல்களுக்கும் ரெட் ஆரிக்கும் இடையே நெருக்கமான ஒத்துழைப்பு இருந்தது, அதன் விளைவாக பல எச்சரிக்கை அறிக்கைகள் தொடங்கப்பட்டன. 1992 ஆம் ஆண்டு ஜெனிவாவில் நடந்த உலகப் பொருளாதார மாநாட்டிற்கு சோவியத் யூனியன் அழைக்கப்பட்டது. சோவியத் பிரதிநிதிகள் வெர்சாய்ஸ் உடன்படிக்கையின் அந்த கட்டுரையை பரிசீலிக்க முன்மொழிந்தனர், இது பொதுவான நிராயுதபாணியை பரிந்துரைத்தது

மற்றும் பொது நிராயுதபாணியாக்கம் தொடர்பான திட்டங்களை செயல்படுத்த முயற்சிகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது. அவரது பரிந்துரைகள் ஏற்கப்படாததால், அவர் தனது எல்லையில் உள்ள மாநிலங்களின் ஆயுதக் குறைப்பு மாநாட்டை அழைத்தார். ஃபினான்ட், லிதுவேனியா, எஸ்டோனியா, லாட்வியா மற்றும் போலந்து நாடுகளின் சுதந்திரத்தையும் அவர் அங்கீகரித்தார்.

ரிகா ஒப்பந்தம்

அமைதி தீர்வு போலந்து கிழக்கு எல்லையை கர்சன் பிரபு பரிந்துரைத்த மற்றும் கர்சன் லைன் என அழைக்கப்படும் ஒரு கோட்டில் நிலைநிறுத்தியது. இது முக்கியமாக போலந்து மக்கள்தொகை கொண்ட போலந்து பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியது, ஆனால் ரஷ்ய மொழி பேசும் மக்கள் வசிக்கும் கிழக்கே ரஷ்யாவிற்கு விடப்பட்டது. துருவத்தினர் அதிருப்தி அடைந்தனர், 1920 இல் அவர்கள் ரஷ்யா மீது போர் தொடுத்தனர். அவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் கிட்டத்தட்ட வார்சாவுக்கு விரட்டப்பட்டனர். ஜெனரல் வெய்காண்டின் கீழ் பிரெஞ்சு உதவி துருவங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது மற்றும் அலை மீண்டும் மாறியது. விஸ்டுலா போரில் ரஷ்யர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, தங்கள் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்லப்பட்டனர். மார்ச் 1921 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட ரிகா உடன்படிக்கையின் மூலம், போலந்து கர்சன் கோட்டின் கிழக்கே பரந்த நிலங்களைப் பெற்றது.

1924 ஆம் ஆண்டில், சீன கிழக்கு இரயில்வே தொடர்பாக சீனாவுடன் ரஷ்யா ஒப்பந்தம் செய்தது. 1924 ஆம் ஆண்டில், கிரேட் பிரிட்டனால் சோவியத் யூனியனுக்கு டி ஜூர் அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது, மேலும் இவற்றை இத்தாலி மற்றும் பிரான்ஸ் பின்பற்றின. இதற்கு அமெரிக்கா 1933 இல் அங்கீகாரம் வழங்கியது.

தொடக்கத்தில், ரஷ்யாவின் கம்யூனிஸ்டுகள் உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் கம்யூனிசத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்று நம்பினர், மேலும் தங்கள் நோக்கத்தை அடைய எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கத் தயாராக இருந்தனர். இதற்காக இது 1919 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. இருப்பினும், ஸ்டாலின் தலைமையில் ரஷ்யாவில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஸ்டாலினை மேற்கோள் காட்டினால், "எல்லா நாடுகளிலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சர்வாதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்துவதே குறிக்கோள்". 1927 க்குப் பிறகு, சோவியத் யூனியன் ஒரு நாட்டில் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்குள் நுழைந்தது, பாரிஸின் தொடர்ச்சியான ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தத்தைத் தூக்கியெறிவதற்கான ஒரு தளமாக அதைப் பயன்படுத்தியது, ஆனால் அவரது செல்வாக்கின் கீழ் உள்ள நாடுகளும் அதையே செய்தன. உடன்படிக்கை உடனடியாக நடைமுறைக்கு வருவதை அது ஆதரித்தது.

லோகார்ப்பொ கொள்கைகள்

சோவியத் யூனியன் போலந்து மற்றும் ஜெர்மனிக்கு பால்டிக் நாடுகள் உட்பட பால்டிக் ஒப்பந்தத்தின் முடிவை முன்மொழிந்தது, எந்தவொரு கையொப்பமிடும் மாநிலம் தாக்கப்பட்டால் பரஸ்பர உதவி மற்றும் உதவிக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது, ஆனால் அந்த முன்மொழிவுகளை ஜெர்மனி அல்லது போலன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சோவியத் யூனியன் ஜெர்மனிக்கு கிழக்கு லோகார்ப்பொவின் முடிவை முன்மொழிந்தது, அதில் 1925 இன் லகார்ப்பொ ஒப்பந்தத்தின் கொள்கைகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், ஆனால் அந்த பரிந்துரை ஜெர்மனியால் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஜெர்மனி மற்றும் பிரான்சுடன் முத்தரப்பு பரஸ்பர உதவி ஒப்பந்தத்தில் நுழைவதற்கு சோவியத் யூனியனால் மற்றொரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இருப்பினும், அது முயற்சியில் வெற்றிபெறவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் சோவியத் யூனியன் 1935 இல் பிரான்சுடன் நட்புறவு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

லீக் மற்றும் ரஷ்யா

லீக் தொடங்குவதற்கு, சோவியத் யூனியன் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸை "பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை அடக்குவதற்கான பூர்வீகங்களின் புனிதக் கூட்டணி" என்று கண்டனம் செய்தது, இதுவே 1920கள் முழுவதும் அவரது அணுகுமுறையாகத் தொடர்ந்தது. 1928 ஆம் ஆண்டில், Comintern இன் ஆறாவது காங்கிரஸின் அறிக்கையானது, "கடந்த தசாப்தத்தில் வெர்சாய்ஸின் மிகவும் வெட்கமற்ற கொள்கை ஒப்பந்தத்தின் விளைபொருளான லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ், நிராயுதபாணியாக்கத்திற்கான திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் அதன் உறுப்பினர்களின் போர் போன்ற வேலையை மறைக்கிறது" என்று அறிவித்தது. இருப்பினும், நாஜி ஜெர்மனியிடமிருந்து ஆபத்து அதிகரிக்கத் தொடங்கியதும், லீக் மீதான அவரது அணுகுமுறையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1933 ஆம் ஆண்டில், மோலோடோவ் மற்றும் லிட்வினோவ் இருவரும் லீக்கிற்கு சாதகமாக பேசினார்கள் மற்றும் சோவியத் யூனியன் அதில் சேர தயாராக இருப்பதாக ஒரு குறிப்பைக் கொடுத்தனர். இந்த முயற்சி பிரான்சால் எடுக்கப்பட்டது மற்றும் சோவியத் யூனியன் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸில் 1934 இல் இணைந்தது. லீக்கின் சோவியத் பிரதிநிதியான லிட்வினோவ் லீக்கின் வேலையில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார். உலக அரசியலில் கழகம் முக்கியப் பங்கு வகிக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். அவர் குறிப்பாக கூட்டு பாதுகாப்பு பற்றி வலியுறுத்தினார். அமைதி என்பது பிரிக்க முடியாதது என்பது அவரது கருத்து மற்றும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இல்லாத லீக் உறுப்பினர்களை அவர் விமர்சித்தார். அபிசீனியா கேள்வியில் கழக உறுப்பினர்களின் அணுகுமுறையை அவர் கண்டித்துள்ளார்.

ஸ்பெயின் மற்றும் சோவியத்

ஸ்பெயினில் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தபோது, பிரான்சும் கிரேட் பிரிட்டனும் தலையிடாத கொள்கையைப் பின்பற்றி ஸ்பெயினில் குடியரசுக் கட்சி ஆட்சியைக் காப்பாற்ற ரஷ்ய முயற்சிகளை ஆதரிக்க மறுத்தன. இதன் விளைவாக ஜெனரல் பிராங்கோவும் அவரது சகாக்களும் ஸ்பெயினில் குடியரசுக் கட்சி ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதில் வெற்றி பெற்றனர். அது சோவியத் யூனியனுக்கு பெரும் தோல்வியை கொடுத்தது.

சோவியத் மற்றும் ஜெர்மனி

சோவியத் யூனியன் ஹிட்லரிடமிருந்து சிக்கலை எதிர்பார்த்தது, அதன் விளைவாக அவர் தனது பாதுகாப்பை முடிந்தவரை வலுப்படுத்த எந்த கல்லையும் விட்டுவிடவில்லை. 1936 ஆம் ஆண்டில், செம்படையில் 13 லட்சம் துருப்புக்கள், 6000 டாங்கிகள் மற்றும் 7000 விமானங்கள் இருந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட ஆயுதங்களின் உற்பத்தியை அதிகரிக்க அனைத்து முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சோவியத் மற்றும் பிரான்ஸ்

சோவியத் யூனியன் மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய இரண்டும் ஹிட்லரின் வடிவமைப்புகளுக்கு பயந்ததால், மே 1935 இல் பரஸ்பர உதவி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இந்த ஒப்பந்தம் ஜெர்மனி, போலந்து, செக்கோஸ்லோவாக்கியா மற்றும் பால்டிக் நாடுகளுடன் கையெழுத்திடும் ஒப்பந்தத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பகுதி உணரப்படாததால், பிரான்சிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் பயனற்றதாகவே இருந்தது. இந்த உடன்படிக்கைக்கும் 1914 ஆம் ஆண்டு முதல் உலகப் போரில் இரு நாடுகளையும் ஒன்றிணைத்த 1894 ஆம் ஆண்டின் பிராங்கோ-ரஷ்ய கூட்டணிக்கும் இடையே எந்த ஒப்பீடும் ஏற்படவில்லை.

சோவியத் மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா

செக்கோஸ்லோவாக்கியா முனிச் நெருக்கடியின் போது, செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீது, சோவியத் யூனியன் ஜெர்மனிக்கு எதிராக செக்கோஸ்லோவாக்கியாவுக்கு உதவ முன்வந்தது, ஆனால் யாரும் இந்த வாய்ப்பைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. செக்கோஸ்லோவாக்கியா தொடர்பாக ஹிட்லருடனான பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கேற்க சோவியத் ஒன்றியத்தின் எந்தப் பிரதிநிதியும் அழைக்கப்படாத அளவுக்கு விஷயங்கள் தீவிரமடைந்தன. இதை சோவியத் யூனியன் எதிர்த்தது. இந்தச் சிகிச்சையானது சோவியத் யூனியனை ஜெர்மனியுடன் நேரடியாகப் புரிந்து கொள்ள நிர்ப்பந்தித்திருக்கலாம், அதுவே ஆகஸ்ட் 1939 ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தத்தின் சாத்தியமான அடிப்படையாக இருக்கலாம்.

ஆங்கிலோ-சோவியத் பேச்சுவார்த்தைகள்

மார்ச் 1939 இல் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மற்ற பகுதிகளை ஹிட்லரால் இணைத்த பிறகு, சோவியத் யூனியன் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சின் பக்கம் மீண்டும் ஒருமுறை இழுக்கப்பட்டது. செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை ஜெர்மன் இணைத்ததைக் கண்டிப்பதில் மூன்று நாட்களும் இணைந்தன. ஜெர்மனி போலந்தின் மீது பிராந்திய கோரிக்கைகளை முன்வைக்கத் தொடங்கியபோதும், ருமேனியாவுக்கு விரோதமான அணுகுமுறையையும் எடுத்துக் கொண்டதும் இதேதான். ஜெர்மனிக்கு எதிரான கூட்டு நடவடிக்கைக்கு ஒருபுறம் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் மற்றும் மறுபுறம் சோவியத் யூனியன் இடையே உடனடி உடன்படிக்கைக்கான அவசரத் தேவை இருந்தது, அதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கப்பட்டன. இருப்பினும், வழியில் சில சிரமங்கள் இருந்தன, அதை சமாளிக்க முடியவில்லை. பிரெஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்களின் கருத்துக்கள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் கருத்துக்களிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபட்டன. கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் மூன்று சக்தி பிரகடனத்தை முன்மொழிந்தன, அதில் கையொப்பமிட்டவர்கள் போலந்து அல்லது ருமேனியா மீதான ஜெர்மன் தாக்குதலின் விளைவாக, ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் ஜெர்மனிக்கு எதிராக போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டால், ஒருவருக்கொருவர் உதவ தயாராக இருப்பதாக அறிவிக்க வேண்டும், ஆனால் சோவியத் யூனியன் ஒரு பிணைப்பு கூட்டணிக்காக நின்றது. கிரேட் பிரிட்டன் அதைச் செய்யத் தயாராக இல்லை, ஏனென்றால் ஜெர்மனியுடன் சில அமைதியான தீர்வுகளை அவர் இன்னும் நம்பினார். ஜெர்மன் தாக்குதலைப் போலவே சோவியத் உதவிக்கு அஞ்சும் போலந்தை புண்படுத்தும் அத்தகைய கூட்டணி கட்டுப்பட்டது. மேலும், பின்லாந்து, எஸ்டோனியா மற்றும் லாட்வியாவைப் பாதுகாப்பதற்காக கிரேட் பிரிட்டனோ அல்லது பிரான்சோ தன்னைப் போரில் ஈடுபடுத்த தயாராக இல்லை. இதனால் பேச்சுவார்த்தை இழுபறியாக நீடித்தது.

ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தம்

ஆகஸ்ட் 23, 1939 இல், ஜெர்மனிக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையிலான ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தம் மாஸ்கோவில் கையெழுத்தானது. உடன்படிக்கையில் ஒரு இரகசிய கூடுதல் நெறிமுறை சேர்க்கப்பட்டது, அதில் கட்சிகள் போலந்தின் பிரதேசத்தை தங்களுக்குள் பிரிக்க ஒப்புக்கொண்டன. இந்த ஒப்பந்தம் எதிரிகளுக்கு இடையேயான பேரம், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதன் மூலம் ஆதாயம் அடைந்தனர். கிழக்கிலிருந்து சோவியத் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள மாட்டோம் என்ற உத்தரவாதத்தின் மூலம் ஜெர்மனி வெற்றி பெற்றது, இறுதியில் போராடுவதற்கு அவர் எதிர்பார்த்த ஒரு சக்திக்கு சலுகைகளை வழங்குவதன் மூலம் அந்த உத்தரவாதத்தை அவர் செலுத்தினார். இருப்பினும், மோதலின் நேரத்தைத் தேர்வு செய்ய முடியும் என்று அது நம்பியது, மேலும் ரஷ்யா ஒரு தாக்குதல் போரைத் தொடங்க மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. அது ஒரு மோசமான பேரம் செய்வதை ரஷ்யா உணர்ந்தது. கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சின் அணுகுமுறை

மற்றும் ஒரு போரில் உடன்பாடு பற்றி அது உறுதியாக தெரியவில்லை மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தனது மதிப்பை அதிகரித்தாள். ஒருபுறம் ஜெர்மனிக்கும், மறுபுறம் கிரேட் பிரிட்டனுக்கும் பிரான்ஸுக்கும் இடையே போலந்து மீது போர் மூளும் சாத்தியம் இருந்தது, மேலும் மூவரும் தங்களைத் தாங்களே சோர்வடையச் செய்து, சோவியத் யூனியன் அதன் மூலம் வெற்றி பெறலாம். இந்த ஒப்பந்தம் சோவியத் தலைவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சூதாட்டம். கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் மூன்று சக்தி நடவடிக்கைக்கான அனைத்து நம்பிக்கைகளும் முடிவுக்கு வந்தன. ஆகஸ்ட் 1939 முதல் ஜூன் 1941 வரை இரண்டு ஆண்டுகள், சோவியத் யூனியனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையே ஒத்துழைப்பு இருந்தது, ஆனால் 22 ஜூன் 1941 அன்று, ஜெர்மனியின் படைகள் ரஷ்யாவை ஆக்கிரமித்தன.

சோவியத் யூனியன் மற்றும் சீனா

ரஷ்யாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான உறவுகளைப் பொறுத்தவரை, போல்ஷிவிக் புரட்சிக்குப் பிறகு சீன அரசாங்கம் ரஷ்யாவுடனான உறவை முறித்துக் கொண்டது. அவர் சைபீரியாவுக்கான நேச நாட்டுப் பயணத்தில் பங்கேற்றார். எல்லைப் பகுதிகளில், குறிப்பாக வெளி மங்கோலியா மற்றும் சின்கியாங் ஆகியவற்றில் அவர் தனது பிடியை நீட்டிக்க முயன்றார். இது மஞ்சூரியாவில் உள்ள சீன கிழக்கு இரயில்வேயின் நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொண்டது. கம்யூனிச பிரச்சாரம் பரவுவதற்கு சீனாவின் சூழ்நிலை சாதகமாக இருப்பதாகத் தோன்றியது மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான கம்யூனிஸ்ட் முகவர்கள் சீனாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். 1923 இல் டாக்டர் சன் யாட்-சென் தனது நாட்டில் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைக் கொண்டுவர ரஷ்ய உதவியைக் கேட்டார். கோமிண்டாங்கின் செல்வாக்கை மீண்டும் ஒழுங்கமைக்கவும் கட்டமைக்கவும் அவர் டாக்டர். சன் யாட்-சென்னுக்கு உதவினார். ஜனவரி 1924 இல், கம்யூனிஸ்டுகள் கோமிண்டாங்கில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். கம்யூனிஸ்டுகள் சீனாவில் அரசாங்கத்தை கவிழ்த்து, அதையே கைப்பற்றுவார்கள் என்று நம்பினர். ஜெனரல் சியாங் காய்-ஷைக் சீனாவில் கம்யூனிஸ்ட் செல்வாக்கை விரும்பவில்லை, 1927 இல், அவர் அவர்களை நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார். அவர்கள் கோமிண்டாங்கில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டது மட்டுமின்றி அவர்களில் நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் பலர் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனர்.

சோவியத் யூனியன் மற்றும் சீனா

1931 இல் மஞ்சூரியா மீது ஜப்பானிய படையெடுப்பிற்குப் பிறகு, சோவியத் யூனியனுக்கும் ஜப்பானுக்கும் இடையே பதற்றம் அதிகரித்தது. ஜப்பானிய ஆபத்தை சந்திப்பதற்காக, சோவியத் தலைவர்கள் தூர கிழக்கில் தங்கள் பாதுகாப்பை பலப்படுத்தி, சீனாவுடன் உறவுகளை மேம்படுத்த முயன்றனர். சீனாவுடனான இராஜதந்திர உறவுகள் 1932 இல் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டன. 1935 ஆம் ஆண்டில், சீனாவில் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்கும் பொருட்டு சீன கம்யூனிஸ்டுகள்

கோமிண்டாங்கில் சேர முன்வந்தனர். 1935 முதல் 1945 வரை, சோவியத் யூனியனுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான உறவுகள் தொழில்நுட்ப ரீதியாக சரியாகவே இருந்தன. ஆகஸ்ட் 1937 இல், சீனாவும் சோவியத் யூனியனும் ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இரண்டு ஆண்டுகளாக, ரஷ்யா சீனாவுக்கு இராஜதந்திர ஆதரவையும் கணிசமான போர்ப் பொருட்களையும் வழங்கியது. ரஷ்யா மீதான நாஜி தாக்குதலுக்குப் பிறகு, சோவியத் யூனியனுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான உறவுகள் மீண்டும் மேம்பட்டன.

சோவியத் யூனியன் மற்றும் ஜப்பான்

ஜப்பான், ஜப்பானுடனான ரஷ்யாவின் உறவுகளைப் பொறுத்தவரை, ஸ்டாலினுக்கு போர் முனைகளில் பயங்கரமான போர் இருந்தது. அவர் தூர கிழக்கில் போரைத் தவிர்க்க ஆர்வமாக இருந்தார், இதனால் அவர் மேற்கில் திறம்பட போராட முடியும். தூர கிழக்கில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காக, ரஷ்யாவிற்கு 225 மில்லியன் டாலர் செலவில் இருந்த சீன கிழக்கு ரயில் பாதையை ஸ்டாலின் 30 மில்லியன் டாலருக்கு ஜப்பானுக்கு விற்றார். அவர் ஜப்பானுக்கு சாதகமான வகையில் மீன்பிடி ஒப்பந்தங்களையும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். கோழைத்தனமான கொள்கையை ஸ்டாலின் பின்பற்ற விரும்பவில்லை. இதன் விளைவாக, ஜப்பானிய துருப்புக்கள், சோவியத் பலத்தை சோதிக்கும் முயற்சியில், ஒரு அறிவிக்கப்படாத போரில் ரஷ்ய துருப்புக்களை தாக்கியபோது, வெளிப்புற மங்கோலிய எல்லையில், "ஜெனரல் ப்ளூச்" கீழ் சோவியத் இராணுவம் ஜப்பானிய படைகளை வீழ்த்தியது. 1931 இல் மஞ்சூரியா மீதான ஜப்பானிய படையெடுப்பு சோவியத் யூனியனால் நேரடி அச்சுறுத்தலாகக் கருதப்பட்டது, மேலும் அவர் அதைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். 1933 மற்றும் 1941 க்கு இடையில், சோவியத் யூனியனும் ஜப்பானும் ஒரு அரை-போர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பனிப்போரின் அனைத்து குணங்களையும் அதிக அளவில் சூடேற்றியது. 1935 இல் Changkufeng மற்றும் 1939 இல் Namonhan எல்லை மோதல்கள் முழு அளவிலான போர்கள் மற்றும் இரண்டு நிகழ்வுகளிலும் ஜப்பான் தோற்கடிக்கப்பட்டது 1936 இல், ஜப்பான் ரஷ்யாவிற்கு எதிராக ஜெர்மனியுடன் Comintern எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தது. இந்த ஒப்பந்தம் சோவியத் யூனியனால் அவமதிக்கப்பட்டது. 1941 இல், சோவியத் யூனியன் ஜப்பானுடன் ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தது. ஏப்ரல், 1942 இல், ஜப்பான் கமிண்டர் எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தை புதுப்பித்தபோது, சோவியத் யூனியன் எதிர்ப்பு தெரிவித்தது மற்றும் வடக்கில் ஜப்பானிய எண்ணெய் மற்றும் நிலக்கரி சலுகைகளை ரத்து செய்தது.

அலகு - V

க்ருஷ்சேவ் சகாப்தம் (1953 - 1964)

சோவியத் ஒன்றியத்தில், ஜோசப் ஸ்டாலினின் இறப்பிலிருந்து (1953) நிகிதா க்ருஷ்சேவின் அரசியல் வெளியேற்றம் (1964) வரையிலான பதினொரு வருட காலப்பகுதியில், தேசிய அரசியலில் பனிப்போர் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அது அந்தந்த சமூக-பொருளாதார அமைப்புகள் மற்றும் சித்தாந்தத்தின் உலகளாவிய பரவல் மற்றும் மேலாதிக்க செல்வாக்கு மண்டலங்களின் பாதுகாப்பிற்காக ஐக்கிய மாநிலங்களுக்கும் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கும் இடையிலான போராட்டமாகும். 1950 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து, சோவியத் ஒன்றியத்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPSU) ஸ்ராலினிசத்தை நிராகரித்த போதிலும், ஸ்ராலினிசத்தின் அரசியல் கலாச்சாரம் - CPSU இன் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஓர் செயலாக இருந்தது.

ஸ்டாலினின் உடனடி மறைவு

மார்ச் 1953 இல் ஸ்டாலினின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவருக்குப் பிறகு நிகிதா குருசேவ் சோவியத் ஒன்றியத்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (CPSU) மத்திய குழுவின் முதல் செயலாளராகவும், ஜோர்ஜி மாலென்கோவ் சோவியத் ஒன்றியத்தின் பிரதமராகவும் பதவியேற்றார். எவ்வாறாயினும், உடனடி பிந்தைய ஸ்டாலினின் காலத்தின் மைய நபர், மாநில பாதுகாப்பு எந்திரத்தின் முன்னாள் தலைவர், லாவ்ரென்டி பெரியா ஆவார்.

ரஷ்யாவின் நிலை

ஸ்டாலின் இறந்தபோது சோவியத் யூனியனை விட்டுச் செல்ல முடியாத நிலையில் இவர் இருந்தார். குறைந்தபட்சம் 2.5 மில்லியன் மக்கள் சிறையிலும் தொழிலாளர் முகாம்களிலும் வாடினர், அறிவியல் மற்றும் கலைகள் சோசலிச யதார்த்தவாதத்திற்கு அடிபணிந்தன மற்றும் ஒட்டுமொத்த விவசாய உற்பத்தி குறைவாக இருந்தது. 1928 ஆம் ஆண்டில் அந்த நாட்டில் இருந்த கால்நடைகளில் கால் பகுதி மட்டுமே இருந்தது, சில பகுதிகளில், முதலாம் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில் இருந்ததை விட குறைவான விலங்குகள் இருந்தன. தனியார் நிலங்கள் குறைந்தபட்சம் முக்கால்வாசி மானா, டைரி மற்றும் உற்பத்தி உற்பத்தியைக் கொண்டிருந்தன. வாழ்க்கைத் தரம் குறைவாக இருந்தது மற்றும் நுகர்வோர் பொருட்கள் பற்றாக்குறையாக இருந்தது. மாஸ்கோ சர்வதேச அரங்கில் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் நட்புறவின்றி இருந்தது, யூகோஸ்லாவியாவைத் தவிர்த்து கிழக்கு ஐரோப்பா இராணுவ ஆக்கிரமிப்பால் சோவியத் நுகர்த்தடியில் வைக்கப்பட்டது, ஸ்டாலின் இறந்தவுடன், சில கிழக்கு பிளாக் நாடுகளில் எதிர்ப்புகள் மற்றும் கிளர்ச்சிகள் வெடிக்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. அத்துடன் மறைந்த சோவியத் தலைவருக்கு சீனா அஞ்சலி செலுத்தியது, ஆனால் சீக்கிரத்தில்

கொதித்துப்போகும் தொடர்ச்சியான வெறுப்புணர்வை நடத்தியது. சோவியத் யூனியனை மூன்று பக்கங்களிலும் சுற்றிலும் இராணுவ தளங்கள் மற்றும் அணு ஆயுதம் கொண்ட குண்டுவீச்சு விமானங்களை அமெரிக்கா கொண்டிருந்தது, மேலும் அமெரிக்க விமானங்கள் சோவியத் எல்லையை உளவுப் பணிகளுக்காகவும், பாராசூட் முகவருக்காகவும் தொடர்ந்து கடந்து சென்றன. சோவியத் அதிகாரிகள் இந்த விமானங்களில் பலவற்றை சுட்டு வீழ்த்திய போதிலும் பெரும்பாலானவற்றை கைப்பற்றினர். மேலும் முகவர்கள் தங்கள் மண்ணில் விழுந்தனர், உளவியல் விளைவு மகத்தானது மாறியது.

சோவியத் இராணுவம் மற்றும் குறிப்பாக அணுசக்தி திறன்கள் பற்றிய அமெரிக்க அச்சங்கள் வலுவானவை மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை; மாஸ்கோவின் ஒரே கனரக குண்டுவீச்சு, Tu-4, B-29 இன் நேரடி குளோன் மற்றும் ஒரு வழி தற்கொலைப் பயணத்தைத் தவிர அமெரிக்காவிற்குச் செல்வதற்கு வழி இல்லை மற்றும் சோவியத் அணு ஆயுதக் களஞ்சியத்தில் ஒரு சில ஆயுதங்கள் மட்டுமே இருந்தன.

பெரியாவின் முதல் துணை பிரதமர் பதவி

உள்நாட்டு கொள்கை

லாவ்ரென்டி பெரியா, ஸ்டாலினின் பயங்கரவாத அரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்த போதிலும், சில அரசியல் கைதிகளை விடுவிப்பது உட்பட ஒப்பீட்டளவில் தாராளமயமாக்கல் காலத்தைத் தொடங்கினார். ஸ்டாலின் அடக்கம் செய்யப்பட்ட உடனேயே, பெரியா வியாசஸ்லாவ் மொலோடோவின் மனைவியை சிறையில் இருந்து விடுவிக்க உத்தரவிட்டார் மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் அவரை சோவியத் வெளியுறவு அமைச்சரிடம் வழங்கினார். மருத்துவர்களின் சதி மற்றும் பிற "தவறான" வழக்குகளை மறுபரிசீலனை செய்ய உள்துறை அமைச்சகத்திற்கு (MVD) அவர் உத்தரவிட்டார். பெரியா நெட் அதன் சில பொருளாதார சொத்துக்களில் இருந்து MVD ஐ அகற்றி மற்ற அமைச்சகங்களுக்கு கட்டுப்பாட்டை மாற்ற முன்மொழிந்தது, அதைத் தொடர்ந்து கட்டுமானத் திட்டங்களில் கட்டாய உழைப்பைப் பயன்படுத்துவதை நிறுத்துவதற்கான முன்மொழிவு. 1.1 மில்லியன் அரசியல் சாராத கைதிகள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார்கள் என்றும், தொழிலாளர் முகாம்களை எம்விடியிடம் இருந்து நீதி அமைச்சகம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்றும், மருத்துவரின் சதி பொய்யானது என்றும் அவர் அறிவித்தார். இறுதியாக, கைதிகளை உடல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் துஷ்பிரயோகம் செய்வதை நிறுத்த உத்தரவிட்டார். பெரியா ஒரு ரஷ்யரல்லாதவர் ஆகையால் இந்த உத்தரவு நிறுத்தப்பட்டது.

விளாடிமிர் லெனின் வகுத்த கொள்கைக்கு எதிராக அவரது ஒரு மனித சர்வாதிகாரம் நடந்ததாகக் கூறி, ஸ்டாலினைப் பற்றிய சில விமர்சனங்களையும் தலைமை அனுமதிக்கத் தொடங்கியது. அவரது கடைசி ஆண்டுகளில் இருந்த போர் வெறி குறைக்கப்பட்டது, மேலும்

அரசாங்க அதிகாரிகள் மற்றும் தொழிற்சாலை மேலாளர்கள் இராணுவ உடைகளுக்கு பதிலாக சிவிலியன் ஆடைகளை அணியுமாறு உத்தரவிடப்பட்டனர். எஸ்டோனியா, லாட்வியா மற்றும் லிதுவேனியா ஆகிய நாடுகளுக்கு தேசிய சுயாட்சிக்கான தீவிர வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன, இது ஐரோப்பாவில் உள்ள மற்ற சோவியத் துணை நாடுகளைப் போலவே இருக்கலாம்.

வெளியுறவு கொள்கை

பெரியா வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது ஆவணங்களில் காணப்பட்ட ஒரு ரகசிய கடிதம், டிட்லோயிஸ்ட் யூகோஸ்லாவியாவுடனான உறவுகளை மீட்டெடுக்க பரிந்துரைத்தது, கிழக்கு ஐரோப்பாவை சோவியத் கையாளுதல் மற்றும் ஹங்கேரியின் மத்யாஸ் ரகோசி போன்ற ஏராளமான "மினி-ஸ்டாலின்ஸ்" ஆகியவற்றை அவர் விமர்சித்தார். கிழக்கு ஜேர்மனி குறிப்பாக 1953 இல் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் இருந்தது, ஏனெனில் ஸ்ராலினிசத்தை முழுவதுமாக திணிக்க அதன் பிரதம மந்திரி வால்டர் உல்ப்ரிக்ட் மேற்கொண்ட முயற்சியால் மேற்கு நாடுகளுக்கு மக்கள் பெருமளவில் வெளியேறினர். கிழக்கு ஜேர்மனியை முற்றிலுமாக மறந்துவிட வேண்டும் என்றும் அதன் இருப்புக்கு "எந்த நோக்கமும் இல்லை" என்றும் பெரியா பரிந்துரைத்தார். 1946 ஆம் ஆண்டு ஸ்டாலினின் ஒரு ஐக்கிய, நடுநிலை ஜேர்மனியை உருவாக்க நேச நாட்டுக்கு முன்வைத்த திட்டத்தை அவர் மீண்டும் உயிர்ப்பித்தார்.

பெரியாவுக்கு எதிர்ப்பு

பெரியா பொலிட்பீரோவின் மற்றவர்களுக்கு கணிசமான அளவு அவமதிப்பைக் காட்டினார், அவர்கள் ஸ்டாலினின் குற்றங்களில் "உடந்தை" என்று தெரியப்படுத்தினார். இருப்பினும், ஆழமான கருத்தியல் கருத்து வேறுபாடுகள் அல்ல, பெரியாவுக்கு எதிராக அவர்களைத் திருப்பியது. குறிப்பாக க்ருஷ்சேவ் கிழக்கு ஜேர்மனியை கைவிட்டு அங்கு முதலாளித்துவத்தை மீட்டெடுக்கும் யோசனையில் திகைத்தார், ஆனால் அது மட்டும் பெரியாவின் வீழ்ச்சியை சதி செய்ய போதுமானதாக இல்லை, மேலும் அவர் ரஷ்யரல்லாத தேசிய இனங்களுக்கான புதிய, அதிக அறிவொளி கொண்ட கொள்கையை ஆதரித்தார். பொலிபியூரோ விரைவில் பெரியாவின் சீர்திருத்தங்களை கல்லெறிந்து அவற்றை கடந்து செல்லாமல் தடுக்க முயன்றது. MVD வழங்கிய தண்டனையை அதிகபட்சமாக 10 ஆண்டுகளாகக் குறைக்கும் ஒரு திட்டம், பின்னர் க்ருஷ்சேவ் ஒரு தந்திரம் என்று கூறப்பட்டது. முகாம்களில் உள்ள மக்களுக்கு பத்து வருடங்கள் சிறைத்தண்டனை விதிக்க முடியும் என்று அவர் விரும்புகிறார், பின்னர் அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டவுடன், அவர்களுக்கு இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் தண்டனை வழங்க வேண்டும். இதுவே இவர்களை நசுக்கும் வழி. மொலோடோவ் கிழக்கு ஜேர்மனியை கைவிடுவதற்கான வலுவான எதிர்ப்பாளராக இருந்தார், மேலும் குருசேவில் ஒரு எதிர்பாராத கூட்டாளியாகக் காணப்பட்டார்.

ஜூன் பிற்பகுதியில், பெரியாவை புறக்கணிக்கவோ அல்லது கல்லெறியவோ முடியாது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது, அவரை வெளியே அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஜூன் 26 அன்று ஆயுதப் படைகளின் ஆதரவுடன் அவரைக் கைது செய்தனர். ஆண்டின் இறுதியில், அவர் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு உளவு பார்த்ததாகவும், நாசவேலை செய்ததாகவும், முதலாளித்துவத்தை மீட்டெடுக்க சதி செய்ததாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி விசாரணையைத் தொடர்ந்து அவர் சுடப்பட்டார். இரகசியப் போலிஸ் நிராயுதபாணியாக்கப்பட்டு, கேஜிபியாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது, அவர்கள் முற்றிலும் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை உறுதிசெய்து, இனி ஒருபோதும் பாரிய பயங்கரவாதத்தை நடத்த முடியாது ஆயிற்று.

கூட்டுத் தலைமை

பெரியாஸ் டெபாசிஷனுக்குப் பிறகு, ஜோர்ஜி மாலென்கோவ் பொலிட்பீரோவில் மூத்த நபராக இருந்தார். புத்திஜீவிகள் மற்றும் கலைஞர்களை நேசித்த ஒரு கலை மனப்பான்மை கொண்ட மலென்கோவ், இரத்தக்களரி அல்லது அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு சிறிதளவு பயனில்லை. தனியார் விவசாயத் திட்டங்களுக்கு அதிக ஆதரவையும், கடுமையான சோசலிச யதார்த்தவாதத்திலிருந்து கலைகளை விடுவிக்கவும் அவர் அழைப்பு விடுத்தார், மேலும் அவர் உயிரியலாளர் ட்ரோபிம் லைசென்கோவின் போலி அறிவியலையும் விமர்சித்தார். நவம்பர் 1953 உரையில், மாலென்கோவ் பல்வேறு அரசு நிறுவனங்களில் ஊழலைக் கண்டித்தார். வெளி உலகத்தைப் பற்றிய சோவியத் பார்வைகளையும் மேற்கு நாடுகளுடனான உறவுகளையும் அவர் மறுமதிப்பீடு செய்தார், அமெரிக்காவுடனும் அதன் நட்பு நாடுகளுடனும் அமைதியான முறையில் தீர்க்க முடியாத சர்ச்சைகள் எதுவும் இல்லை என்றும், மேற்கு நாடுகளுடனான அணுசக்தி யுத்தம் அனைத்தையும் அழித்துவிடும் என்றும் வாதிட்டார். சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகள்.

குருசேவ் சகாப்தம் மற்றும் விவசாய சீர்திருத்தங்கள்

பெரியாவுக்குப் பிந்தைய காலத்தில், குருசேவ் விரைவாக முக்கிய நபராக வெளிவரத் தொடங்கினார். குருசேவ் பெரிய விவசாய சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிந்தார். இருப்பினும் அவர் கூட்டு விவசாயம் என்ற கருத்தை கைவிட மறுத்து லைசென்கோவின் போலி அறிவியலை தொடர்ந்து ஆதரித்தார். 1955 ஆம் ஆண்டு ஒரு உரையில், சோவியத் விவசாயத்திற்கு ஒரு ஷாட் தேவை என்று அவர் வாதிட்டார், கிட்டத்தட்ட 40 ஆண்டுகளாக இறந்துபோன ஜார் நிக்கோலஸ் II மீது குறைந்த உற்பத்தி மற்றும் தோல்வியடைந்த அறுவடைகளை குற்றம் சாட்டுவது முட்டாள்தனமானது. 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அரசு உயர் அதிகாரிகளைத் தவிர மூடியிருந்த கிரெம்லின் மைதானத்தில் சாதாரண மக்களை உலாவ அவர் அனுமதிக்கத் தொடங்கினார்.

இதற்கிடையில் மறைந்த ஸ்டாலினின் புகழ் குறையத் தொடங்கியது. டிசம்பர் 1954 இல் அவரது 75 வது பிறந்த நாள், மார்ச் 1955 இல் அவர் இறந்ததன் இரண்டாம் ஆண்டு நினைவாக அரசு

ஊடகங்களில் விரிவான புகழாரங்கள் மற்றும் நினைவுகளால் குறிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், ஆண்டின் இறுதியில் அவரது 76 வது பிறந்த நாள் குறிப்பிடப்படவில்லை. புதிய தலைமை கிரிமினல் குற்றங்களுக்காக சிறை தண்டனை விதிக்கப்பட்ட சிலருக்கு பொது மன்னிப்பை அறிவித்தது, விலைக் குறைப்புகளை அறிவித்தது மற்றும் தனியார் அடுக்குகளின் மீதான கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்தியது. ஸ்டாலினிசேஷன் என்பது பொருளாதாரத்தில் பெரிய அளவிலான கட்டாய உழைப்பின் பங்கிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் என தெரிவிக்கப்பட்டது.

கூட்டுத் தலைமையின் காலத்தில், குருசேவ் படிப்படியாக ஆட்சிக்கு உயர்ந்தார், அதே நேரத்தில் மாலென்கோவின் அதிகாரம் குறைந்தது, மாலென்கோவ் அவரது பொருளாதார சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் மற்றும் மாநிலத்தின் அன்றாட இயக்கத்தில் CPSU இன் நேரடி ஈடுபாட்டைக் குறைக்கும் விருப்பத்திற்காக விமர்சிக்கப்பட்டார். கார்ல் மார்க்ஸின் கூற்றுப்படி, முதலாளித்துவத்தின் சரிவு ஒரு வரலாற்று தவிர்க்க முடியாதது என்பதால், அணுசக்தி யுத்தம் அனைத்து நாகரிகத்தையும் "முட்டாள்தனம்" என்று மோலோடோவ் தனது எச்சரிக்கையை அழைத்தார், கிழக்கு ஜெர்மனியை கைவிடும் பெரியாவின் திட்டத்தை ஆதரிப்பதாக குருசேவ் மாலென்கோவ் குற்றம் சாட்டினார், மேலும் "சரணாகதியாளர்", சமூக ஜனநாயகவாதி மற்றும் ஒரு மென்ஷிவிஸ்ட்" என்று விளக்கப்பட்டது.

க்ருஷ்சேவ் மோலோடோவுடன் மோதலுக்குத் தலைமை தாங்கினார், ஆரம்பத்தில் ஸ்டாலினின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவரைத் தனியே விட்டுவிட்டு மரியாதை செய்தார். மோலோடோவ் க்ருஷ்சேவின் சில யோசனைகளை விமர்சிக்கத் தொடங்கினார், பிந்தையவர் அவரைத் தொடர்பில்லாத சித்தாந்தவாதி என்று குற்றம் சாட்டினார், அவர் தனது டச்சா அல்லது கிரெம்ளினை விட்டு பண்ணைகள் அல்லது தொழிற்சாலைகளுக்குச் செல்லவில்லை. க்ருஷ்சேவின் விவசாயச் சீர்திருத்தத்திற்கான ஆலோசனைகளையும், மாஸ்கோவின் கடுமையான வீட்டுப் பற்றாக்குறையைப் போக்க மலிவான, ப்ரீஃபேப் அடுக்குமாடி குடியிருப்புகளை உருவாக்குவதற்கான அவரது திட்டங்களையும் மோலோடோவ் தாக்கினார், குருசேவ் யூகோஸ்லாவியாவுடனான உறவுகளை மீட்டெடுப்பதற்கும் ஒப்புதல் அளித்தார்.

1955 ஆம் ஆண்டு க்ருஷ்சேவ் யூகோஸ்லாவியாவிற்கு விஜயம் செய்தது அந்த நாட்டுடனான உறவை சரிசெய்தது, ஆனால் மோலோடோவ் பின்வாங்க மறுத்துவிட்டார். வெளியுலகில் இருந்து சோவியத் யூனியன் முழுவதுமாக தனிமைப்படுத்தப்பட்டது, மோலோடோவின் வெளியுறவுக் கொள்கையைக் கையாள்வதில் குருசேவ் குற்றம் சாட்டினார் மற்றும் முன்னாள் மத்திய குழுவில் ஒரு உரையில் கொரியப் போரைத் தொடங்குவதில் சோவியத் உடந்தையாக இருந்ததை ஒப்புக்கொண்டார்.

CPSU இன் காங்கிரஸ்

பிப்ரவரி 25, 1956 அன்று CPSU இன் 20வது காங்கிரஸின் மூடிய அமர்வில், குருசேவ், ஸ்டாலினின் சர்வாதிகார ஆட்சி மற்றும் ஆளுமை வழிபாட்டைக் கண்டித்து தனது கேட்போரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கினார். ஸ்டாலினின் நெருங்கிய கூட்டாளிகள் செய்த குற்றங்களையும் அவர் தாக்கினார். மேலும், முதலாளித்துவ மற்றும் கம்யூனிச உலகங்களுக்கு இடையேயான போர் தவிர்க்க முடியாதது என்ற ஆர்த்தடாக்ஸ் பார்வை இனி உண்மை இல்லை என்று அவர் கூறினார். முதலாளித்துவம் உள்ளேயிருந்து சிதைவடையும் என்றும் உலக சோசலிசம் அமைதியாக வெற்றிபெறும் என்றும் அவர் மேற்கத்திய நாடுகளுடன் போட்டியை ஆதரித்தார். ஆனால், முதலாளிகள் போருக்கு ஆசைப்பட்டால், சோவியத் யூனியன் ராஜாவாக பதிலளிக்கும் என்று அவர் கூறினார்.

ஸ்டாலினிசேஷன்

சோவியத் அரசியலில் 20வது காங்கிரஸின் தாக்கம் அபரிமிதமாக இருந்தது, குருசேவின் பேச்சு அவரது எஞ்சியிருந்த ஸ்ராலினிச போட்டியாளர்களின் நியாயத்தன்மையை அகற்றி, உள்நாட்டில் அவரது அதிகாரத்தை வியத்தகு முறையில் உயர்த்தியது. அதன்பிறகு, குருசேவ் கட்டுப்பாட்டை தளர்த்தினார் மற்றும் குலாக்கில் இருந்து ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான கைதிகளை விடுவித்தார், மதிப்பிடப்பட்ட 15 மில்லியன் கைதிகள் அரை-சீர்திருத்த சிறை அமைப்பில் வாழ்ந்தனர் (இருப்பினும் 1960 களில் கவன்ட்-சீர்திருத்த அலை பின்பற்றப்பட்டது). உலகெங்கிலும் உள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் அதிர்ச்சியும் குழப்பமும் அடைந்தனர். ஸ்டாலினைக் கண்டித்து அவர் பேசிய "...சோவியத் யூனியன் மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பா முழுவதிலும் உள்ள மக்களின் மனப்பான்மையில் ஒரு உண்மையான புரட்சியை (வார்த்தை மிகவும் வலுவாக இல்லை) ஏற்படுத்தியது. இது ஒரே காரணியாக இருந்தது. அனைவரும் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சிக்கு எதிர்வினையாற்றிய பயம்-வெறி மற்றும் அப்பாவித்தனம் மற்றும் 'இரட்டை சிந்தனை' ஆகியவற்றின் கலவையை உடைத்தல்.

சோவியத் அறிவுஜீவிகள் மத்தியில்

பல சோவியத் புத்திஜீவிகள் க்ருஷ்சேவ் மற்றும் மத்திய குழுவும் ஸ்டாலினின் குற்றங்களுக்கு மனமுவந்து உதவியதாகவும், மறைந்த டைராம் தானே எல்லாவற்றையும் செய்திருக்க முடியாது என்றும் குமுறினர். மேலும், அவரைக் கண்டிக்க ஏன் மூன்று ஆண்டுகள் ஆனது என்று அவர்கள் வினவினார்கள், மேலும் இரண்டாம் உலகப் போரின்போதும் அதற்குப் பின்னரும் பால்டிக் நாடுகளிலிருந்து ஹோலோடோமோர் மற்றும் பாரிய நாடுகடத்தல்கள் போன்ற மிகப் பெரிய அட்டூழியங்களை முற்றிலுமாக கவனிக்காமல், சக கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை குருசேவ் பெரும்பாலும் விமர்சித்தார். 1980களின் இறுதி வரை சோவியத்

பத்திரிகைகளில் அவை எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ரகசிய உரையின் போது, குருசேவ், ஸ்டாலினுக்கு எதிராக ஏன் அவரும் அவரது சகாக்களும் குரல் எழுப்பவில்லை என்பதை விளக்குவதற்கு அருவருப்பான முறையில் முயற்சித்தார்.

ஸ்டாலின் ஆதரவு ஆர்ப்பாட்டம்

ஸ்டாலினின் சொந்த நாடான ஜோர்ஜியாவில், திபிலிசியின் தெருக்களில் ஸ்டாலினுக்கு ஆதரவான ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களின் பாரிய கூட்டங்கள் கலவரத்தில் ஈடுபட்டதுடன், ஜோர்ஜியாவை சோவியத் ஒன்றியத்தில் இருந்து பிரிந்து செல்லக் கோரியது. இதனால் 20 இறப்புகள், 60 காயங்கள் மற்றும் ஏராளமான கைதுகளுடன், ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க இராணுவத் துருப்புக்கள் அழைக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.

சோவியத் இளைஞர்களின் பதில்

ஏப்ரல் 1956 இல், நாடு முழுவதும் ஸ்டாலினின் மார்பளவு சிலைகள் மற்றும் உருவப்படங்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டன அல்லது இழுக்கப்பட்டதாக செய்திகள் வந்தன, மேலும் சில மாணவர் குழுக்கள் கலவரத்தில் ஈடுபட்டு ஸ்டாலினை கட்சியிலிருந்து மரணத்திற்குப் பின் வெளியேற்ற வேண்டும் என்றும் அவரது உடலை லெனினுக்கு அடுத்த இடத்தில் இருந்து இறக்க வேண்டும் என்றும் கோரினர். கட்சி மற்றும் மாணவர் கூட்டங்கள் நாட்டில் சட்டத்தின் சரியான ஆட்சி மற்றும் சுதந்திரமான தேர்தல்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தன. 25 வயதான மைக்கேல் கோர்ப்சேவ், அப்போதைய கொம்சோமோலின் ஸ்ட்ராவ்ரோபோல் உறுப்பினராக இருந்தவர், இரகசியப் பேச்சுக்கான எதிர்வினை வெடிக்கும் மற்றும் மக்களிடையே, குறிப்பாக இளைஞர்கள், படித்தவர்களிடையே வலுவான எதிர்வினைகள் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார். அதை ஆதரித்தவர் மற்றும் ஸ்டாலினை வெறுத்தவர்கள், அதைக் கண்டித்தவர்கள் மற்றும் மறைந்த கொடுங்கோலரை இன்னும் பிரமிப்பில் வைத்தவர்கள் மற்றும் உணவு மற்றும் வீட்டுவசதி போன்ற அடிமட்ட பிரச்சினைகளுடன் ஒப்பிடும்போது இது பொருத்தமற்றது என்று நினைத்தவர்கள். பிரசிடியம் "கட்சி எதிர்ப்பு" மற்றும் "சோவியத் எதிர்ப்பு" அவதூறுகளை கண்டித்து ஒரு தீர்மானத்தை வெளியிட்டது மற்றும் ஏப்ரல் 7 பிராவ்தா சீனாவின் பீப்பிள்ஸ் டெய்லியின் தலையங்கத்தை மறுபதிப்பு செய்தது, கட்சி உறுப்பினர்கள் ஸ்டாலினின் போதனைகளைப் படிக்கவும் அவரது நினைவைப் போற்றவும் அழைப்பு விடுத்தது. ஜூன் 30 அன்று ஒரு மத்திய குழு கூட்டம் ஸ்டாலினை "கடுமையான பிழைகள்" மற்றும் "ஆளுமை வழிபாட்டு முறை" என்று விமர்சிக்கும் தீர்மானத்தை வெளியிட்டது, ஆனால் சோவியத் அமைப்பையே குற்றமற்றதாக வைத்துள்ளது.

சர்வதேச வரவேற்பு

கம்ப்யூனிச உலகில் சில குறிப்பாக சீனா, வட கொரியா மற்றும் அல்பேனியா ஆகியவை ஸ்டாலினிசத்தை கடுமையாக நிராகரித்தன. மக்கள் நாளிதழில் ஒரு தலையங்கம், "ஸ்டாலின் சில தவறுகளை செய்தார், ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாக அவர் ஒரு நல்ல, நேர்மையான மார்க்சிஸ்ட் மற்றும் அவரது நேர்மறைகள் எதிர்மறைகளை விட அதிகமாக இருந்தன" என்று வாதிட்டது. மாவோ சேதுங்கிற்கு ஸ்டாலினுடன் பல சண்டைகள் இருந்தன, ஆனால் அவரைக் கண்டனம் செய்வது உலக சோசலிசத்தின் முழு நியாயத்தன்மையையும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகிறது என்று நினைத்தார், "ஸ்டாலினைக் கொல்லாமல் விமர்சிக்க வேண்டும்" என்று அவர் கூறினார்.

இந்த காலகட்டத்தில் மறுவாழ்வு

1955 இன் பிற்பகுதியில், ஆயிரக்கணக்கான அரசியல் கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர், ஆனால் சோவியத் சிறைகள் மற்றும் தொழிலாளர் முகாம்களில் இன்னும் 800000 கைதிகள் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர், மாஸ்கோ விசாரணைகளை விசாரிக்கவோ அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்கவோ எந்த முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை. இறுதியில் பல இலட்சம் ஸ்டாலினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மறுவாழ்வு பெற்றனர், ஆனால் கட்சி அதிகாரிகள் மாஸ்கோ விசாரணையில் சுத்திகரிக்கப்பட்டனர். க்ருஷ்சேவ் மிகைல் துகாசெவ்ஸ்கி மற்றும் பிற இராணுவ அதிகாரிகளின் சோதனைகள் குறித்து விசாரணைக்கு உத்தரவிட்டார். அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் ஆதாரமற்றவை என்று குழு கண்டறிந்தது மற்றும் அவர்களின் மரணத்திற்குப் பின் மறுவாழ்வு 1957 இன் தொடக்கத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது, ஆனால் கிரிகோரி ஜினோவியேவ், லெவ்காமெனேவ் மற்றும் நிகோலாய் புகாரின் ஆகியோரின் சோதனைகள் மீதான மற்றொரு விசாரணை அவர்கள் மூவரும் "சோவியத் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையில்" ஈடுபட்டதாக அறிவித்தது. மறுவாழ்வு அளிக்கப்படாது. குருசேவ் 1957 இல் "கட்சி எதிர்ப்புக் குழுவை" தோற்கடித்த பிறகு, அவர் வழக்குகளை மீண்டும் திறப்பதாக உறுதியளித்தார், ஆனால் இறுதியில் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்யவில்லை, ஏனெனில் அவர் பழைய போல்ஷிவிக்குகளை அகற்றுவதைக் கொண்டாடினார்.

இடப்பெயரை மாற்றுதல்

ஸ்டாலினிசேஷன் நீக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக, ஸ்டாலின் மற்றும் அவரது உதவியாளர்களின் நினைவாக, நாடு முழுவதும் உள்ள ஏராளமான நகரங்கள், நகரங்கள், தொழிற்சாலைகள், இயற்கை அம்சங்கள் மற்றும் கோல்கோஸ்களுக்கு பெயர் மாற்றப்பட்டது, குறிப்பாக ஸ்டாலின்கிராட், இரண்டாம் உலகப் போரின் தளம் வோல்கோகிராட் என மறுபெயரிடப்பட்டது. 1961. குருசேவ் அதிகாரத்தை பலப்படுத்துகிறார்

மொலோடோவின் கண்டனங்கள்

1957 இல், குருசேவ், "கட்சி எதிர்ப்புக் குழு" என்று அழைக்கப்படுவதைத் தீர்க்கமாக தோற்கடித்து, அதிகாரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான ஒரு ஒருங்கிணைந்த ஸ்டாலினிச முயற்சியைத் தோற்கடித்தார்; இந்த நிகழ்வு சோவியத் அரசியலின் புதிய தன்மையை விளக்கியது. ஸ்டாலினிஸ்டுகள் மீதான மிகத் தீர்க்கமான தாக்குதல் பாதுகாப்பு மந்திரி ஜோர்ஜி ஜுகோவ் என்பவரால் வழங்கப்பட்டது, அவர் சதிகாரர்களுக்கு மறைமுகமான அச்சுறுத்தல் தெளிவாக இருந்தது; எவ்வாறாயினும், "கட்சி எதிர்ப்புக் குழு" எவரும் கொல்லப்படவில்லை அல்லது கைது செய்யப்படவில்லை மற்றும் குருசேவ் அவர்களை மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக அகற்றினார்: கஜகஸ்தானில் ஒரு மின் நிலையத்தை நிர்வகிக்க ஜார்ஜி மாலென்கோவ் அனுப்பப்பட்டார் மற்றும் மிகவும் தீவிரமான ஸ்டாலினிஸ்டுகளில் ஒருவரான வியாசெஸ்லாவ் மொலோடோவ் செய்யப்பட்டார். மங்கோலியாவின் தூதர் இருப்பினும், இறுதியில், மொலோடோவ் க்ருஷ்சேவ் எதிர்ப்பு சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைமையுடன் பெருகிய முறையில் அனுசரணையாகி வருவதால், அவருக்கும் சீனாவிற்கும் இடையே சிறிது பாதுகாப்பான தூரத்தை வைக்க கிரெம்ளின் முடிவு செய்த பின்னர், வியன்னாவில் உள்ள சர்வதேச அணுசக்தி ஆணையத்தின் சோவியத் பிரதிநிதியாக மொலோடோவ் மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார். மொலோடோவ் தனக்குக் கிடைத்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் குருசேவைத் தாக்கிக்கொண்டே இருந்தார், மேலும் 1960 இல் லெனினின் 90வது பிறந்தநாளில் சோவியத் ஸ்தாபகத் தந்தையைப் பற்றிய அவரது தனிப்பட்ட நினைவுகளை விவரிக்கும் ஒரு பகுதியை எழுதினார். 1961 இல், 22வது CPSU காங்கிரஸுக்கு சற்று முன்பு, மொலோடோவ் குருஷேவின் கட்சி மேடைக்கு கடுமையான கண்டனத்தை எழுதினார், மேலும் இந்த நடவடிக்கைக்காக கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு வெகுமதி பெற்றார்.

"கட்சி எதிர்ப்பு குழு" மீதான க்ருஷ்சேவின் தாக்குதல் சீனாவிலிருந்து எதிர்மறையான எதிர்வினைகளை ஈர்த்தது; பீப்பிள்ஸ் டெய்லி "சிபிஎஸ்யுவின் ஸ்தாபகத் தந்தைகளில் ஒருவரான [மொலோடோவ்] கட்சிக்கு எதிரான குழுவில் எப்படி உறுப்பினராக முடியும்?" என்று விமர்சித்தது.

மொலோடோவைப் போலவே, வெளியுறவு மந்திரி டிமிட்ரி ஷெபிலோவும் கிர்கிஜியா இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் எகனாமிக்ஸ் நிர்வாகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டபோது வெட்டப்பட்ட தொகுதியை சந்தித்தார். பின்னர், கிர்கிசியாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநாட்டின் பிரதிநிதியாக அவர் நியமிக்கப்பட்டபோது, குருசேவ் துணை லியோனிட் ப்ரெஷ்நேவ் தலையிட்டு ஷெபிலோவை மாநாட்டில் இருந்து விலக்க உத்தரவிட்டார். அவரும் அவரது மனைவியும் அவர்களது மாஸ்கோ குடியிருப்பில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, அருகிலுள்ள உணவு பதப்படுத்தும் ஆலையில் இருந்து வெளியேறும் புகையை வெளிப்படுத்தும் சிறிய குடியிருப்பில் மீண்டும் பணியமர்த்தப்பட்டார், மேலும் அவர் கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்படுவதற்கு முன்பு சோவியத் அகாடமி ஆஃப் சயின்சஸ் உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார், கிளிமென்ட். வொரோஷிலோவ் வயது முதிர்ச்சியடைந்து உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தபோதிலும் சம்பிரதாயமான அரசு தலைவர்

பதவியை வகித்தார்; அவர் 1960 இல் ஓய்வு பெற்றார். நிகோலாய் புல்கானின் ஸ்டாவ்ரோபோல் பொருளாதார கவுன்சிலை நிர்வகித்தார். 1962 இல் மொலோடோவுடன் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதற்கு முன்பு, யூரல்களில் பொட்டாஷ் வேலைகளை நிர்வகிக்க அனுப்பப்பட்ட லாசர் ககனோவிச் வெளியேற்றப்பட்டார்.

பெரியா மற்றும் கட்சி எதிர்ப்புக் குழுவை அகற்றும் போது க்ருஷ்சேவுக்கு அவரது வலுவான ஆதரவு இருந்தபோதிலும், ஜுகோவ் மிகவும் பிரபலமானவர் மற்றும் க்ருஷ்சேவின் வசதிக்காக ஒரு நபரின் பிரியமானவர், எனவே அவரும் நீக்கப்பட்டார். கூடுதலாக, மொலோடோவ், மாஸ்கோவ் மற்றும் ககனோவிச் ஆகியோருக்கு எதிரான தாக்குதலுக்கு தலைமை தாங்கியபோது, 1930 களின் தூய்மைப்படுத்தல்களில் க்ருஷ்சேவ் தானும் உடந்தையாக இருந்ததாகவும், உண்மையில் அவர் அதைக் கொண்டிருந்தார் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். 1957 அக்டோபரில் ஜுகோவ் அல்பேனியாவிற்கு விஜயம் செய்தபோது, க்ருஷ்சேவ் தனது வீழ்ச்சியைத் திட்டமிட்டார், ஜுகோவ் மாஸ்கோவிற்குத் திரும்பியதும், சோவியத் இராணுவத்தை கட்சி கட்டுப்பாட்டில் இருந்து அகற்ற முயன்றதாகவும், தன்னைச் சுற்றி ஆளுமை வழிபாட்டை உருவாக்கி, கைப்பற்ற திட்டமிட்டதாகவும் அவர் உடனடியாக குற்றம் சாட்டப்பட்டார். ஒரு சதியில் அதிகாரம். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது பல சோவியத் ஜெனரல்கள் ஜுகோவ் மீது "எகோமேனியா", "வெட்கமற்ற சுய-பெருமை" மற்றும் கொடுங்கோன்மையாக நடந்து கொண்டதாக குற்றம் சாட்டினர். Zhukov பாதுகாப்பு மந்திரி பதவியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார் மற்றும் அவரது "மேம்பட்ட வயதின்" (அவருக்கு வயது 62) அடிப்படையில் இராணுவத்தில் இருந்து ஓய்வு பெற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. மார்ஷல் ரோடின் மாலினோவ்ஸ்கி பாதுகாப்பு அமைச்சராக ஜுகோவின் இடத்தைப் பிடித்தார்.

பிரதமர் பதவிக்கான தேர்தல்

குருசேவ் 27 மார்ச் 1958 இல் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அவருடைய அனைத்து முன்னோடிகளும் வாரிசுகளும் பின்பற்றிய பாரம்பரியத்தை தனது அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தினார். ஸ்டாலினுக்குப் பிந்தைய கூட்டுத் தலைமையின் முந்தைய காலத்திலிருந்து மாற்றத்தின் இறுதிக் கட்டம் இதுவாகும். அவர் இப்போது சோவியத் ஒன்றியத்தில் அதிகாரத்தின் இறுதி ஆதாரமாக இருந்தார், ஆனால் ஸ்டாலினிடம் இருந்த முழுமையான அதிகாரத்தை ஒருபோதும் கொண்டிருக்க மாட்டார்.

ஏழாண்டுத் திட்டம்

1959 இல், 27 ஜனவரி மற்றும் 5 பிப்ரவரி இடையே, CPSU இன் 21வது காங்கிரஸ் நடந்தது; இது ஒரு "அசாதாரண" காங்கிரஸ், 1957 இல் "கட்சி எதிர்ப்புக் குழுவின்" ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சிக்குப் பிறகு குருசேவ் தனது போட்டியாளர்களின் மீது தனது அதிகாரத்தை பலப்படுத்துவதற்கு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த மாநாட்டின் போதுதான் அசாதாரண ஏழாண்டுத் திட்டம்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1956 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைக் குறைத்து, மாற்றியமைக்கப்பட்டது. ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமாக ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமாக அது முடிவடைவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஏழாண்டுத் திட்டம் குறைக்கப்படும்.

1961 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 17 - 21 வரை கூடிய CPSU இன் 22வது காங்கிரஸ், குருசேவின் கொள்கைகள் குறித்து ஏற்கனவே பெருகிவரும் சந்தேகங்கள் இருந்தபோதிலும், குருசேவின் அதிகாரம் மற்றும் கௌரவத்தின் உச்சத்தை குறித்தது. இருப்பினும், அவருக்கு உண்மையான எதிர்ப்பு இன்னும் வரவில்லை, மேலும் அவர் மத்தியக் குழுவின் பொது அறிக்கை மற்றும் கட்சி நிகழ்ச்சியின் பொது அறிக்கையைப் படித்தபோது, மொத்தம் பத்து மணி நேரம் நீடித்த இரண்டு நினைவுச்சின்ன உரைகளை வாசித்தபோது CPSU பிரதிநிதிகளின் பாராட்டுக்களில் ஒளிர்ந்தார். ஒரு தசாப்தத்திற்குள், க்ருஷ்சேவ் அறிவித்தார், சோவியத் மக்கள் அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவுடன் சமமான வாழ்க்கைத் தரங்களையும் பொருள் வசதிகளையும் பெறுவார்கள். கூடுதலாக, 22வது காங்கிரஸ் ஸ்டாலின் மீது மீண்டும் தாக்குதலைக் கண்டது, இது மொலோடோவ் மற்றும் ககனோவிச் போன்ற பழைய போல்ஷிவிக்குகளை கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றுவதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. லெனினுக்கு அடுத்த சிவப்பு சதுக்கத்தில் இன்னும் கிடந்த ஸ்டாலினின் எம்பாமிங் உடல் உடனடியாக அகற்றப்பட்டு கிரெம்ளின் சுவரில் புதைக்கப்பட்டது.

குருசேவ் பதவியில் இருந்து வாக்களித்தார்

அக்டோபர் 1964 இல், குருசேவ் கிரிமியாவில் விடுமுறையில் இருந்தபோது, பிரசிட்யம் ஒருமனதாக அவரை பதவியில் இருந்து வெளியேற்றியது மற்றும் அவரது வழக்கை மத்தியக் குழுவிற்கு எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்க மறுத்தது. பிராவ்தாவின் தலையங்கம் "முயல்-முளைத் திட்டங்கள், அரைவேக்காட்டு முடிவுகள், அவசர முடிவுகள் மற்றும் யதார்த்தத்திலிருந்து விவாகரத்து செய்யப்பட்ட செயல்கள்" ஆகியவற்றைக் கண்டித்த பின்னர் அவர் ஒரு தனியார் குடிமகனாக ஓய்வு பெற்றார்.

குருசேவ் நிர்வாகத்தின் போது சீர்திருத்தங்கள்

க்ருஷ்சேவ் தனது தலைமைப் பதவிக்காலம் முழுவதும், சோவியத் யூனியனின் அரசியல், கலாச்சார மற்றும் பொருளாதாரப் பொய்களில் சிக்கலான மாற்றமான "தி டா"வைத் தொடங்கி, குருசேவ் பல்வேறு துறைகளில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். மற்ற நாடுகளுடனான சில வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் தொடர்பு மற்றும் புதிய சமூக மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பண்டப் பொருட்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்து, உயர் மட்ட பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பராமரிக்கும் போது வாழ்க்கைத் தரம் வியத்தகு முறையில் உயர அனுமதிக்கிறது. சென்சாரும் தளர்த்தப்பட்டது. சோவியத் சமுதாயத்தின் சில நுட்பமான விமர்சனங்கள்

பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன, மேலும் கலைஞர்கள் அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் சூழலைக் கொண்ட படைப்புகளை மட்டுமே தயாரிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. ஆனாலும், நாட்டிற்கும் கட்சிக்கும் பெருமை சேர்த்த கலைஞர்கள், பிரச்சனையில் சிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டனர். இருப்பினும், அவர் ஆக்ரோஷமான மத எதிர்ப்பு பிரச்சாரங்களை மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தினார், பல வழிபாட்டு வீடுகளை அகற்றினார்.

கிழக்கு தொகுதி மீதான தாக்கம்

இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்துவது மத்திய ஐரோப்பாவில் உள்ள மற்ற சோசலிச நாடுகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, அவற்றில் பல சோவியத் செல்வாக்கு தங்கள் விவகாரங்களில் வெறுப்படைந்தன. 1956 கோடையில் போலந்தில் கலவரங்கள் வெடித்தன, இது அங்குள்ள தேசிய சக்திகளிடமிருந்து பழிவாங்கலுக்கு வழிவகுத்தது. விரைவில் அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டது. கிரெம்ளினை முன்கூட்டியே கலந்தாலோசிக்காமல் போலந்து கம்யூனிஸ்டுகள் அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தபோது இது கிட்டத்தட்ட சோவியத் படையெடுப்பைத் தூண்டியது, ஆனால் இறுதியில். நாட்டில் கோமுல்காவின் பரவலான புகழ் காரணமாக குருசேவ் பின்வாங்கினார். போலந்து இன்னும் வார்சா ஒப்பந்தத்தில் உறுப்பினராக இருக்கும் (ஒரு வருடம் முன்பு நிறுவப்பட்டது) மற்றும் அதற்கு பதிலாக, சோவியத் யூனியன் அதன் அண்டை நாடுகளின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளி விவகாரங்களில் எப்போதாவது தலையிடுகிறது. க்ருஷ்சேவ் ஆசியா மற்றும் ஆபிரிக்காவில் புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளையும் அணுகத் தொடங்கினார், இது ஸ்டாலினின் ஐரோப்பாவை மையமாகக் கொண்ட வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு முற்றிலும் மாறாக இருந்தது மற்றும் செப்டம்பர் 1959 இல், அவர் அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்த முதல் சோவியத் தலைவர் ஆனார்.

ஹங்கேரியப் புரட்சி

நவம்பர் 1956 இல், ஹங்கேரியப் புரட்சி சோவியத் துருப்புக்களால் கொடூரமாக ஒடுக்கப்பட்டது. சுமார் 2,500 - 3,000 ஹங்கேரிய கிளர்ச்சியாளர்கள் மற்றும் 700 சோவியத் துருப்புக்கள் கொல்லப்பட்டனர், ஆயிரக்கணக்கானோர் காயமடைந்தனர் மற்றும் கிட்டத்தட்ட கால் மில்லியன் மக்கள் அகதிகளாக நாட்டை விட்டு வெளியேறினர். ஹங்கேரிய எழுச்சி மேற்கத்திய கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு ஒரு அடியாக இருந்தது; முன்னர் சோவியத் யூனியனை ஆதரித்த பலர், ஹங்கேரிய எழுச்சியை சோவியத் ஒடுக்கியதை அடுத்து அதை விமர்சிக்கத் தொடங்கினர்.

விவசாயத் துறை கண்டுபிடிப்புகள்

1950 களின் முற்பகுதியில், சோவியத் விவசாயத் துறையில் முக்கியமான கண்டுபிடிப்புகளை அறிமுகப்படுத்திய கூட்டுத் தலைமையின் ஒரு பகுதியாக குருசேவ் தனியார் அடுக்குகளை பாதுகாத்தார். இது விவசாயிகளை அவர்களது தனிப்பட்ட நிலங்களில் அதிகமாக

வளர்க்க ஊக்குவித்தது, கூட்டுப் பண்ணைகளில் பயிரிடப்படும் பயிர்களுக்கான கொடுப்பனவுகளை அதிகரித்தது மற்றும் விவசாயத்தில் அதிக முதலீடு செய்தது. இருப்பினும், 1950 களின் பிற்பகுதியில், குருசேவ் வகுப்புவாத விவசாயம் தவிர்க்க முடியாதது என்று பேசினார், குருசேவ் தனது போட்டியாளர்களைத் தோற்கடித்து தனது நிலையைப் பாதுகாத்த பிறகு, பொருளாதார சீர்திருத்தங்களில், குறிப்பாக விவசாயத் துறையில் தனது கவனத்தை செலுத்தினார். "ஒரு முதலாளித்துவ விவசாயி ஒரு கிலோ இறைச்சியை உற்பத்தி செய்ய எட்டு கிலோ தானியம் தேவைப்பட்டால், அவர் தனது கால்சட்டையை இழக்க நேரிடும், ஆனால் இங்கே ஒரு மாநில பண்ணை இயக்குனர் அதைச் செய்தால், அவர் தனது கால்சட்டையை வைத்து நிர்வகிக்கிறார். ஏனென்றால் அதற்கு யாரும் அவரைப் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். க்ருஷ்சேவின் நிர்வாகம் இயந்திர டிராக்டர் நிலையங்களை ஒழித்தது, அவை விவசாய உபகரணங்களை வழங்குவதற்காக கிராமப்புற ஏஜென்சிகளாக இருந்தன, மேலும் விவசாயிகளுக்கு நேரடியாக தங்கள் சரக்குகளை விற்பனை செய்ய வைத்தன, ஆனால் பிந்தையது விவசாய உபகரணங்களை வாங்குவதில் பெரும் கடன்களை ஏற்படுத்தியது, இது MTS ஐ விட குறைவாக பயன்படுத்தப்பட்டது. செய்திருந்தார்.

அமெரிக்க விவசாய நுட்பங்கள் மற்றும் மக்காச்சோளம்

க்ருஷ்சேவ், ஸ்டாலின் சகாப்தத்தில் இருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்ட உயிரியலாளர் ட்ரோபிம் லைசென்கோவின் கோட்பாடுகளை தொடர்ந்து நம்பினார், இருப்பினும், சோவியத் தலைவர் உத்வேகத்திற்காக தனது நாட்டின் மிகப்பெரிய போட்டியாளரைப் பார்த்தார். 1940 களில், அவர் அமெரிக்க விவசாய நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துவதை ஊக்குவித்தார் மற்றும் அமெரிக்காவிலிருந்து விதைகளைப் பெற்றார், குறிப்பாக ரோஸ்வெல் கார்ஸ்ட் என்ற கூண்டு விவசாயியிடமிருந்து, மாஸ்கோவுடனான நேர்மறையான வர்த்தகம் மற்றும் வணிக உறவுகள் வல்லரசு பட்டங்களைத் தணிக்கும் என்று நம்பினார். உக்ரைனுக்கு வெளியே சோவியத் யூனியனின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் தகுந்த காலநிலை மற்றும் அமெரிக்க விவசாயிகளால் பயன்படுத்தப்படும் உள்கட்டமைப்புகள் போதுமான இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட உபகரணங்கள், மேம்பட்ட விவசாய நுட்பங்கள் பற்றிய அறிவு மற்றும் சரியான பயன்பாடு உட்பட, மக்காச்சோளத்தை வளர்ப்பதில் க்ருஷ்சேவ் விரைவில் பிரபலமடைந்தார். உரம் மற்றும் பூச்சிக்கொல்லிகள் பற்றாக்குறையாக இருந்தது. க்ருஷ்சேவின் மக்காச்சோள ஆவேசம் பிரபலமான கட்டுக்கதைகளால் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தாலும், சைபீரியாவில் சோளத்தை நடவு செய்வது போன்ற எதார்த்தமற்ற எண்ணங்களை அவர் வலியுறுத்தினார்.

கன்னி நிலங்கள் பிரச்சாரம்

1950 களின் நடுப்பகுதியில் விரஜின் லேண்ட்ஸ் பிரச்சாரத்தின் போது, கஜகஸ்தான் மற்றும் ரஷ்யாவின் அண்டை பகுதிகளில் விவசாயத்திற்காக பல நிலப்பகுதிகள் திறக்கப்பட்டன. இந்த புதிய விவசாய நிலங்கள் வறட்சிக்கு ஆளாகின்றன, ஆனால் சில ஆண்டுகளில் அவை சிறந்த

விளைச்சலைக் கொடுத்தன. க்ருஷ்சேவின் பிற்கால விவசாய சீர்திருத்தங்கள் எதிர் உற்பத்தியை நிரூபித்தன. மக்காச்சோளத்தை வளர்ப்பதற்கும் இறைச்சி மற்றும் பால் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கும் அவர் செய்த திட்டங்கள் தோல்வியடைந்தன, மேலும் கூட்டுப் பண்ணைகளை பெரிய அலகுகளாக அவர் மறுசீரமைத்தது கிராமப்புறங்களில் குழப்பத்தை உருவாக்கியது.

தொழில் வளர்ச்சி

1957ல் மத்திய அரசு அதிகாரத்துவத்தை பலவீனப்படுத்தும் ஒரு அரசியல் உந்துதல் நடவடிக்கையில், குருசேவ் மாஸ்கோவில் உள்ள தொழில்துறை அமைச்சகங்களை நீக்கிவிட்டு, பிராந்திய பொருளாதார கவுன்சில்களை மாற்றினார். இந்தப் பொருளாதாரச் சபைகள் உள்ளூர்த் தேவைகளுக்கு மிகவும் பதிலளிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் எண்ணியிருந்தாலும், தொழில்துறையின் பரவலாக்கம் இடையூறு மற்றும் திறமையின்மைக்கு வழிவகுத்தது. 1962 இல் குருசேவ், 1962 ஆம் ஆண்டில் கட்சி அமைப்புகளை பொருளாதார ரீதியாக, மாறாக நிர்வாக ரீதியாக மாற்றியமைக்க முடிவு செய்தார். இதன் விளைவாகக் கட்சி எந்திரம் ஒப்லாஸ்ட் (மாகாணம்) மட்டத்திலும் அதற்குக் கீழேயும் தொழில்துறை மற்றும் விவசாயத் துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது சீர்குலைவுக்கு பங்களித்தது மற்றும் அனைத்து மட்டங்களிலும் பல கட்சி அதிகாரிகளை அந்நியப்படுத்தியது. க்ருஷ்சேவின் சிறப்பு ஏழு ஆண்டு பொருளாதாரத் திட்டம் (1959 - 65) 1963 இல் அது முடிக்கப்படுவதற்கு இரண்டு வருடங்கள் உள்ள நிலையில் கைவிடப்பட்டது நாட்டின் பொருளாதாரச் சிக்கல்களின் அறிகுறியாகும்.

ராணுவத்தில் மாற்றங்கள்

க்ருஷ்சேவ் சோவியத் பாதுகாப்புச் செலவினங்களையும் மரபுப் படைகளின் அளவையும் கணிசமாகக் குறைத்தார், இராணுவத்தை "உலோக உண்பவர்கள்" என்றும் "நீங்கள் இராணுவத்தை அனுமதித்தால், அவர்கள் நாட்டின் முழு வளங்களையும் தின்றுவிடுவார்கள், அது போதாது என்று கூறுவார்கள்" என்றும் குற்றம் சாட்டினார். க்ருஷ்சேவ் அவற்றை பயனற்றதாகக் கருதியதால் கட்டுமானத்தில் இருந்த பல போர்க்கப்பல்கள் அகற்றப்பட்டன, அத்துடன் நீண்ட தூர குண்டுவிச்சகங்களுக்கான திட்டங்களும் இருந்தன. போர் விமானங்களுக்கான ஆர்டர்கள் குறைந்தன மற்றும் பல இராணுவ விமானத் தளங்கள் பொதுமக்களின் பயன்பாட்டிற்கு மாற்றப்பட்டன. அவர் சோவியத் இராணுவ ஸ்தாபனத்தை அந்நியப்படுத்தினாலும். வழக்கமான இராணுவத் திறன்களுக்காக அமெரிக்காவுடன் ஒப்பிட முடியாது என்றும் அணு ஆயுதங்கள் போதுமான தடுப்பு என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். 1940 களின் குறைந்த பிறப்பு விகிதம் இராணுவ வயதுடைய ஆண்களின் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தியதால் இந்த நிலைப்பாட்டிற்கு நடைமுறை காரணங்களும் இருந்தன.

சோவியத் இராணுவத்தின் அளவு 1955 - 57ல் ஏறக்குறைய 2 மில்லியன் ஆட்களால் குறைக்கப்பட்டது, மேலும் 1958 மற்றும் 1960 இல் அடுத்தடுத்த வெட்டுக்கள். இந்த துருப்பு பலத்தில் வெட்டுக்கள் சரியாக திட்டமிடப்படவில்லை மற்றும் பல வீரர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் வேலையின்றி வீட்டற்றவர்களாக இருந்தனர். இராணுவத்தில் அதிருப்தி உருவாகத் தொடங்கியது.

சோவியத் ஏவுகணைகள்

சோவியத் ஏவுகணைத் திறன்களைப் பற்றி க்ருஷ்சேவ் பெருமிதம் கொண்டாலும், அவை பெரும்பாலும் அப்பட்டமாக இருந்தன. ஸ்புட்னிக் ஏவுகணைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட R-7 ICBM ஆனது ஒரு வேலை செய்யக்கூடிய ICBM மற்றும் சோவியத் ஏவுகணைகள் ஏறக்குறைய பயனற்றதாக இருந்தது, மேலும் சோவியத் ஏவுகணைகள் எதிரிகளின் தாக்குதலுக்கு முற்றிலும் வெளிப்பட்ட தரை-மேற்பரப்பு பேட்களில் இருந்து ஏவப்பட்டன. குருசேவ் அவற்றை நிலத்தடி குழிகளில் வைக்க பரிந்துரைத்தபோது. சோவியத் ராக்கெட் பொறியாளர்கள், அமெரிக்க தொழில்நுட்ப இதழில், ஏவுகணைகளை வீடுகளில் வைப்பதற்கு சிலோஸ் பயன்படுத்துவதை விவரிக்கும் கட்டுரையில் தடுமாறி வரும் வரை அதைச் செய்ய முடியாது என்று வாதிட்டனர். அமெரிக்க தொழில்நுட்ப மேம்பாடுகளில் கவனம் செலுத்தத் தவறியதற்காக ராக்கெட் பொறியாளர்களுக்கு அவர் அறிவுறுத்தினார் மற்றும் செப்டம்பர் 1959 இல் முதல் சோவியத் சிலோ ஏவுதல் நடந்தபோது, குருசேவ் அதை தனிப்பட்ட வெற்றியாக எடுத்துக் கொண்டார்.

அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம்

வளரும் நாடுகளுக்கான உதவி மற்றும் அறிவியல் ஆராய்ச்சி குறிப்பாக விண்வெளி தொழில்நுட்பம் மற்றும் ஆயுதங்கள், சோவியத் யூனியனை உலகின் இரண்டு பெரிய உலக வல்லரசுகளில் ஒன்றாக பராமரித்தது. சோவியத் யூனியன் 1957 இல் பூமியைச் சுற்றி வந்த ஸ்புட்னிக் 1 என்ற செயற்கைக் கோளை வரலாற்றில் முதன்முதலில் ஏவியது. சோவியத் யூனியன் 1961 இல் விண்வெளிக்கு முதல் மனிதரான யூரி ககாரினையும் அனுப்பியது.

யூகோஸ்லாவியா மற்றும் கிழக்கு தொகுதி

மே 1955 இல் பெல்கிரேடுக்கு விஜயம் செய்து டிட்ளோவின் யூகோஸ்லாவியாவுடனான உறவை மீட்டெடுக்க குருசேவ் முயன்றார், இருப்பினும் யூகோஸ்லாவியாவுடனான முறிவுக்கு பெரியாவை குற்றம் சாட்ட க்ருஷ்சேவின் முயற்சியால் யூகோஸ்லாவிய தலைவர் அசையவில்லை. க்ருஷ்சேவ் பிடிவாதமாக இருந்தார் மற்றும் யூகோஸ்லாவியாவுடன் உறவுகளை மீட்டெடுக்க கிழக்கு ஐரோப்பிய முகாமை வலியுறுத்தினார். பெல்கிரேடை தலைக்கு மேல் அடிக்க ஒரு கிளப்பாகப் பயன்படுத்தப்படும் காமின்:பார்மையும் அவர் கலைத்தார். மே 1956 இல் ஜோசிப் ப்ரோஸ் டிட்ளோ மாஸ்கோவிற்கு வருகை தந்ததன் மூலம் இந்த பயணம் பிரதிபலித்தது. பொலிட்பீரோ உறுப்பினர்கள் டிட்ளோவை நேசிப்பதிலும், ஸ்டாலினுக்காக மன்னிப்பு கேட்பதிலும்

ஒருவரையொருவர் விஞ்ச முயன்றனர், ஆனால் இந்த விஜயம் டிட்டோவின் வெளியுறவுக் கொள்கை நிலைப்பாட்டில் எந்த இறுதி விளைவையும் ஏற்படுத்தவில்லை, மேலும் அவர் சோவியத் கூட்டமைப்பில் சேர மறுத்துவிட்டார், தனது அணிசேரா நிலைப்பாட்டை கைவிடினார் அல்லது பொருளாதார மற்றும் இராணுவ உறவுகளை துண்டித்தார். மேற்குடன். அதைவிட மோசமானது, டிட்டோ தனது அணிசேரா சோசலிசத்தை மற்ற நாடுகளுக்கு, குறிப்பாக போலந்து மற்றும் ஹங்கேரிக்கு வழங்கத் தொடங்கினார்.

அணிசேரா நாடுகள் நிலைப்பாடு

அக்டோபர் 1956 நிகழ்வுகளின் போது ஹங்கேரிய தலைவர் இம்ரே நாகி சுருக்கமாக புடாபெஸ்டில் உள்ள யூகோஸ்லாவிய தூதரகத்தில் தஞ்சம் அடைந்த பிறகு. டிட்டோ ஹங்கேரிய கிளர்ச்சியை சோவியத் ஒடுக்குவதில் இருந்து ஒதுங்கியே இருந்தார் மற்றும் சோவியத் யூகோஸ்லாவிய உறவுகள் அன்றிலிருந்து குறைந்து போனது. நவம்பர் 1957 இல் போல்ஷிவிக் புரட்சியின் 40 வது ஆண்டு விழா கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ள டிட்டோ மறுத்துவிட்டார், அடுத்த மார்ச் மாதம் யூகோஸ்லாவிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநாட்டில் தனது அணிசேரா நிலைப்பாட்டை தீவிரமாக ஊக்குவித்தார், குருசேவ் எந்த பிரதிநிதிகளையும் காங்கிரசுக்கு அனுப்ப மறுத்து, நீண்ட கண்டனத்திற்கு அங்கீகாரம் அளித்தார். பிராவ்தாவில், டிட்டோவை இம்ரே நாகியைப் போன்ற ஒரு துரோகி என்று குற்றம் சாட்டி, க்ருஷ்சேவ் கடந்த பல மாதங்களாக சிறையில் இருந்த ஹங்கேரிய தலைவரை தூக்கிலிட உத்தரவிட்டார்.

1956 இல் போலந்து மற்றும் ஹங்கேரியில் நடந்த கிளர்ச்சிகள், குருசேவின் ஸ்டாலினுக்கு எதிரான போக்கை மென்மையாக்கியதுடன் (மாஸ்கோவில் உள்ள சீனத் தூதரகத்தில் நடந்த வரவேற்பு நிகழ்ச்சியில் அவர் "ஸ்ராலினிசம் மார்க்சிசத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதது" என்று கூறினார்) சோவியத் சமூகம். அறிவுஜீவிகளின் வழக்கமான புகார்களைத் தவிர, மாணவர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் சோவியத் தலைவர்களின் உருவப்படங்கள் அழிக்கப்பட்ட அல்லது கிழிக்கப்பட்டதாக அறிக்கைகள் இருந்தன, இந்த பொது எதிர்ப்பு சிறிய அளவில் இருந்தபோதிலும், மத்திய குழு கடுமையான எதிர் நடவடிக்கைகளுக்கு விரைவாக ஒப்புதல் அளித்தது மற்றும் பல நூறு பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். 1957 இன் தொடக்கத்தில் தொழிலாளர் முகாம்களில் பல ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

கிழக்கு ஜெர்மனி மேற்கு ஜெர்மனி தொடர்பு

கிழக்கு ஜெர்மனி ஒரு ஒட்டும் சூழ்நிலையைத் தொடர்ந்தது, க்ருஷ்சேவ் ஆரம்பத்தில் மேற்கத்திய சக்திகளிடமிருந்து GDR க்கு அங்கீகாரம் கிடைக்கும் என்று நம்பினார், ஆனால் இறுதியில் விஷயங்களை மோசமாக்கினார். மேற்கு ஜெர்மனிக்கு GDR குடிமக்களின் பெருமளவிலான வெளியேற்றம், பெரும்பாலும் இளம் வயதினர், தகுதியான பெரியவர்கள்,

தடையின்றி தொடர்ந்தது, இது GDR இன் தொழிலாளர் சக்தியை மனிதவளத்தை வெளியேற்றியது. GDR தலைவர் வால்டர் உல்ப்ரிச், தொழிலாளர் பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்ய சோவியத் விருந்தினர் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துமாறு கோரினார், இது இரண்டாம் உலகப் போரின் போது நாஜி ஜெர்மனியால் சோவியத் அடிமைத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தியதை நினைவூட்டியதால் க்ருஷ்சேவை எச்சரித்தது. இதற்கு மேல், மேற்கு ஜெர்மன் குடிமக்கள் மாஸ்கோவால் மானியம் வழங்கப்பட்ட குறைந்த விலை பொருட்களை வாங்குவதற்காக கிழக்கு நோக்கி பயணித்தனர், மேலும் USSR க்கு GDR செலுத்த வேண்டிய கடன் தொகையை மேலும் அதிகரித்தனர்.

மேற்கு ஜெர்மனியுடன் சமாதான உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிடுவதில் சிக்கல் பெரியதாக இருந்தது மற்றும் கிட்டத்தட்ட தீர்க்க முடியாத சிக்கல்களை வெளியிட்டது. ஒரு சமாதான உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடுவது மேற்கு ஜெர்மனியால் GDR பொருளாதாரத் தடையை ஏற்படுத்தக்கூடும், இது சோவியத் உதவியில் இருமடங்கு அதிகரிப்பு தேவைப்படும், மாஸ்கோவால் தாங்க முடியாத ஒன்று.

சீனா (சீனா - சோவியத் உறவுகள்)

க்ருஷ்சேவ், அமெரிக்காவின் ஏழாவது கப்பற்படையை எதிர்கொள்ள பசிபிக் பகுதியில் ஒரு கூட்டு சீன-சோவியத் கடற்படையை முன்மொழிந்தது. சீனாவுக்கான சோவியத் தூதர் பாவெல் யூடின் ஜூலை 1958 கூட்டத்தில் மாவோ சேதுங்கால் நிராகரிக்கப்பட்டார். மாவோ க்ருஷ்சேவ்வுடன் நேரில் பேசக் கோரினார், எனவே பிந்தையவர் கடமைப்பட்டு பெய்ஜிங்கிற்கு பறந்தார். யூடின் மற்றும் மாவோ உடனான சந்திப்பு முந்தையதை விட வெற்றிகரமாக இல்லை என்பதை நிரூபித்தது, ஒரு கூட்டு கடற்படை யோசனையை நிராகரித்தது, சோவியத் கடற்படை போர்க்கப்பல்கள் சீன துறைமுகங்களில் சமாதான நேரத்தில் நிற்க அனுமதித்தது மற்றும் சீன இறையாண்மையை மீறும் வகையில் கூட்டு ரேடார் நிலையங்களை இயக்கியது. க்ருஷ்சேவ் வீட்டிற்குச் சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே, சீன மக்கள் விடுதலை இராணுவம் ஃபார்மோசா ஜலசந்தியில் உள்ள கின்மென் (க்யூமோய்) மற்றும் மாட்சு தீவுகள் மீது ஷெல் தாக்குதல் நடத்தியது, அமெரிக்க ஏழாவது கப்பற்படையை அப்பகுதிக்கு ஒரு பெரிய படைக் காட்சியில் தூண்டியது. மாஸ்கோ தயக்கத்துடன் தீவுகளின் மீதான சீன ஷெல் தாக்குதலை ஆதரித்தது மற்றும் சீனா மீதான அமெரிக்க படையின் அச்சுறுத்தல்களுக்குப் பிறகு, மாவோ திகைத்துப் போன Andrei Gromykoவிடம், தான் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுடன் அணு ஆயுதப் போரைத் தொடங்கத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினார்.

ரஷ்ய மற்றும் இந்திய தொடர்பு

இதற்குப் பிறகு, அடுத்த ஆறு மாதங்களில் சீன-சோவியத் உறவுகள் அமைதியடைந்தன, 1959 கோடையில் க்ருஷ்சேவ் பெரிய பாய்ச்சலை விமர்சித்தபோது, இந்தியாவுடனான சீன எல்லை மோதலின் போது உறுதியளிக்காமல் இருந்தார். ஆகஸ்ட் 20 அன்று, மாஸ்கோ பெய்ஜிங்கிற்கு

முன்மொழியப்பட்ட அணுகுண்டை வழங்க மாட்டோம் என்று தெரிவித்தது. க்ருஷ்சேவ் செப்டம்பர் பிற்பகுதியில் பெய்ஜிங்கிற்குச் சென்றபோது, அவரது அமெரிக்கப் பயணத்திற்குப் பிறகு, அவருக்கு ஒரு பனிக்கட்டி வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது, மேலும் அமெரிக்கர்கள் மற்றும் ஐசனின் சூடான கணக்குகளால் சீனர்களை மேலும் அந்நியப்படுத்தினார். கொரியப் போரின்போது சீனாவால் கைப்பற்றப்பட்ட அமெரிக்க விமானிகளை விடுவிக்க சோவியத் பிரதமரின் பரிந்துரை நிராகரிக்கப்பட்டது, அதே போல் ஃபார்மோசா ஜலசந்தி மற்றும் இந்திய எல்லையில் பெய்ஜிங்கின் சமீபத்திய நடவடிக்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைந்தன, குருசேவ் மனமுடைந்து வீட்டிற்கு திரும்பினார்.

க்ருஷ்சேவ் அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்தார்

செப்டம்பர் 1959 இல், குருசேவ் அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்த முதல் ரஷ்ய அரசு தலைவர் ஆனார். இந்த புதிய Tu-114 நீண்ட தூர விமானத்தில், சோதனை விமானமாக இருந்தாலும், சோவியத் யூனியனிடம் இடைவிடாத டிரான்ஸ்-அட்லாண்டிக் பயணம் செய்யும் திறன் கொண்ட வேறு எந்த விமானமும் இல்லை என்பதால், இந்த புதிய பயணம் செய்யப்பட்டது. 13 நாள் பயணத்தில் அமெரிக்க தொழிலதிபர்கள் மற்றும் தொழிலாளர் தலைவர்களுடனான சந்திப்புகள் அடங்கும். ஹாலிவுட் நடிகர்கள், மற்றும் லோவாவில் உள்ள ரோஸ்வெல் கார்ஸ்டின் பண்ணை. டிஸ்னிலேண்டிற்குச் செல்ல முடியாது என்று கூறப்பட்டபோது குருசேவ் வெளிப்படையாகவே திகைத்தார், ஏனெனில் அங்கு அவருடைய பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளிப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது..

1960 அமெரிக்க அதிபர் தேர்தல்

1960 அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவுகளுக்காக குருசேவ் ஆவலுடன் காத்திருந்தார், ரிச்சர்ட் நிக்சனை விட கென்னடியை விரும்பினார், அவர் ஒரு கடுமையான கம்யூனிச எதிர்ப்பு குளிர் வீரராகக் கருதினார், மேலும் நவம்பர் 8 அன்று முன்னாள் வெற்றியை வெளிப்படையாகக் கொண்டாடினார். இருப்பினும், கென்னடியைப் பற்றிய குருசேவின் கருத்து கலைந்தது. புதிய ஜனாதிபதி ஒரு பணக்கார பின்னணி மற்றும் ஹார்வர்டில் படித்தவர் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். மறுபுறம், கென்னடி 43 வயதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இளைய அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்தார், மேலும் அனுபவமின்மை மற்றும் "தந்தையின் கால்சட்டை அணிந்த ஒரு பையன்" என்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்தார், குருசேவ் அவர் மீது குதித்து ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும் என்று கருதினார். இருப்பினும், கென்னடி மிகவும் பலவீனமாக இருந்தால், அவர் "பிற்போக்கு" சக்திகள் மற்றும் அமெரிக்க இராணுவ-தொழில்துறை வளாகத்தின் கைப்பாவையாக மட்டுமே இருக்க முடியும். தேர்தல் நாளில் வாக்குப்பதிவு முடிந்த உடனடியே, குருசேவ் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களை திட்டங்களுடன் சரமாரியாக தாக்க முயன்றார் மற்றும் மேம்படுத்தப்பட்ட அமெரிக்க-சோவியத் உறவுகளின் நம்பிக்கையை குறிப்பாக ஜனாதிபதி

பிராங்க்ளின் டி. ரூஸ்வெல்ட் காலத்தின் இணக்கமான இராஜதந்திர சூழ்நிலைக்கு கடிகாரத்தை திருப்பினார். இருப்பினும், க்ருஷ்சேவ் மிக விரைவாக செயல்படுவதாகவும், ஜனவரியில் அவர் பதவியேற்கும் வரை கென்னடியுடன் முறையான உச்சிமாநாட்டை நடத்த முடியாது என்றும், அப்படியிருந்தும் கூட, அத்தகைய சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்வதற்கு இன்னும் நேரம் எடுக்கும் என்றும் அவருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

சோவியத்தும் கென்னடி காலம்

1961 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 20 ஆம் தேதி கென்னடியின் தொடக்க உரையால் க்ருஷ்சேவ் மகிழ்ச்சியடைந்தார், மேலும் சோவியத் யூனியனில் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட அமெரிக்க விமானிகளை ஆலிவ் கிளையாக உடனடியாக விடுவிக்க முன்வந்தார். கென்னடி தனது முறைப்படி சோவியத் வெளியீடுகளின் அமெரிக்க தபால் சேவை தணிக்கையை நிறுத்த உத்தரவிட்டார், சோவியத் நண்டு இறைச்சியை இறக்குமதி செய்வதற்கான தடையை நீக்கினார், மேலும் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு உரைகளில் சோவியத் எதிர்ப்பு சொல்லாட்சியை குறைக்க உத்தரவிட்டார்.

முந்தைய வீழ்ச்சியில் மாஸ்கோவில் 81 கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் உலக மாநாடு தொடர்பான ஜனவரி 6 அன்று ஒரு அறிக்கையில். முதலாளித்துவத்தின் மீது சோசலிசத்தின் வெற்றி தவிர்க்க முடியாதது என்று குருசேவ் கூறினார், ஆனால் அதே நேரத்தில், இரண்டு உலகப் போர்களின் அளவில் பெரும் சக்திகளுக்கு இடையே ஒரு பெரிய மோதல் இப்போது அணு ஆயுதங்களின் வயதில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது. உள்ளூர் போர்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் கூறினார், ஏனெனில் அவை முதலாம் உலகப் போரைப் போலவே பெரியதாக வெடிக்கலாம். க்ருஷ்சேவ் கண்டது போல் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மோதல்கள் அல்ஜீரியாவின் போரின் வரிசையில் தேசிய விடுதலைக்கான காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போர்கள் மட்டுமே. பிரான்சுக்கு எதிரான சுதந்திரம்.

ஐசன்ஹோவர் இந்த உரையை சோவியத் யூனியனின் கூக்குரலாக நிராகரித்திருக்கலாம் என்றாலும், அனுபவமற்ற கென்னடி பதற்றமடைந்து, மாஸ்கோவின் ஆயுதங்களுக்கான அழைப்பாக அதை எடுத்துக் கொண்டார். அவரது முதல் ஸ்டேட் ஆஃப் தி யூனியன் அல்லது சீனா உலக மேலாதிக்கத்திற்கான தங்கள் விருப்பத்தை கைவிட்டது, லட்சியங்களை அவர்கள் சிறிது காலத்திற்கு முன்புதான் வலுக்கட்டாயமாக மீட்டெடுத்தனர். மாறாக, இந்த நோக்கங்களை அடைவதற்கு அவர்களின் தரப்பில் ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் அடிபணிதல் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வழிமுறை அல்ல என்பதைக் காட்டுவதே எங்கள் நோக்கம்". இந்த கருத்துக்கள் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு மினிட்மேன் ICBM இன் முதல் சோதனை ஏவுதலால் பின்பற்றப்பட்டது.

க்ருஷ்சேவ் மற்றும் கென்னடி உறவு

கென்னடி மீதான க்ருஷ்சேவின் ஆரம்ப நம்பிக்கை அடுத்த சில மாதங்களில் படிப்படியாக மங்கியது. காங்கோ தலைவர் பாட்ரிஸ் லுமும்பா படுகொலை செய்யப்பட்டபோது, க்ருஷ்சேவ் மேற்கத்திய காலனித்துவ சக்திகள் மீது குற்றம் சாட்டினார். சோவியத் ஏவுகணைப் படைகளைப் பற்றி க்ருஷ்சேவின் பெருமைகள் ஜான் எஃப். கென்னடிக்கு 1960 அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ரிச்சர்ட் நிக்சனுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை வழங்கியது - இது 'ஏவுகணை இடைவெளி' என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் புதிய அதிபருடன் வலுவான தனிப்பட்ட உறவை உருவாக்க க்ருஷ்சேவின் அனைத்து முயற்சிகளும் (அநேகமாக நேர்மையானவை) தோல்வியடைந்தன, ஏனெனில் அவரது வழக்கமான குழப்பம் - தவறான கணக்கீடு மற்றும் விபத்து ஆகியவை கியூபா ஏவுகணை நெருக்கடிகளுக்கு வழிவகுத்தன. பெர்லின் மற்றும் கியூபா நெருக்கடிகளுக்குப் பிறகு, இரண்டு வல்லரசுகளுக்கு இடையே பதட்டங்கள் தணிந்தன.

1963 நவம்பரில் கென்னடி படுகொலை செய்யப்பட்ட செய்தியில் க்ருஷ்சேவ் வெளிப்படையாக அழுதார், மேலும் புதிய அமெரிக்க ஜனாதிபதி லிண்டன் ஜான்சன் இன்னும் ஆக்கிரோஷமான சோவியத் எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை பின்பற்றுவார் என்று அஞ்சினார். க்ருஷ்சேவ் கருதியதை விட ஜான்சன் தடுப்புக்காவலுக்கு ஆதரவாக மாறினார், ஆனால் சூப்பர் பவர் உறவுகள் அவரது கிரேட் சொசைட்டி திட்டங்கள் மற்றும் வியட்நாம் போருக்கு பின் இருக்கையை எடுக்க அனுமதிக்கும்.

கால்நடை வளர்ப்பில் முன்னேற்றம்

ரியாசானில் உள்ள உள்ளூர் கட்சித் தலைவரான Alexsei Larionov, 1958 ஆம் ஆண்டிற்கான ஒட்டுமொத்த சோவியத் இறைச்சி உற்பத்தி குறைவாக இருந்ததால், மாகாணத்தில் இறைச்சி உற்பத்தியை மூன்று மடங்காக அதிகரிக்க முயற்சித்தார் (ஒப்பிடுவதற்கு தானிய அறுவடை வலுவானதாக இருந்தது). சீனாவின் சமகால கிரேட் லீப் ஃபார்வேர்டுக்கு இயல்பிலேயே ஒத்ததாக இருந்த இந்தத் திட்டமானது, நடைமுறைக்கு மாறான ஒதுக்கீட்டை நிர்ணயித்து, கறவை மாடுகள் மற்றும் வளர்ப்புப் பங்குகள் உட்பட, அவற்றைச் சந்திக்கும் முயற்சியில் மாகாணத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு விலங்குகளையும் வெறித்தனமாக படுகொலை செய்தது. ஒதுக்கீட்டை இன்னும் பூர்த்தி செய்ய முடியாதபோது, ரியாசான் விவசாயிகள் அண்டை மாகாணங்களிலிருந்து கால்நடைகளைத் திருட முயன்றனர், இது பொலிஸ் சாலைத் தடைகள் போன்ற தங்கள் சொந்த பண்ணைகளைப் பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுத்தது. ரியாசான் விவசாயிகள் இருளின் மறைவின் கீழ் கால்நடைகளைத் திருடத் தொடங்கினர், மேலும் லாரியோனோவ் மேலும் அவநம்பிக்கையடைந்து, இறைச்சிக்கு வரி செலுத்தினார். இறுதியில், 1959 இல் 180,000 டன் இறைச்சியை ரியாசான் உற்பத்தி செய்தது. அவமானப்படுத்தப்பட்ட லாரியோனோவ் சிறிது நேரத்திலேயே தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

1960 ஆம் ஆண்டுக்கான அறுவடை ஸ்டாலினின் மரணத்திற்குப் பிறகு மிக மோசமாக இருந்தது, மேலும் கன்னி நிலங்கள் குறிப்பாக ஏமாற்றமளித்தன. 1960-61 இலையுதிர் மற்றும் குளிர்காலத்தில், க்ருஷ்சேவ் விவசாய குறைபாடுகளை மேம்படுத்த ஒரு ஆவேசமான பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டார், அவற்றில் பெரும்பாலானவை திறமையற்ற Kholkoz மேலாளர்களை விமர்சிப்பது மற்றும் உண்மையான பிரச்சனையை கவனிக்காமல் லைசென்கோயிசம் மற்றும் பிற வினோதமான அறிவியல் கருத்துக்களை ஊக்குவிப்பதாக இருந்தது. கூட்டு விவசாயத்தின் அடிப்படை குறைபாடுகள் இதுவாகும்.

உற்பத்தியை பெருக்குதல்

1961 ஆம் ஆண்டின் அறுவடை ஏமாற்றமளிக்கிறது, விவசாய உற்பத்தி 1960 ஐ விட 0.7% அதிகமாக இருந்தது மற்றும் இறைச்சி உற்பத்தி உண்மையில் முந்தைய இரண்டு ஆண்டுகளை விட குறைவாக இருந்தது. அதிருப்தி உருவாகத் தொடங்கியது, அதை எதிர்கொள்ளும் வகையில், க்ருஷ்சேவ் விவசாய உற்பத்தியை மேம்படுத்துவதற்கும் திறமையற்ற விவசாய முறைகளைக் கண்டிப்பதற்கும் புதிய திட்டங்களைத் தொடர்ந்து வழங்கினார். கருவிகள் மற்றும் பண்ணை உபகரணங்களுக்கு போதுமான நிதி இல்லை என்று விவசாயிகளிடமிருந்து புகார்கள் இருந்தபோதிலும், க்ருஷ்சேவ் விவசாயத்திற்கு ஒதுக்குவதற்கு தன்னிடம் உதிரி பணம் இல்லை என்று வாதிட்டார். விவசாயத் துறையில் இன்னும் அதிகாரத்துவத்தை சேர்ப்பதே அவரது ஒரே தீர்வு.

தவிர்க்க முடியாத நிகழ்வுகள்

1962 வசந்த காலத்தில் இறைச்சி மற்றும் பால் பொருட்களின் விலை உயர்வு, அதே அல்லது குறைவான ஊதியத்திற்கு தொழில்துறை தொழிலாளர்களை கடினமாக உழைக்கும் முயற்சிகளுடன் இணைந்து, பெருகிவரும் பேரழிவிற்கு வழி வகுத்தது. விலை உயர்வுகள் ஜூன் 1 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தன. பல நகரங்களில் வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் உடனடியாக வரவேற்கப்பட்டன, இது நோவோசெர்காஸ்க் நகரில் மிகப்பெரிய மற்றும் மிகப் பெரிய பேரழிவை ஏற்படுத்தியது, அங்கு தொழிலாளர்கள் அதிகரித்து வரும் வாழ்க்கைச் செலவுகள் மற்றும் மோசமான பணியிட நிலைமைகளை எதிர்த்து வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். அடுத்த நாள், Budenny Electric Locomotive Factory தொழிலாளர்கள் நகரின் மத்திய சதுக்கத்திற்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர், அங்கு இராணுவப் பிரிவுகள் அவர்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதில் 23 பேர் கொல்லப்பட்டனர். மேலும் 116 ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர், 14 பேர் "சோவியத் எதிர்ப்பு கிளர்ச்சிக்காக" விசாரிக்கப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களில் ஏழு பேருக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. மரணத்திற்கு. மற்ற ஏழு பேர் 10-15 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை பெற்றனர். மற்ற நகரங்களில் சிறு கலவரங்களும் பல உயிரிழப்புகளுடன் அடக்கப்பட்டன. குருசேவ் அதே நாளில் விலை உயர்வுக்கு பாதி மன்னிப்புக் கேட்டு ஒரு உரையை நிகழ்த்தினார், ஆனால் தனக்கு வேறு வழியில்லை என்று வலியுறுத்தினார்.

அவர் ஒருபோதும் நோவோசெர்காஸ்க் படுகொலையுடன் முழுமையாக உடன்படவில்லை, அதை அவரது நினைவுக் குறிப்புகளில் கொண்டு வரவில்லை.

1963 ஆம் ஆண்டில், சோவியத் விவசாயத்தின் வற்றாத நோய்களைக் குணப்படுத்த இயலாமையால் குருசேவ் பெருகிய முறையில் விரக்தியடைந்தார். விவசாயிகள் தேவையில்லாமல் உரத்தை வீணடிப்பதாக குற்றம் சாட்டிய அவர், அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு விவசாயி அதையே செய்தால் வியாபாரம் இல்லாமல் போய்விடும் என்றும், ஓய்வுபெற்று இளைய ஆண்களுக்கு வழிவகை செய்திருக்க வேண்டிய ஏஜிங்ஹோல்கோஸ் மேலாளர்களைப் பற்றியும் புகார் செய்தார், ஆனால் தொடர்ந்து அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார். வேலைகள். இலையுதிர் மாதங்களில் மேற்கு-மத்திய சோவியத் ஒன்றியத்தின் பெரும்பகுதியை வறட்சி பாதித்தது மற்றும் ஒட்டுமொத்தமாக 1963 அறுவடையானது வெறும் 107 மில்லியன் டன் தானிய உற்பத்தியில் ஒரு பொருள் தோல்வியடைந்தது மற்றும் ரேஷன் வழங்குவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தப்பட்டது. க்ருஷ்சேவ் வெற்று முழக்கங்கள் மற்றும் திறமையற்ற மேலாளர்களை விமர்சிப்பதைத் தவிர வேறு தீர்வுகளை வழங்க முடியாது. வெளிநாட்டில் இருந்து தானியங்களை இறக்குமதி செய்யும் யோசனையில் ஆரம்பத்தில் மும்முரமாக இருந்த பிறகு, சோவியத் தானிய கையிருப்பு கிட்டத்தட்ட தீர்ந்துவிட்டதை அறிந்த பிறகு அவர் இறுதியாக ஒப்புக்கொண்டார். பல குறைகள் இருந்தாலும் ரஷ்ய வரலாற்றில் இவர் காலத்தில் பல முக்கிய வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டது.